

Buổi Đầu Của Bình Minh

Contents

Buổi Đầu Của Bình Minh	1
1. Chương 1: Chuyến Du Lịch Bí Mật	2
2. Chương 2: Đảo Nổi Đá Xanh	10
3. Chương 3: Trung Tâm Nghiên Cứu Đá Xanh	15
4. Chương 4: Đá Bảo Tổ	20
5. Chương 5: Bạn Cũ Và Bạn Mới	28
6. Chương 6: Dòng Cát Di Chuyển	34
7. Chương 7: Ngày Khai Trường	44
8. Chương 8: Tiết Học Đầu Tiên	53
9. Chương 9: Kẻ Lập Dị	59
10. Chương 10: Kỳ Sinh Học Thứ Tư	73
11. Chương 11: Quái Vật Trong Đêm	80
12. Chương 12: Lỗi Hệ Thống	90
13. Chương 13: Cơn Giận Của Chú Thanh	103
14. Chương 14: Giấc Mơ Lại	112
15. Chương 15: Thềm Đá Giữa Biển	118
16. Chương 16: Phanxipang 3143	126
17. Chương 17: Chiến Kích	138

Buổi Đầu Của Bình Minh

Giới thiệu

Bạn đã có bao giờ thắc mắc về nguồn gốc, về lịch sử của buổi đầu hình thành nhân loại chưa, chắc ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-dau-cua-binh-minh>

1. Chương 1: Chuyến Du Lịch Bí Mật

“Bốp”

Mạnh nhỏ con muỗi chết ra khỏi giò mình rồi quăng xác nó vào cái mạng nhện trong góc bàn. Con nhện nhà nhanh chóng chạy lại và đóng gói con muỗi chết lại. Mạnh ngồi im trở lại. Đám muỗi vo ve dưới góc bàn tối lại bầu vào chân nó. Nó nhìn kĩ, nhanh chóng đập thêm cái chất đầu dính và gỡ tay ra nhìn:

__Tội nghiệp chưa, chết chùm!

Coi bộ nó vừa lập kỉ lục mới đây, hai con muỗi nằm bẹp lép trên tay. Mạnh vứt chúng vào ổ nhện. Một chú nhện trong góc tối nhanh chóng chạy ra giành phần, bụng nó xẹp lép. Xem ra con nhện tội nghiệp nhện đói đã khá lâu.

‘Ê, ông làm cái gì vậy Mạnh?’

Đức đẩy xe đạp vào trong phòng, trên xe quàng hai bịch nước mía. Mạnh lại lấy một bịch, miệng cảm râm:

‘Đập muỗi chứ làm gì! Cúp điện rồi còn học hành cái quái gì nữa!’

Hiện nó đang ở phòng trọ. Nó đã ở đó khoảng hơn năm năm nay rồi. Nó có một đứa bạn thân ở đó là Trụ Mạnh Đức. Hai đứa chúng nó thân nhau vì cùng học chung trường, chung lớp và cùng ở chung phòng trọ.

Uống hết bịch nước mía, đập thêm chùm khoảng một tá muỗi, Mạnh thần thờ:

__Xem tình hình này thì chắc là cúp điện tới tối luôn quá!

Mạnh vừa dứt lời, lập tức ánh đèn trên trần nhà bật sáng trở lại. Đức ngồi đó cười đến nổi sặc cổ họng. Mạnh nhìn lên cái đồng hồ, tỏ vẻ khó chịu:

__Cười cái gì!

Mạnh chỉnh lại gọng kính cho ngay ngắn trên sống mũi rồi nhìn lên đồng hồ:

__Năm giờ rưỡi, cũng gần tối rồi còn gì. Ra ngoài ăn tối ẹ rồi còn về ôn bài tiếp, mai thi rồi đó!

Hôm nay là một ngày quan trọng đối với học sinh trung học phổ thông trên cả nước. Kỳ thi tuyển sinh đại học, cao đẳng chính thức bắt đầu từ sáng hôm nay. Khoảng sáu giờ sáng, học sinh và phụ huynh đã tụ tập đông đảo ngay trước các địa điểm thi. Nhiều học sinh ở các tỉnh khác đã đến đây tìm nhà ở trọ sẵn trước đó nhiều ngày. Vì vậy, nhiều quán ăn xem dịp này là một trong những dịp mà họ có thu nhập khá nhất trong năm. Đơn giản chỉ vì tất cả thí sinh trên đất nước đều đổ dồn về các trường đại học lớn để thi nên lượng khách đến các quán ăn gần trường sẽ tăng lên đột biến. Còn đối với học sinh, đây là một trong những con đường đi đến tương lai của họ, vì vậy cuộc thi này đối với họ rất quan trọng. Nhưng số lượng người tham gia thi thì đông mà chỉ tiêu tuyển sinh của các trường thì ít. Cho nên đây là cuộc cạnh tranh gay gắt, chỉ có ai có đủ bản lĩnh mới có thể thi đậu vào được cánh cửa đại học.

Bên trong trường lúc này mọi người đều đang lấy bài ra ôn lại, nhưng cũng có vài người chắc vì tự tin vào khả năng của mình nên không cần ôn bài lại. Tất cả mọi người trong phòng thi hầu hết đều không quen nhau nên họ ít nói chuyện với nhau. Rồi bất chợt chuông reo lên và kèm theo lời thông báo thí sinh tập trung trước cửa phòng thi để đợi giám thị đến. Họ nhanh chóng tập trung ngay cửa phòng. Khi giám thị đến, họ đợi đọc đến tên mình rồi vào phòng đợi đến lúc bắt đầu phát đề thi. Từng giây, từng giây chờ đợi trôi qua sao cứ dài như cả tiếng, họ hồi hộp chờ đợi một cách lo lắng. Trong lúc đó, nhiều người tự nghĩ không biết đề khó đến cỡ nào, lẽ như trong lúc làm bài họ quên mất cái gì thì sao.

Nhưng rồi tiếng chuông phát đề bắt đầu giờ thi vang lên, sự lo lắng không những không mất đi mà dường như nó còn tăng lên và lan tỏa khắp phòng. Khi đề đã phát xong, họ bắt đầu làm bài. Bây giờ sự lo lắng không còn nữa, mà thay vào đó là sự căng thẳng đến tột cùng. Trời ơi, đề chỉ có vài câu mà họ biết trong khi những câu còn lại họ không biết. Biết làm sao bây giờ chỉ có thể làm tốt nhất những gì có thể thôi.

Thằng Mạnh nó cũng như mọi người, cố gắng làm nhưng những câu hỏi này nó chưa từng nghĩ sẽ có thể khó đến như vậy. Ít nhất cũng khó hơn những câu trong đề thi tốt nghiệp trung học phổ thông đến bốn lần. Nó ngồi trên ghế mà cứ như ngồi trên tảng đá lạnh, lòng bàn tay ướt mồ hôi. Thỉnh thoảng nó chỉnh lại

mắt kính cho ngay trên sống mũi. Lo quá, mọi người xung quanh cứ làm bài rột roạt liên tục, không lẽ chỉ có mình nó làm không được.

Rồi chuông báo hết giờ bỗng vang lên. Tiêu rồi, hết giờ rồi sao, nó mới làm được có hai câu, còn lại tới những tám câu. Mà hai câu nó làm chắc gì đã đúng hết. Không được! Còn nước còn tát, nó cố gắng làm thêm một câu nữa, hai bàn tay cứ ướt mồ hôi làm cho cây viết bị trên tay nó cứ như muốn tuột ra. Nó nắm chặt hết cỡ rồi tăng tốc viết cho nhanh, nhanh hết sức có thể.

—Hoàng Vô Mạnh! – Tiếng giám thị kêu tên nó.

Nó bỏ viết xuống rồi đem bài lên nộp chứ còn biết làm sao giờ. Thôi, dù sao nó cũng đã cố hết sức rồi còn gì. Sau khi mọi người đã nộp bài xong, họ kiểm tra lại những gì mình đã làm xem đúng được bao nhiêu. Duy chỉ có Mạnh không lấy đề bài ra kiểm tra lại, nó nghĩ dù gì thì đã làm rồi, có xem lại đúng bao nhiêu, sai bao nhiêu đi chẳng nữa thì cũng có thay đổi được gì đâu. Nó bước ra khỏi cổng trường thì cùng những thí sinh khác, nó nhận thấy mọi người thì ra cũng có nhiều người như nó lắm chứ, cũng không hoàn thành được bài thi.

Lúc này xe cộ ngoài cổng đông nghẹt do phụ huynh đến đón con về. Có vài người đứng phát tờ rơi cho thí sinh. Những tờ rơi chủ yếu là giới thiệu về những trường tư nhân hoặc các trường đào tạo nghề chuyên nghiệp. Những trường tư xét tuyển thí sinh khi điểm họ không đủ để thi đậu, trường nghề thì không cần xét điểm mà tuyển thẳng vào học. Nhưng người phát tờ rơi thì cứ phát mà không cần biết mọi người có đọc hay không. Họ chỉ cần biết miễn mình hoàn tất nhiệm vụ phát tờ rơi cho xong là được rồi. Các thí sinh thì hầu hết đều nhận những tờ giấy đó rồi đọc thử để lỡ có thi rớt thì tìm nơi tuyển sinh khác thích hợp với mình hơn.

Sau khi đọc xong thì có người giữ lại, có người thì tiện tay quăng xuống đất. Những người quăng xuống đất chắc là có nghĩ gì đâu vì xem xong thì vứt, chuyện thường thôi mà. Nhưng Mạnh thì khác, nó vừa ra khỏi cổng đông nghẹt người thì đã thấy mấy tờ rơi đó được nhét vào tay nó. Nhìn kĩ lại thì nó thấy ngay cạnh nó có tới bốn năm người làm việc phát tờ rơi. Nó chỉ liếc sơ qua rồi vò nát lại bởi vì nó không thêm quan tâm tới mảnh giấy đó viết cóc khô gì. Nó cầm cái mớ tờ rơi bị vò rồi đi kiếm thùng rác. Nó cứ đi thẳng rồi cũng thấy một cái thùng rác xanh trên lề, bên ngoài in hàng chữ trắng “Bỏ rác vào thùng là góp phần bảo vệ môi trường”. Nó tiện tay bỏ vào rồi đi tiếp đến quán cơm dọc đường.

Mua một hộp cơm xong, nó quay trở lại vào sân trường, kiếm cái ghế đá để ngồi xuống ăn. Nó ăn luôn tại trường vì buổi trưa còn một môn thi nữa. Nhưng xung quanh chỉ còn vài thí sinh như nó ở lại trường. Hầu hết thì về nhà trọ hoặc đến công viên ở gần đó để ăn trưa và ôn bài. Ăn xong rồi thì Mạnh ngồi đó nhìn lên mấy cành cây trên cao. Mười hai năm trời học hành! Mục đích cuối cùng chỉ là để thi vào trường đại học thôi ư? Thật không đáng. Nếu như là ở quê hương thật sự của nó mọi việc có lẽ sẽ không như vậy. Ba má nó sẽ dạy cho nó những điều thật sự cần thiết cho nó trong cuộc sống này chứ không phải là những thứ kiến thức khô khan mà nó đã học trong mười hai năm qua ở đây. Nó suy nghĩ mông lung một hồi và lấy sách vở ra ôn lại chuẩn bị cho bài thi buổi trưa.

Nhưng bài thi Vật lý buổi trưa của Mạnh rốt cuộc cũng chẳng ra sao cả. Chỉ hơn được bài thi Toán buổi sáng ở chỗ đánh trắc nghiệm. Nên nó cũng chỉ nghĩ họa chăng may lắm thì đánh trúng câu đúng. Ngày hôm sau, nó cũng đến trường và thi môn cuối cùng của đề đại học: Môn Hóa. Tuy nhiên, Mạnh khá tự tin vào môn này vì môn Hóa là một trong những môn nó khá nhất và nó nghĩ có lẽ chỉ ít nó cũng sẽ làm được khoảng bảy mươi lăm phần trăm bài thi.

Tuy nhiên suy nghĩ vẫn chỉ là suy nghĩ và thực tế vẫn là thực tế. Hôm nay, nó đạp xe về với cái vẻ mặt buồn bực. Ngắm lại nó thấy bài thi sáng nay của nó khác xa với những gì nó học. Cả buổi sáng nó làm bài nó cứ như đang ở một thế giới khác của môn Hóa. Mạnh không thể tin bài Hóa mà nó thi khó đến như vậy, hình như còn khó hơn cả đề Toán và Lý. Nó thực sự thất vọng về bài làm của mình. Môn Lý tuy không giỏi lắm nhưng Mạnh chắc rằng nó đúng được khoảng trên dưới năm mươi phần trăm số câu trắc nghiệm. Còn môn Hóa, nó chỉ dám chắc rằng mình đánh đúng khoảng hai mươi phần trăm số câu trả lời. Không thể tin được cái môn Hóa của nó trong lớp có điểm trung bình hơn môn lý ba điểm, vậy mà lúc thi đại học số câu trả lời môn Lý lại hơn hẳn môn Hóa. Nó không thể tin cái môn mà nó hi vọng nhiều nhất cũng là môn làm nó thất vọng lớn nhất.

Đường về hôm nay cảm giác sao mà dài quá, nó dài hơn hẳn hôm qua. Trời thì hình như càng lúc càng nóng hơn. Mạnh nhìn xuống đất, nó thấy cái bóng đang đạp xe của nó đã nằm yên hoàn toàn ở giữa hai bánh xe đang lăn. Nó đoán giờ này có lẽ khoảng mười hai giờ trưa rồi. Giữa con đường trưa nắng đủ các loại xe đi lại. Xe đạp, xe máy, xe ba bánh, xe hơi và xe tải các loại. Nhưng có lẽ chiếc xe của Mạnh chỉ có một, chiếc xe đạp leo núi cũ kĩ có khung sườn lớn, nặng hơn bình thường, xe có ba lò xo giảm xóc: hai cái ở phuộc trước và một cái ở giữa, bề ngoài xe cũng cũ với lớp sơn bong tróc. Tuy vậy, đó là thứ duy nhất đã cùng gắn bó với nó trong những năm học phổ thông ở đây.

Mạnh vừa dắt xe vào phòng nó xong thì thấy Đức cũng đã về ngay trước cửa. Vừa nhảy chóc lên ghế ngồi xong, Đức hỏi ngay:

__Ê, Mạnh. Thi môn Hóa được không?

Mạnh vẫn còn cầm cái bài thi Hóa hồi sáng, nó trả lời cụt lủn:

__Không! Còn ông thì sao?

__Thôi, chắc tui cũng tiêu luôn. Ông giỏi Hóa vậy còn không được thì tui làm sao được.

__Đéo tin nổi luôn! Cái đề gì khó chưa từng thấy...

Thực ra là Mạnh tính nói tiếp để trút giận nhưng Đức đã xen thẳng vào và tuôn luôn một tràng xối xả:

__Ừ! Cái đề gì khó dễ sợ. Mày tin nổi không. Tao ngồi làm mà tao không hiểu cái gì luôn. Đã vậy toàn là mấy câu tính toán, cóc có lấy một câu lí thuyết. Tao sợ luôn. Ngồi đó chỉ còn biết đánh đại chứ làm gì. Đã vậy, tao còn tức cái này nữa, có câu tao tính tao nhầm đúng hết rồi. Vậy mà tới chừng thi xong tao hỏi mấy thằng trong phòng *** có ai có đáp số giống tao hết. Mày tin không! Tao hỏi xong, hết hồn luôn, đáp số của mấy đứa trong phòng khác nhau hết. Đều có lấy nổi hai cái đáp số giống nhau!

Nói tới đó, Mạnh tưởng Đức nói xong rồi nên tới lượt Mạnh lên tiếng ai ngờ thằng Đức chưa nói xong. Nó chỉ nghỉ lấy hơi một cái rồi trút sự căm hờn tiếp:

__Tao đéo tin luôn. Không biết ai soạn cái đề đó, vừa dài vừa khó. Không biết nó có làm thử chưa mà soạn đề khó vậy! Đã vậy còn nữa. Bữa nay trước lúc tao thi, tao ngồi coi bài kế tao quên mất cái công thức mà tao lại hông nhớ ghi ở đâu rồi, kiểm hoài hông ra. Kế tao thấy có con nhỏ ngồi bàn bên cạnh. Thấy nó đeo kiếng cận giống mày, trên phù hiệu còn in tên trường gì đó tao không nhớ nhưng mà hình như là thuộc dạng trường chuyên nên tao nghĩ chắc nó cũng học giỏi nên tao hỏi nó. Mày biết nó nói sao không. Nó nói: “Hổng biết. Đi mà hỏi người khác đi!”. Tao chưa thấy ai làm phách giống nó vậy. Nghĩ coi có tức hông, hỏi có một câu mà cũng làm dữ, đã vậy nó còn hông thèm ngược mặt lên nhìn nữa. Vậy mà nhìn phù hiệu trường tưởng đâu nó lịch sự lắm. Ai ngờ..

Thằng Đức sẽ còn nói tiếp nếu như Mạnh không cắt ngang lời nó.

__Thôi cha, được rồi, được rồi. Mày im dùm cái đi. Nãy giờ toàn mày nói không, tao còn chưa nói được câu nào nè!

Nãy giờ Mạnh không nói gì, chỉ nghe bạn nó nói không mà khô cổ họng. Nó liền nuốt nước bọt một cái:

__Đợi lát uống miếng nước đã, nãy giờ nghe mày nói mà tao khô cổ họng nè!

__Giời ơi! Nãy giờ tao nói không mày có nói gì đâu mà khô cổ họng!

Mạnh vừa rót nước xong, Đức liền cười cười:

__À, mà cho tao li nước luôn. Tao cũng khát rồi nè.

Mạnh hầm hờ quay lại chỗ ca nước:

__Mày giỏi quá ha, nãy hông kêu luôn!

Đức cười khi khi khoái trá. Vậy là cuộc trò chuyện tạm dừng để tiếp nước. Uống xong có hơi lại rồi, Mạnh liền chọc Đức một câu để nó bớt huyền thuyên:

__Nè, tao thấy con nhỏ đó làm vậy cũng đúng thôi! Đang lúc nó ôn bài kể tự nhiên bị mày chen ngang. Là tao thì tao cũng nói vậy thôi!

Đức nghe vậy, nó liền đẩy vào vai Mạnh:

__Trời ơi! Cái thằng phản bạn! Tao nói ày nghe vậy mà mày còn bênh con nhỏ đó!

Mạnh liền giải thích:

__Chứ gì nữa! Đang lúc ôn bài quan trọng. Ôn ngon lành kể mày tự nhiên lại gần hỏi. Lỡ con nhỏ đó quên cái gì thì sao! Bộ mày tưởng ai cũng nhớ hết để trả lời mày chắc.

__Ồ ừ, mày nói cũng đúng!

Nghe qua, Mạnh tưởng Đức biết điều rồi chứ ai ngờ thằng Đức còn cãi tiếp.

__Nhưng ít nhất mày cũng phải thông cảm cho tao trước cho tao chứ rồi giải thích chưa gì đã nói tao sai rồi. Bạn bè thì phải biết lắng nghe thông cảm cho nhau chứ! Mày có biết câu “Luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu” không hử.

__Hứ “Luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu” cái nỗi gì! Tao chỉ biết có một câu “luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới hiểu”. Mà nếu tao là con nhỏ đó hử gặp mày tao không những không trả lời mà còn lấy dép đập vô mặt mày nữa đó. Nhìn bản mặt mày là thấy cảm rồi!

Thấy Mạnh nói vậy, Đức liền đẩy nhẹ vai của Mạnh rồi cười nói giỡn:

__Có thằng bạn như mày thật là sỉ nhục! Mày biến đi! Đừng làm bạn tao nữa!

Còn Mạnh thì với cái mặt ngầu ngầu trông không có vẻ gì như đang vui trước mấy câu nói của Đức cả:

__Mày mới biến đó! Cái ghế này của tao chứ có phải mày đâu. Ghế mày ở đằng kia kìa, cún về đó mà ngồi!

__Từ từ, làm gì dữ vậy!

Ăn cơm trưa xong, Mạnh liền nằm lăn ra ngủ. Mấy bữa thi này đã làm nó quá mệt mỏi rồi.

Sau một buổi chiều đi dạo, Mạnh về phòng trọ của mình. Vừa mở cửa phòng, nó thấy có mấy phong thư trên bàn. “Hử, chắc lại thư mời nhập học của mấy cái trường tư!” nó nghĩ vậy. Cầm phong thư lên, Mạnh tính quăng vào sọt rác nhưng nó đã không làm vậy. Góc phải của lá thư màu trắng có một tam giác đều. Điều đó đã làm nó chú ý.

Nó gỡ lá thư ra xem, bên trong là một tấm vé du lịch cùng với tờ thông báo. Tờ thông báo ghi thời gian, địa điểm và một số hoạt động vui chơi trong chuyến đi. Nó xem xong liền cười khẩy:

__Hay thiệt! Có vụ tặng vé đi du lịch nữa hử. Có mỗi chuyện về nhà mà cũng nguy trang thấy ghê!

Thời khắc trở về nhà mà Mạnh chờ đợi bấy lâu đã tới nên phải chuẩn bị kĩ mọi thứ vì nó sẽ không bao giờ quay về đây nữa. Nó lật ra mặt sau, rồi nhìn kĩ bản đồ. Chà! Tấm bản đồ cũng chỉ dẫn kĩ ghê. Tấm bản đồ chỉ dẫn rất rõ ràng đường từ nhà trọ của nó ra tới chỗ trạm xe buýt.

Tờ thông báo nói thời điểm xuất phát là 5 giờ sáng chủ nhật tuần sau. Mạnh nhìn lên tờ lịch treo tường và thấy thời gian trôi qua khá nhanh, mới đó mà sắp đến lúc về nhà rồi. Thật ra thì thời gian đâu có trôi nhanh hơn đâu. Chỉ vì Mạnh lo học hành liên tục nên nó không để ý tới thời gian đã trôi qua nhanh cỡ nào.

Nó coi kĩ mở thư còn lại, nó phát hiện có dư ra thêm một lá thư có kí hiệu tam giác trên đó ghi tên người nhận: Trạ Mạnh Đức. Mạnh nở một nụ cười không thể nào nguy hiểm hơn.

Khoảng một tiếng sau, vừa lúc Mạnh đang coi tivi thì Đức về tới. Nó lần mò lại chỗ mở thư nhập học để trên bàn, hì hụi coi kĩ từng lá. Sau một hồi tìm kiếm, nó tỏ vẻ lo lắng và lục kĩ lại. Mạnh giả ngu:

__Kiểm cái gì vậy Đức?

__Ê Mạnh, hồi nãy ông có thấy lá thư nào khác ngoài đồng này hông?

__Thư khác nào? Có nhiều tao để đó hết đó!

Đức mò từng lá và rọc ra bên trong xem kĩ. Tìm không thấy gì, nó liền quăng hết mớ thư đó vô thùng rác. Đang lúc bực tức, tự nhiên nó nghe thấy tiếng cười rúc rích của ai đó. Nó bất ngờ kẹp cổ Mạnh rồi bắt đầu giỡn:

_Thằng kia, giấu ở đâu? Khai lẹ? Hông tao chọt lét!

_Giấu cái gì? Ai mà biết!

_Xạo mày, nghe giọng cười gian xảo của mày là tao biết rồi. Khai hông?

Sau một hồi đôi co gẫu ó, Mạnh chịu thua, nó lôi bức thư ra trả:

_Rồi, đây nè!

Đức đánh đét một cái chắc nịch:

_Thấy chưa, tao biết ngay từ đầu mà!

Nghe là biết tổng thằng Đức ba xạo rồi. Mạnh liền trề môi xuống:

‘Èèèèè..Xạo vừa thôi ông! Biết mà kiếm nãy giờ hông ra!’

Đức liền bóc thư ra coi. Xem xong nó mừng quá liền la lên:

‘De...Tuần sau đi được rồi...De de de...!’

Ngó bộ dạng tức cười của thằng Đức xong, Mạnh rót li nước ra uống rồi lắc đầu, chắc lưỡi:

_Chắc, chắc...Tội nghiệp chưa! Mới hồi nãy nó còn bình thường mà bây giờ đã hóa điên rồi. Chắc phải gọi 115 tới chở nó đi liên quá!

Đức phá lên cười, cầm lá thư đánh Mạnh một cái:

_Cái gì? Có mà ông điên thì có, ông nội. Tự nhiên nói người ta điên!

‘Ủa? Sao mới đây hết bệnh lẹ vậy?’ Sau đó, về mặt Mạnh trở lại bình thường ‘À, mà mày đăng kí đi chơi hồi nào sao tao hông biết vậy?’

‘Tao đâu...À, má tui đăng kí cho tui đó mà. Bả nói cho tui đi chơi xả stress!’

_Ê, tao đi chung nữa được hông?

Đức trợn mắt, tay cầm lá thư xua xua:

_Thôi cha, ai cho ông vô! Ông có cho núi vàng cũng chưa chắc người ta cho ông đi!

Mạnh chỉ cười khẩy rồi về bàn mình ngồi, thò tay vô cặp mình và để đó:

_Phải trong đó ghi giờ khởi hành 5 giờ sáng chủ nhật tuần sau, địa điểm là chỗ đợi xe buýt ngoài đường lớn.

Đức ngạc nhiên:

‘Ủa, sao ông biết hay vậy?’ Rồi nó đành giọng lại ‘Ê, bộ nãy ông đọc lén thư của tui hả?’

Mạnh chu mỏ ra:

_Ai mà thêm, ông nội. Ông có thấy chỗ nào bị xé hông? Đéo tính cái chỗ đó nha.

Đức xem xét kĩ lại phong bì. Đúng là không có vết rách nào ngoài vết xé lúc nó mở thư. Nó tỏ vẻ kinh ngạc:

_Ủa, đúng rồi ha! Trời ơi, sao ông siêu vậy Mạnh!

Mạnh liền lên mặt:

_Vậy mới hay! Muốn biết sao tao biết hông?

Bị dụ khi, Đức liền xách cái ghế của nó lại và ngồi xuống:

_Sao, nói nghe thử coi!

Mạnh rút một phong thư ra từ cặp mình, lá thư được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa phải:

‘Đây! Ủa lộn!’ Mạnh chợt nhận ra nó hướng nhầm mặt lá thư về Đức, nó liền xoay nhẹ cổ tay ‘Đây!’ Kèm theo một nụ cười tự hào.

Đức tròn mắt nhìn hình tam giác trên lá thư cùng hàng chữ Du Lịch Rừng Biển Phương Nam rồi ngó xuống dòng người nhận: Hoàng Vô Mạnh. Nó liền hiểu ra nên mừng quá, quơ tay vung vẩy, chân thì đá vô ghế của Mạnh bắt đầu giỡn:

__Trời ơi, làm tui tưởng đâu nó ghê vậy. Ai ngờ nó cũng giống mình!

Mạnh quơ tay lên xua Đức ra, cười đáp trả:

__Ra mày ông nội, đá gãy ghế tao giờ!

Buổi sớm thật là lạnh, Mạnh và Đức chưa bao giờ dậy sớm đến như vậy. Trời vẫn còn tối chưa sáng hẳn, nhưng là thời gian thích hợp cho những ai thích dậy sớm tập thể dục. Chúng nó vừa đi bộ vừa nhìn khung cảnh quanh mình lần cuối. Ôi, những cái nhà, con phố quanh đây vẫn chìm trong giấc ngủ. Chúng chưa bao giờ để ý tới những cảnh vật đó một cách rõ ràng và có ý thức như bây giờ.

Thật ra chúng cũng thường đi qua đây trong những ngày đi học nhưng nó chưa từng bao giờ để ý kỹ như thế. Nhìn kỹ lại hai bên lề đường, tụi nó nhớ lại những lần đi học về vào buổi chiều, lúc đó là giờ cao điểm và luôn luôn bị kẹt xe. Mỗi lần như thế, tụi nó chỉ còn cách đua nhau chạy thẳng lên lề để tránh. Có lẽ đây là lần cuối cùng chúng được nhìn thấy nơi này.

Chẳng mấy chốc đã đến chỗ trạm xe buýt ghi trong bản đồ. Mạnh nhìn qua nhìn lại, vẫn chưa thấy xe đâu cả. Xung quanh có vài đứa cũng đang đứng ngáp ngáp dài dối. Một lát sau, có thêm vài đứa đi bộ lại. Chúng khoanh tay co ro vì cái lạnh buổi sớm.

Không biết mấy giờ rồi nhỉ. Mạnh vốn không có đồng hồ đeo tay nên nó hay coi ai có đồng hồ thì hỏi hoặc nhìn xuống bóng của mình ở dưới đất để đoán giờ. Nhưng mặt trời thì chưa lên, mà hỏi giờ mấy đứa này thì...

‘Hơ...hơ..hơ...’

Một đứa há cái miệng rõ to ra ngáp, vài đứa thì nói chuyện với nhau một cách uể oải. Mạnh biết ngay tốt nhất là đừng nên làm phiền chúng. Ngoài Mạnh ra thì đứa nào đứa nấy đều xách ít nhất là hai đến ba cái ba lô to tổ chẳng. Kể cả thằng Đức cũng vậy. Mạnh tán gẫu cho qua thời gian:

‘Ê Đức, tao nghĩ nãy nãy giờ mà hông hiểu nổi tại sao mà mày mang tới hai cái ba lô vậy? Bộ chứa vàng ở trong hả?’

Đức há miệng ngáp một cái sái quai hàm rồi mới trả lời:

‘Thì tui mang quần áo với mấy thứ đồ linh tinh chứ có gì nhiều đâu!’

Mạnh phì cười:

‘Tao đây cũng vậy nè mà có một cái ba lô, còn mày tới hai cái!’ Rồi nó chỉ tay vào con nhỏ đang gục đầu ngủ ở đằng kia ‘Đứa kia còn ác dữ. Bốn cái cặp!’

‘Thì có gì đâu, đồ đạc nhỏ đó nhiều!’

‘Nhiều hả? May là người ta dặn trước là đồ đạc gọn nhẹ, không được đem theo cái gì cồng kềnh đó!’

Đúng thực là tờ thông báo có ghi vậy. Nên Mạnh đã tinh giảm hết mức số đồ đạc và chỉ đem theo mấy thứ cần thiết. Tất cả chỉ gói gọn trong một cái ba lô.

Đúng lúc tụi nó đang trò chuyện, từ xa ở góc đường có một cái xe đang quẹo vào. Trên thân xe có in dòng chữ phản quang “Rừng Biển Phương Nam”. Xung quanh dòng chữ được tô điểm thêm một nhánh cây dây leo xanh tươi. Cả đám lập tức tỉnh ngủ và ngưng nói chuyện. Xe dừng xạch tại trạm, anh lơ xe giục tụi nó:

__Lẹ lên mấy em ơi!

Lên xe rồi, Mạnh mới thấy trong xe đã có sẵn vài đứa khác, chúng đang ngủ say sưa tại chỗ. Nó lựa chỗ sát cửa sổ mà ngồi để đỡ chóng mặt, thằng Đức đặt hai cái ba lô xuống ngồi cạnh nó. Xe vẫn chưa đi, còn chờ ở trạm. Tài xế nói với anh lơ xe:

__Nè! Sao bây giờ, năm giờ năm rồi đó!

Anh ta ngó nghiêng ngó ngửa khắp con đường vắng:

__Đợi thêm lát coi, chưa đủ người! Người ta đã phân giờ như vậy thì chắc đã trừ thêm thời gian trễ rồi!

Lát nữa, có thêm vài đứa hớt hơ hớt hải chạy tới. Mạnh nhìn qua kính xe rồi đoán bộ dạng chúng như vậy chắc là do ngủ quên. Nó nói nhỏ trong miệng với Đức: ‘Mém nữa bị bỏ lại nha con’. Hai đứa nó cười khi khi. Tụi nó xếp hàng lần lượt lên xe và đưa vé cho anh ta. Anh lơ xe vừa thu vé vừa lăm bằm trong miệng:

__Hừ, cái lũ nhóc này! Ngày càng mất ý thức. Lúc trước mình có bao giờ đi trễ như thế đâu!

Anh lơ xe kiểm tra lại các tấm vé cùng bản mặt tụi nó xem có khớp với hình trên đó không. Khi đã chắc chắn hết, anh ta nói lớn:

__Đủ rồi. Đi!

Mạnh ngồi trên xe nhắm mắt lại để nghỉ một chút. Trong lúc đó, nó nghe thấy cái anh vác xe đạp khi này lại nói gì đó:

__Lẹ lên đi, trời ơi người ta đến đông đủ cả rồi đó!

Cứ chạy được một quãng, xe lại dừng tại một trạm và đón khách. Đến khoảng 6 giờ sáng, xe được lấp đầy hoàn toàn. Khoảng 7 giờ 30, xe dừng lại ở một nhà hàng để ăn sáng rồi đi tiếp.

Lần này thì xe chạy liên tục không ngừng. Nó chạy mãi qua rất nhiều nơi mà Mạnh cũng không để ý. Cuối cùng, nó dừng lại tại một bến cảng hiện đại rộng lớn.

Từ đằng xa, neo trên mặt biển nắng gắt là nhiều chiếc du thuyền to lớn. Sau khi xuống xe, một vài đứa vươn vai, làm vài động tác thể dục cho đỡ ê người. Chúng được phục vụ bữa trưa trong một nhà hàng hải sản. Lúc ăn trưa, một vài đứa mừng hí hửng khi nhìn những chiếc du thuyền đẹp đẽ ngoài đó. Đức cũng không ngoại lệ, nó kêu Mạnh:

__Ê ê, ông coi, công nhận mình được rước về nhà hoành tráng chưa!

Mạnh gấp con tôm lên bỏ vào miệng:

__Cái gì hoành tráng? Máy cái du thuyền đó hả?

__Ừ!

Mạnh nuốt ực một cái rồi hỏi:

__Mày đến đây lúc mấy tuổi?

Đức chống cằm nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ:

__Ờ... hình như là hồi năm tuổi!

__Từ hồi đó tới giờ có về nhà lần nào chưa?

__Chưa, giờ mới được về đó!

Mạnh hiểu ra, nó cười và làm ra vẻ hiểu biết:

‘Ờ, hèn chi! Coi đi, lát tụi mình sẽ không lên mấy cái du thuyền hạng sang đó đâu!’ Nó lia mắt qua gọng kính hướng sang mấy con tàu xanh lam cũ hơn ở tít cuối hàng tàu ‘Đó, thấy mấy con tàu đó hông, lát về bằng mấy con tàu đó thì có!’

__Thôi đi, ông toàn đoán bừa không à!

Mạnh lên mặt vênh váo chắc chắn:

__Ồ, để lát nữa rồi biết liền!

Nửa tiếng sau trong khoang hành khách trên con tàu cũ mềm, thằng Đức cứ thụi một cái cùi chỏ vô Mạnh là trách kèm một câu:

__Tại mày đó. Nói hay quá. Giờ vui chưa. Ngồi tàu cũ. Nóng chết mẹ...

Mạnh lườm mắt qua Đức khó chịu:

__Đập tao này giờ đủ chưa hả?

Đức cười khành khạch đáp trả, nó đánh thêm một cái nữa rồi thôi. Trong lúc đó, Mạnh chỉnh lại gọng kính một cách bực mình.

Tàu đi càng lúc càng xa bờ, phần đất liền ở phía xa bây giờ trông chỉ như một mô đất nhỏ nổi lên giữa biển. Cuối cùng, mô đất đó cũng mất hút, xung quanh chỉ còn nước biển mênh mông. Trong lúc tàu đang chạy êm đềm thì có một tiếng “kình” dội lên từ phía dưới. Một số người tỏ ra lo lắng trong khi số khác lại không có phản ứng gì. Và Đức thuộc nhóm lo lắng:

__Ê Mạnh, hình như tàu đụng cái gì rồi thì phải?

Mạnh bình thản như không:

__Đụng cái đầu mày. Cầm ba lô lên sẵn đi!

__Để làm gì?

Nó gằn giọng:

__Lát rồi biết!

Hiển nhiên là tàu không có đụng phải đá ngầm hay gì cả. Nó vẫn tiếp tục rẽ nước tiếp tục băng băng đi tới. Một thông báo được phát đi trên khắp tàu:

“Thông báo: Đề nghị tất cả hành khách kiểm tra lại hành lí, đồ đạc của mình trước khi đổi khoang. Chúng tôi nhắc lại: Đề nghị tất cả hành khách kiểm tra lại hành lí, đồ đạc của mình trước khi đổi khoang.”

Đức nhìn Mạnh thắc mắc tìm câu trả lời:

__Là sao?

__Trăng sao gì. Vác đồ lên chuẩn bị đổi khoang chứ còn gì!

Bọn chúng bắt đầu hòa vào mọi người và lần lượt đi xuống các khoang dưới. Và tất cả xuống tới các khoang dưới hầm tàu.

Thường thường khi nói tới hầm tàu thì mọi người dễ dàng nghĩ ngay tới một nơi ngột ngạt, chật hẹp. Nơi đó sẽ chia thành nhiều khoang. Số ít sẽ dùng để chứa thực phẩm, thuốc men, một số vật dụng cần thiết khác. Khoảng trống còn lại là nơi bố trí máy móc, thiết bị trên tàu. Tuy nhiên, ở trên tàu này thì ại có thêm một đường cầu thang rộng thênh thang dẫn xuống phía dưới.

Nhưng cuối chân cầu thang lại là ngõ cụt với vô số máy móc, ống dẫn bắc qua bắc lại. Bỗng nhiên những thứ đó như có sự sống. Ống dẫn, máy móc tự tháo ra và lắp ráp lại tạo thành một cánh cửa bí mật. Bên dưới cánh cửa là một khoang tàu ngầm rộng lớn không biết xuất hiện từ đâu ra. Mọi thứ ở bên trong thì hiện đại không tả.

__À, tui nhớ rồi Mạnh. Lúc còn nhỏ, tui từng đi qua cái tàu ngầm này rồi.

Mạnh có vẻ không quan tâm mấy đến việc đó:

__Ừ, nhớ thì tốt đó!

Bên trong tàu ngầm chia thành nhiều phòng to, riêng biệt. Chúng kiểm đại một phòng, đặt ba lô xuống đất và tận hưởng sự dễ chịu ở đây. Không khí ở đây mát mẻ trong lành chứ không nóng nực và oi bức như ở trên kia.

Khi tất cả mọi người đã xuống hết. Cánh cửa phía trên trần tự động đóng lại. Khuôn mặt một người phụ nữ hiện ra trên mặt bàn, giọng cô ta vang lên khắp khoang:

“Chào mừng hành khách lên Thần Không TSW 34 (Transport Sky Walker). Tôi sẽ tách khoang và khởi hành trong năm phút nữa. Vì vậy mọi người vui lòng ổn định chỗ ngồi. Xin cảm ơn!”

Sau đó khuôn mặt cô ta biến mất.

Mạnh thì tranh thủ ngắm nghía xung quanh căn phòng. Căn phòng rộng rãi thoáng đãng và có vài chậu cây kiểng nhỏ ở bên trong. Ánh sáng bên phòng đến từ những đường rãnh nhỏ trên các miếng ốp trần. Còn mặt bàn thì đóng vai trò như một màn hình đa chức năng.

Đức cũng táy máy mặt bàn, nó kiếm một bài hát rồi bật lên nghe. Trong khi đó thì Mạnh tỏ vẻ khó chịu vì nó ghét nghe nhạc.

Việc đổi phương tiện di chuyển ngay giữa biển đúng là hơi bất tiện nhưng lại vô cùng quan trọng. Con tàu chở khách trên kia không thể cứ thế mà đi ung dung vào các hòn đảo vô hình trên biển. Với hệ thống vệ tinh trải rộng trên toàn cầu của con người thì việc một con tàu đột nhiên biến mất trên biển sẽ gây ra rất nhiều phiền phức. Chính vì vậy chỉ có Thần Không mới có thể đi ra đi vào các vùng che phủ mà không bị vệ tinh phát hiện.

Còn lí do để gọi thứ phương tiện này là Thần Không?

Nó không chỉ là một chiếc tàu ngầm.

“Kính”

Âm thanh đó lại vang lên. Biết thần không vừa tách khoang xong, Mạnh bảo Đức:

__Ê, thôi nghe nhạc đi! Có cái này hay lắm nè, coi hông?

__Đâu, coi gì?

Nó chỉ lên mặt bàn, bấm vào nút có hình một cửa sổ đang đóng. Lập tức mặt bàn trở thành một cái cửa sổ ngoài giúp chúng theo dõi mọi thứ đang diễn ra bên ngoài thần không.

Thần không đang trôi dần lên mặt nước và bay cao lên trên không trung. Chẳng mấy chốc, nó đang bay lênh bênh giữa biển mây, còn phía dưới là đại dương xanh thẳm với những cuộn sóng trắng đang vỗ liên tục. Bây giờ, thần không đang trực chỉ thẳng tiến đến miền đất mà con người chưa từng biết và không hề có mặt trên bản đồ thế giới. Một thế giới chứng minh cho sự tồn tại của loài sinh vật tuyệt chủng, khủng long. Và là mảnh đất của một nền văn minh xuất hiện và tồn tại trước cả con người. Zerloss, con cháu của loài khủng long.

2. Chương 2: Đảo Núi Đá Xanh

Thần không đã cập cảng. Vừa bước ra khỏi cửa, ai cũng có một cảm giác lâng lâng, hồi hộp dâng trào trong người khi về lại nhà.

Khu cảng hàng không này cứ như một tổ chim yến khổng lồ ngoài khơi. Những chiếc thần không đang trong trạng thái tàng hình hiện ra, bay vào và bắt đầu kết nối với bãi đáp. Những loại thần không to lớn như chiếc TSW cổng kênh thì đáp từ từ xuống các bãi đỗ rộng và được các hệ thống kết nối chắc chắn ở dưới đất cố định lại. Những chiếc nhỏ gọn hơn liên tục bay ra bay vào ở các bãi đáp trên cao.

Với một cảng hàng không lớn như thế ở thế giới con người, sẽ có vô số âm thanh đình tai vang lên. Nhưng ở đây thì ngược lại, không hề có những âm thanh ồn ào khó chịu đó. Thay vào đó là âm thanh cười nói của mọi người khi gặp lại gia đình mình.

Bên cạnh cảng hàng không khổng lồ này là một ga tàu điện. Do khu phức hợp này nằm độc lập ngoài rìa đảo và cách xa thành phố hiện đại ở trung tâm cho nên ga tàu này là đường kết nối duy nhất đến thành phố.

Ở trong khu chờ tàu, hầu hết mọi người đều ngồi đợi một cách bình thản ngoại trừ một số đứa không ai rước như Mạnh với Đức. Chúng lại chờ mấy bảng thông tin và tìm vị trí các tuyến tàu. Đức nhìn sang chỗ Mạnh hỏi:

—À, ông định đăng kí học cái gì sau khi nghỉ hè xong?

—Ngành sinh học, trình độ kĩ sư!

—Ê, hình như đó là trình độ thấp nhất mà!

Mạnh hỏi với vẻ nghi ngờ:

—Ừ, thì sao?

Đức đập hai tay vào cái bốp như thể vừa vỡ lẽ ra điều gì:

—Lẽ ra tui phải biết chứ, nhìn mặt thằng Mạnh ngu vậy thì học trình độ đó là phải rồi!

Mạnh giương bản mặt kinh dị ra dòm Đức. Thằng Đức thì quá quen với cái bản mặt cau có khó chịu đó rồi. Lần nào nó chọc Mạnh cũng nhận được cái bản mặt đó thay cho câu trả lời.

Cuối cùng, nhịn không nổi. Đức phì cười:

‘Giờ thôi mà làm gì mà ông nhìn thấy ghê vậy!’ Cười đã rồi, nó nói ‘Thiệt ra tui cũng học mức kĩ sư nhưng là sửa chữa thiết bị ứng dụng!’

Có tiếng thông báo tàu sắp rời ga trong năm phút. Chúng ngừng nói chuyện và nhanh chóng vác đồ lên tàu. Trên tàu, chúng dò lại số phòng của mình trong kí túc xá và nói mấy chuyện linh tinh.

Lúc này, tàu đang tiến vào thành phố. Lẽ ra sẽ chẳng có gì đặc biệt với những ai thường xuyên ở đây. Nhưng với mấy đứa xa nhà đã lâu như Đức chẳng hạn thì đó lại là một điều thích thú với nó. Trước mắt chúng là một thành phố lớn nhưng nó không phải là thành phố bình thường. Thành phố này nếu nhìn từ xa, cụ thể là từ khoảng cách của tụi nó nhìn tới, thì có thể thấy rõ thành phố chính là cả một cây cầu lớn nối từ bờ biển này sang một bờ biển khác cách nhau xa rất xa.

Đó cũng là lí do người ta đặt tên nơi này là đảo nối Đá Xanh. Hai hòn đảo lớn được liên kết với nhau bằng một thành phố nổi khổng lồ ở giữa.

Bỗng nhiên, mọi người đều nhìn ra cửa sổ. Đặc biệt là mấy đứa con nít, chúng cứ đòi ba mẹ bồng lên cao để nhìn cho rõ. Mạnh thấy thế liền ịn mũi lên kính để xem bên ngoài có gì.

Ngoài cửa sổ, một đàn chim lớn lượn qua. Bộ lông chúng có màu trắng với phần lông đuôi kéo dài phát phơ ở đằng sau theo gió và một cặp chân dài mảnh khảnh.

—Ra, cho tao coi với! – Đức chen lấn qua chỗ Mạnh.

Loài cò trắng cổ đại, trên đất liền chúng đã bị xem như tuyệt chủng. Nhưng ở đây chúng lại bay thành đàn đông đúc.

“TU...TUUU...”

Đám cò dạt ra xa khi nghe tiếng còi tàu vang lên. Lẽ ra thì còi tàu chỉ có ở những đoàn xe lửa cũ kĩ của con người, còn những con tàu đệm trường hiện đại này thì không cần. Tuy nhiên, đó là thứ khá hữu ích để đảm bảo an toàn cho lũ cò cũng như lũ chim chóc khi chúng bay gần con tàu.

Nhìn đám con nít cười toe toét khi thấy đàn cò, Mạnh cảm thấy vui vui và liên tưởng đến bản thân mình lúc nhỏ. Đối với trẻ con thì mọi điều xung quanh luôn luôn mới mẻ.

Đàn cò đổi hướng và bay thẳng ra biển. Vài đứa trẻ nũng nịu làm ra vẻ mặt buồn thiu khi chúng bay mất. Bản thân Mạnh cũng vậy, có chút gì đó buồn buồn khi những người bạn đồng hành bên ngoài bay đi mất.

Sau bao nhiêu năm, nơi này vẫn không đổi. Vẫn khu cảng đó, vẫn đoàn tàu đó, vẫn đàn cò trắng đó.

Đến khi tàu dừng ở trạm thứ ba trong thành phố. Đức xuống tàu và hẹn gặp lại Mạnh sau kì nghỉ hè. Còn Mạnh vẫn tiếp tục ở lại trên tàu, nó nhìn qua khung cửa sổ. Đức đang vẫy tay với ba mẹ mình.

Với Đức, mọi thứ vẫn y như trong kí ức của nó không thay đổi. Nhưng với Mạnh, cảm giác lâng lâng hồi hộp mỗi khi về nhà đã biến mất. Mọi thứ với nó đã thay đổi. Ba mẹ nó không còn ra đón nó được nữa. Nước mắt nó lúc này như chỉ muốn chực trào ra.

Đức nhìn về phía con tàu vẫy tay với Mạnh và hét toáng lên:

__Ê, tui về trước nha!

Mạnh cố nuốt nước mắt vào và làm xua xua tay làm bộ nhe răng cười:

__Ồ, về đi. Hồng ai cần mày đâu!

Đức cũng cười đáp trả và gơ nắm đấm lên dứ dứ. Mẹ nó thấy thế liền đánh ột cái đau điếng vì tội bất lịch sự với bạn bè. Sau đó họ cùng nhau rời khỏi trạm.

Vẻ tươi cười trên mặt của Mạnh biến mất. Con tàu lại nổi lên một cách nhẹ nhàng và tiếp tục di chuyển theo hành trình định sẵn.

Mặc dù là một thành phố lớn nhưng thiên nhiên có vẻ được ưu ái khá tốt ở đây. Những mảng xanh cứ chốc chốc là lại thi nhau xuất hiện ở dọc đường. Qua lớp kính, những cây dương xỉ thân thảo hiện lên khá rõ ràng, có cây vươn cao bằng hai thân người, có cây lại quấn vào những cây thân gỗ chắc khỏe khác. Những thảm thực vật như vậy tồn tại rất ít ở thế giới con người, rất khó để tìm thấy vì hầu hết chúng đã tuyệt chủng.

Bây giờ, tàu đang vào bên trong một đường hầm. Trong hầm không hề tối mà ngược lại rất sáng, ánh sáng phát ra từ những thanh thủy tinh nằm dài ở hai bên tường.

Tàu đã dừng lại bên trong một sân ga ngầm dưới đất. Mạnh hòa lẫn vào mọi người và xuống trạm. Bên trên sân ga là khu kí túc xá của trường Raisalin.

Mạnh suýt giật cả mình khi vừa vào trong tòa nhà. Một thân cây đại thụ to lớn nằm chình ịch ngay giữa đại sảnh trung tâm, thân cây xuyên thẳng qua cả tòa nhà và mọc vượt qua khỏi mái vòm tròn bên trên.

__Cao khiếp! – Mạnh chép miệng.

Trên thân cây có vài con chim đang đậu và kêu lách cách. Chà, không biết ai sẽ phải chịu trách nhiệm dọn “mìn” của lũ chim này đây. Nó nhìn xuống sân nhà bóng loáng và cười thầm trong bụng.

Dưới gốc cây, một số đứa thì đứng làm dáng rồi chụp ảnh. Trong lúc đám ma mới đang đứng tạo kiểu thì cánh cửa dẫn ra bìa rừng mở ra. Một mớ âm thanh dồn dập như tiếng vó ngựa phi vang lên rầm rập ở bên ngoài. Liên sau đó, một đám đông hỗn tạp gồm người và “ngựa” chạy thục mạng vào trong tòa nhà.

“Ngựa” đây là những con chiến kích, một loài lẫn thần bốn chân có tốc độ di chuyển khá cao. Chúng đã được các zerloss thuần hóa từ xưa nhằm sử dụng vào các cuộc chiến chống lại loài người. Nhưng ngày nay thì chúng phục vụ cho các môn thể thao. Chủ yếu là đua đường trường, môn này khá phổ biến ở đây và nó khá giống đua ngựa. Ngoại trừ việc bị chấn thương là như cơm bữa. Do môn thể thao này không phải chỉ là đua xem ai chạy nhanh hơn mà là xem ai phối hợp tốt hơn. Cả người và ngựa đều phải cùng nhau vượt qua đường đua đa địa hình được chỉ định sẵn bao gồm vách núi, bùn lầy, ghềnh nước...

__TRÁNH RA, TRÁNH RA!

Những người vào trước xua mọi người ra mở đường. Những người đi sau cùng đang cẳng vào một con chiến kích và một người đang nằm bất tỉnh. Họ cẳng cả hai đi vòng qua thân cây sang cánh cửa bên kia của tòa nhà. Bên ngoài có một cái xe cấp cứu đang chờ sẵn.

Đến khi mọi việc đã xong, cả đám mới giải tán, lên thang máy về phòng mình.

Mạnh tỏ ra khá im lìm trong thang máy. Nhưng năm đứa đang đi chung với nó thì ngược lại, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhất là cái bộ ba đang đứng ngay sau lưng Mạnh. Một đứa mập, tròn quay như cái lu, một đứa thì ốm như cây sậy, thằng còn lại mái tóc hơi xoăn cứ liến thoắng liên tục với hai đứa nó:

‘...Về đây học rồi đỡ mệt hơn. Với lại vui nữa, nhìn mấy đứa ở dưới cười ngựa sướng chết mờ. Mai một tao cũng tham gia chơi cho vui!’

Thằng này coi bộ vui à, môn thể thao nguy hiểm vậy mà cũng khoái. Kể kể một hồi xong, nó khoác vai thằng mập bên cạnh và cười khàn khạch:

‘Còn mày, Quốc. Tao khuyên mày tốt nhất đừng nên tham gia. Tao sợ hổng có con ngựa nào chở nổi mày đâu...’

Thằng Quốc mập liền giơ tay tóm cổ nó lại và đánh ột trận. Nó kêu la í ới:

__Ê, Xương Kiên! Cứu tao, nó ăn hiếp tao nè!

Thằng nhỏ con nhìn tướng thằng Quốc mập rồi nói:

__Kệ mày, ai kêu mày chọc nó!

Thằng Quốc thấy thế liền lên mặt:

__Chết mày chưa Hồng Ngân, thằng Kiên cũng bỏ mày rồi!

Chúng giỡn giỡn rồi đụng trúng hai con nhỏ đứng bên cạnh. Hai nhỏ con gái đổ quạu, con nhỏ có mái tóc hơi chấy nắng nạt:

__Hai ông tướng, nghiêm chỉnh chút coi, trong thang máy mà cứ...

Một giọng khác quát lớn:

__CÁI THẰNG MẬP KIA, XÊ RA COI! ĐỤNG TRÚNG NGƯỜI TA RỒI NÈ!

Mạnh hết hồn liền quay lại nhìn. Tình thế bây giờ đã đổi, thằng Quốc đang bị thằng Ngân với một con nhỏ khác ăn hiếp. Nhất là con nhỏ kia, trông dáng người mảnh khảnh vậy mà đánh mạnh tay góm, đánh nghe chan chất. Nhưng xem ra chẳng thấm vào đâu với thằng mập này cả.

Đến khi thang máy mở cửa, Mạnh mặc kệ cái đám nhí nhố kia và nhanh chóng lui ra ngoài.

Sáng hôm sau, một ngày mới. Mạnh nhắc người khỏi giường một cách nặng nề, nó thở dài. Vậy là phải tiếp tục sống những chuỗi ngày dài đơn độc.

Mỗi tầng lầu của kí túc xá đều có một căn tin riêng. Phòng khá sạch sẽ và mọi thứ đều được phục vụ tự động. Chúng chỉ việc lựa món, ăn xong và để bát đĩa ở trên bàn. Một lát sau sẽ có người máy đi tới dọn và đem đi rửa.

Ngoài phòng ăn ra thì nơi này còn có một căn phòng sinh hoạt chung khá lớn. Gọi là phòng sinh hoạt chung cho có lệ thôi chứ thật ra thì chỗ này đã bị biến thành sân chơi cho cả lũ từ hồi tối qua. Tuy nhiên do buổi sáng trời lạnh nên chỉ có lèo tèo vài mống trong phòng sinh hoạt.

Bên ngoài tòa nhà được bao bọc bởi một con đường xoắn ốc khá rộng dẫn thẳng lên trên nóc nhà. Nó men sát tường mà đi chứ không dám đi men theo bức tường kính ở bên kia đường vì thấy hơi ghê ghê khi nhìn xuống.

Chợt có tiếng cười nói ở phía sau, một đám đông đang đi lên đây. Mạnh đoán chắc mấy đứa này cũng cũng là ma mới như nó. Chúng vừa đi vừa chỉ chỗ lung tung, thỉnh thoảng lại phá ra cười. Xem ra tụi nó kết bạn khá nhanh. Thật khác hẳn với Mạnh, nó đi song song với tụi kia nhưng lại không dám qua nói chuyện hay cùng ngắm cảnh ở dưới với chúng.

Nó nhìn tụi kia và nhớ lại bản thân mình lúc trước. Lúc đó nó rất hiếu động, thích khám phá những thứ mới lạ và đặc biệt là nói rất nhiều. Mỗi lần nó tìm được cái gì mới trong rừng là nó lại đem khoe với ba má.

Còn bây giờ, bây giờ thì sao nhỉ. Mạnh thấy mình khác xưa quá nhiều, nói ít và hay khó chịu với mọi thứ. Mọi chuyện bắt đầu kì nghỉ hè lúc nó vừa học xong lớp tám. Khi đó má nó đã mất do tai nạn khi đang thu

thập mẫu vật tại rừng nhiệt đới trên đất liền. Từ lúc đó, mỗi khi về nhà vào ngày chủ nhật, Mạnh ít gặp mặt ba nó trong nhà do lúc nào cũng làm việc, nó thấy căn nhà trên đảo càng lúc càng vắng, càng lúc càng hiu quạnh. Nó quyết định ở lại hẳn thế giới con người và không quay về nữa. Thế là từ đó cho đến giờ, nó chưa hề quay về nhà lấy một lần. Vì dù có về thì chỉ có thêm buồn vì nhà quá vắng, quá trống trải. Mặt nó dường như lúc nào cũng chỉ hẳn những nỗi buồn, không hề có niềm vui hay hạnh phúc.

Có lẽ vì vậy mà nó có khá ít bạn bè. Nhưng may thay, vào năm lớp mười thì có vài sự thay đổi nhỏ. Nó quen được thằng Đức. Thằng này chuyên môn quậy và chọc phá người khác. Không lúc nào là nó thôi quậy phá Mạnh. Vì vậy, nó cũng đỡ buồn và vui lên được một chút nhưng cũng chẳng được bao lâu thì...

‘Ê, nhìn kia! Đẹp quá!’

‘Ê, không ngờ ở đây cũng được nhìn thấy rừng lớn như vậy!’

‘Chứ sao, đâu có như ở chỗ thành phố lúc trước mình ở. Toàn nhà cửa không có thấy miếng rừng nào đâu!’

Tiếng nói chuyện của mấy đứa kia đã làm Mạnh dừng suy nghĩ. Cả đám chúng nó áp mặt vào sát thành kính nhìn xuống dưới. Mạnh tò mò không biết chúng nó nhìn gì bèn qua chỗ tụi nó đang đứng và nhìn qua vách kính.

Lúc đầu thì nó có hơi ớn vì sợ độ cao nhưng rồi nỗi sợ đó bỗng biến đi khi trước mắt nó là cả một khu rừng lớn và xanh. Cứ như sự sống của cây cỏ lan tỏa vào nhau, các cây lớn và cây nhỏ mọc đan xen nhau, có những cây gần sắp cao hơn cả nơi tụi nó đứng. Trên những thân cây cao còn có các cây dây leo bám vào hoặc buông mình từ cành này qua cành khác một cách tự do.

Mạnh ấn hai tay mình sát vào vách kính và phóng tầm mắt lướt bao quát cả khu rừng. Nó thấy hình ảnh hơi mờ mờ, nó gỡ cái gọng kính trên mắt xuống và lấy áo chùi cho sạch rồi đeo lên lại. Nó vẫn không tin được cả tòa nhà lại nằm giữa một khu rừng đẹp đến mê hồn như vậy. Thiên nhiên ở đây phát triển cứ như không có sức mạnh nào có thể cản nổi. Nó phải nhìn kĩ lắm mới thấy được những con đường mòn bị che phủ khuất bên dưới các tán lá rậm rạp.

Khung cảnh hùng vĩ đó đã giúp nó phần nào quên đi mấy chuyện buồn trong đầu.

Nhưng khi lên tới sân thượng, có một điều bất ngờ không kém những điều bất ngờ khác.

Lối đi ở trên đây được tạo ra những miếng đá thạch anh trắng ghép chặt lại với nhau. Các viên đá được ghép với nhau cực kì khít khiến cho những bụi cỏ không thể nào mọc lẫn sang được cả. Tất cả các lối đi đều dẫn thẳng tới trung tâm sân thượng.

Án ngữ ngay tại đó là một thân cây khổng lồ, nó được bao quanh bởi một bức tường đá trắng lấp lánh. Đây chính là cái cây cổ thụ mọc ở dưới đại sảnh trung tâm. Bóng của nó bao phủ hầu hết phần nóc nhà và phần cành nhánh thì đua nhau tỏa xuống lớp đất xung quanh tạo thành một khu rừng nhỏ.

Phần ngọn cây phía trên đã bị đám chim chóc chiếm dụng làm tổ. Những tiếng ríu rít ở trên tán cây nổi lên không dứt. Có những con chao liệng cánh trên cây một hồi rồi mới đậu xuống cành, có con lại dùng cái mỏ rìu đôi cánh cho sạch. Thi thoảng có vài con bạo dạn ghé xuống dưới nền cỏ xanh um để bới giun.

Gió khá mát vì đang là buổi sớm nhưng cả bọn có thể cảm thấy áo mình hơi ướt mồ hôi. Cả bọn kiểm chỗ nghỉ chân và tận hưởng không khí trong lành của buổi sáng.

Đất lành chim đậu. Câu này xem ra đúng với cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Đây là một chỗ tập thể dục khá lí tưởng với mọi người. Một số chạy vòng quanh thân cây và tập các động tác làm nóng người. Khoảng sân bên kia thì tập trung vài nhóm chơi đá cầu. Một số khác thì chơi cầu lông với một tấm lưới giăng ở giữa.

Thấy họ cũng hay hay nên Mạnh cũng nán lại xem. Buổi sáng ở đây khá nhộn nhịp, khác hẳn với cái nhà trọ cho sinh viên mà Mạnh từng ở. Đám học sinh, sinh viên ở đó lười kinh hồn, mặc dù sân tập thể dục khá rộng nhưng chả thấy ma nào cả ra tập cả.

Trong lúc Mạnh đang tập trung xem đánh cầu, một giọng nhừa nhựa vang lên:

‘Trời ơi, toàn cây với cây! Làm tao tưởng có gì hay ho lắm cơ chứ!’

Những người gần đó đều đổ dồn về phía giọng nói vừa phát ra. Ngay tại lối đi lên là một thằng có gương mặt khá khó ưa, tóc thì chải chuốt điệu đà, ngón giữa ở hai tay đều đeo nhẫn, cổ tay phải thì chưng một cái đồng hồ thuộc dạng mắc tiền. Đi chung với nó là ba thằng đệ tử đồ con hơn. Nó khịt mũi một cái, nghênh ngang nhìn quanh một cách khó chịu như thể nó vừa đi nhầm vào bãi rác:

‘Xuống thôi tụi bay. Có cái gì hay ho đâu mà coi!’

Như thể muốn thu hút thêm sự chú ý, chúng lục tục kéo nhau đi xuống và nói chuyện với cái giọng oang oang không ngừng.

Mọi người xung quanh đều chưng hửng nhìn nhau không hiểu cái gì vừa xảy ra. Họ phì cười rồi quay lại với các bài thể thao buổi sáng của mình một cách bình thường.

3. Chương 3: Trung Tâm Nghiên Cứu Đá Xanh

Một tuần trôi qua, Mạnh tạm quen với nơi này. Thỉnh thoảng nó lại đi bộ lên khu vườn trên sân thượng chơi. Nhưng riết rồi cũng hơi chán. Mấy kì nghỉ hè trước còn có thằng Đức chơi chung. Nhưng bây giờ không có nó thì đúng là buồn thật. Mà không biết chừng nào thằng Đức mới lại đây.

Nhưng hôm nay thì có chút khác biệt. Mạnh vừa định ra ngoài ăn sáng thì phát hiện ra một tin nhắn mới trên mặt bàn. Tin nhắn được gửi từ trung tâm nghiên cứu Đá Xanh, chi nhánh B1. Nó ấn nút mở tin nhắn:

“Gửi Mạnh.

Chú xin lỗi vì không ra đón con được vì tuần rồi chú quá bận. Bây giờ con có muốn tiếp tục làm công việc kĩ sư sinh học giống như của ba mẹ con không. Nếu muốn thì hãy đến văn phòng gặp chú vào lúc 8 giờ. Nhớ đến sớm vì chú không có nhiều thời gian.

Chú Thanh.”

Chú Thanh vốn là bạn của ba má nó lúc trước và cũng từng là một kĩ sư sinh học. Chú rất thích lang thang nghiên cứu trong rừng một mình. Mỗi lần về, chú đều đem theo một món quà thú vị cho nó. Trong khi ba má của Mạnh thì ngược lại, họ chủ yếu làm việc trong phòng nghiên cứu trên đảo nhiều hơn.

Có thể mà vì vậy một phần tính cách của Mạnh cũng từ chú Thanh mà ra. Mạnh cũng muốn lớn lên được làm kĩ sư sinh học giống như chú Thanh. Nó thích lang thang khắp nơi hơn là ngồi làm những công việc buồn tẻ, nhúc nhủ trong phòng nghiên cứu.

Mạnh nhìn đồng hồ trên màn hình. Chà, bây giờ rưỡi hơn rồi. Không chần chờ, nó nhanh chóng chạy qua phòng ăn và thanh toán bữa sáng với tốc độ không tin nổi. Sau đó, nó nhằm thẳng hướng thang máy mà bắn hết tốc lực.

Đứng trong thang máy, người ta có thể dễ dàng thấy một màn hình nhỏ ngay phía trên cửa. Màn ảnh đó chuyên dùng để báo thời tiết và các thông báo trong khu vực. Dù vậy, theo ý của một số đứa trong đây, thì cái màn hình đó dùng để đăng tin tìm trẻ lạc thì đúng hơn. Vì trong tuần vừa rồi đã có vài đứa đi lạc trong tòa kí túc xá khổng lồ này.

Vừa xuống tới tầng trệt, Mạnh thấy vài đứa sinh viên đang tươi cười hí hửng với mấy cái xe đạp mới mua ở đây. Xem ra còn ba mẹ thì còn người lo lắng và trợ cấp kinh tế. Bây giờ thì tụi nó tha hồ đi chơi thả ga. Đúng là sướng thật, chả bù với nó.

Mạnh thở dài một cái rồi xuống dưới sân ga chờ tàu.

Ngay trên sân ga là khu để xe. Trời đất, chỗ để xe gì đâu mà vắng hoe không có lấy một bóng ma đứng gác. Mạnh tưởng tượng tới cái nhà trọ sinh viên có một cái bãi xe giống như vậy. Kiểu này chắc đạo chích vô khiêng hết đi quá.

Nhưng rồi Mạnh chú ý cái bản đồ lớn trên tường với các điểm đánh dấu phát sáng. Không có ai, quây tí chắc không sao. Nghĩ vậy, Mạnh đến gần cái bản đồ nhìn. Bản đồ đó thể hiện toàn bộ khu vực hệ thống đảo Đá bao gồm cả vành đai đảo nhân tạo phòng vệ. Nó nhìn xong một lượt mới hết hồn, chỉ mới có một hệ thống đảo Đá thôi mà đã có hàng trăm đảo lớn nhỏ cả tự nhiên lẫn nhân tạo chi chít đếm không hết. Nếu như vậy thì các hệ thống đảo khác có khả năng còn lớn hơn thế nhiều nữa.

Gần mé dưới bản đồ có treo một cái điều khiển. Nó đến gần và lấy ra khỏi bức tường và bấm thử. Lập tức bản đồ trên tường phóng to ra khu vực của một đảo nhỏ cùng với các thông tin liên quan bên cạnh đó.

Xem đã đời xong, nó đến chỗ bức tường treo cái điều khiển lên lại thì không thấy chỗ nào để móc cái điều khiển cả. Nó lại lật cái điều khiển ra sau nhưng không thấy cái lỗ hay sợi dây nào cả. Vậy làm sao để treo cái này lên tường lại bây giờ? Biết vậy này đừng có tấy má tháo ra coi.

Nó vẫn còn loay hoay chưa biết làm sao thì một cánh cửa ở cuối căn phòng mở ra. Thôi rồi, kì này chắc chết quá! Một thoáng ý nghĩ tồi tệ trôi qua đầu nó. Và một câu nói vang lên làm nó giật bản mình:

__À, Mạnh! Mới vừa đến hả con? Hơi sớm đó. Nhưng không sao, sớm thế là tốt!

Nó quay lại nhìn, tay vẫn còn cầm máy điều khiển bản đồ. Đó là chú Thanh, ông mặc cái áo khoác cũ đã sờn màu cùng với cái quần da với ba bốn cái túi quần ở hai bên. Trông cái vẻ mặt mệt mỏi của ông thì Mạnh biết đêm qua ông đã thiếu ngủ. Tuy vậy ông vẫn cố giữ giọng tươi tỉnh:

__Được rồi, dù sao chúng ta vẫn phải tranh thủ thời gian để làm việc...

__Ồ nhưng mà cái này...

Chú Thanh nhướn chân mày lên:

__Nhưng sao?

__Cái này làm sao treo lại lên tường? Hồi nãy con lỡ tháo ra nhưng không biết gắn lại làm sao!

Ông liền lấy máy điều khiển bản đồ trên tay nó rồi ném thẳng vào tường khiến Mạnh trừng mắt nhìn theo. Trời đất, ném như vậy cái máy vỡ tan rồi còn đâu. Nhưng nhìn kìa, sự việc diễn ra khác hoàn toàn với nó nghĩ. Ngay khi đụng bề mặt tường, cái máy xoay lại ngay ngắn và nằm yên ở đó như chưa từng bị ai đụng vào.

__Rồi đó, đi thôi!

Sau đó cả hai người vào thang máy và bắt đầu di chuyển lên. Khi thang máy đang trôi lên từ dưới đất và đang qua một khu lầu. Khu vực này còn rộng hơn cả khu vực đậu xe ở dưới với nhiều khu phòng và nhiều người đang qua lại làm việc.

Họ tiến thẳng đến một cái thang máy ở gần đó. Thang máy bốc lên vài tầng rồi đi ngang trên tường. Khi tới đúng tầng lầu, nó rút vào bên trong một hành lang rộng và tiếp tục trượt thẳng trên trần nhà. Qua lớp kính dày, nó thấy hầu như ai cũng bận cả. Một ông già có bộ râu trắng đang ngồi đọc báo, thỉnh thoảng ông lại gãi tai mình một cái. Ở văn phòng khác, một người phụ nữ đang nói chuyện với hai nhân viên của mình.

Thang máy dừng và hạ xuống ở một nơi tập trung khá nhiều thần không. Ngay bên ngoài bãi đáp là khoảng bầu trời trong xanh lồng gió. Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào làm rõ từng đường nét của những thần không.

Mạnh cứ tiếp tục bám theo chú Thanh. Nó vừa đi vừa quan sát xung quanh, nhưng hình như ở đây thiếu gì đó.

Bỗng nhiên, một cửa hầm ngầm dưới đất mở ra, một chiếc thần không trôi lên từ chỗ đó. Bám xung quanh thần không là hàng chục con nhện máy nhỏ con. Chúng cứ bò lằng xằng lên xuống liên tục quanh khu vực đó.

Một nhân viên đến kiểm tra kĩ lại với một cái máy tính, lũ nhện liền nhảy phóc xuống đất và chờ. Sau đó anh ta thấy tay một cách chắc chắn, lũ nhện liền lui ra xa.

Chiếc thần không lừ lừ nhấc mình ra khỏi mặt đất. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ màu sơn, chi tiết trên thân phi cơ biến mất. Nó đã chuyển sang chế độ tàng hình và biến thành một thứ trong suốt như sương khói khó mà nhận ra.

Phía cuối đường băng, một người máy ra hiệu đang đứng đó ra hiệu. Chiếc phi cơ lướt nhẹ trên không khí chờ đợi. Tín hiệu cho phép bay vừa phát ra, thần không lập tức lách mình lên cao và vút thẳng vào nền trời.

- À, đúng rồi! – Mạnh thốt lên.

- Sao, đúng cái gì cơ?

Chú Thanh hỏi lại Mạnh. Nhưng thay vì trả lời, nó lại chối:

- Dạ, không có gì!

Nó biết ở đây thiếu gì rồi, đó là tiếng ù ù ồn ào của động cơ máy bay. Không thể hiểu nổi, những thứ này hoạt động ra sao mà không cần tới động cơ nhỉ?

Một chiếc phi cơ khác nhỏ hơn rất nhiều lướt trên bề mặt không khí ra đường băng. Trông nó lớn cỡ một cái xe buýt nhỏ. Cửa bên hông nó tách ra sau khi dừng lại hoàn toàn trên đường băng, một người xuất hiện trước cửa với bộ mặt hơi căng thẳng. Anh ta bước xuống đất và khá ngạc nhiên khi thấy Mạnh với chú Thanh. Anh ta nói với vẻ dè chừng:

- Được rồi, mọi thứ được sửa chữa lại hết, lớp vỏ đã được liên kết lại! Cháu nhấc lần sau chú đừng có mà đem cái xe này ra mà độ sức với mấy con khủng long hung dữ đó. Lần này coi như là còn may, xe có sao chứ người không sao. Lần sau chưa chắc may như thế đâu!

Chú Thanh liền đập đập tay lên vai anh ta:

- Được rồi, tôi biết, tôi sẽ cẩn thận hơn! Bây giờ anh có thể đi làm việc khác!

Người thợ sửa chữa nhìn chú với vẻ mặt không tin tưởng cho lắm. Sau đó anh hướng ánh mắt về phía Mạnh:

- Ai đây, đệ tử mới của chú hả?

- Ủ!

- Ê! Số chú may mắn lắm đó mới được ông lựa làm đệ tử đó. Nhớ làm việc cho đàng hoàng nghe chưa!

Mạnh gật đầu:

- Dạ, vâng. Em biết rồi!

Chú Thanh hỏi cả hai:

- Thôi! Anh làm việc của mình đi! Được rồi, lên xe đi Mạnh!

Mạnh theo chú Thanh leo lên cái xe. Liền sau đó cánh cửa hạ xuống và tự động khóa chặt lại. Ngay sau khi các cửa đã chốt chặt, Mạnh thấy hơi ngộp vì không có gió. Chú Thanh ngồi vào chỗ và khởi động xe.

Trong lúc đó, chú Thanh nheo mắt nhìn vào con người máy cuối đường băng và nói oang oang vào máy truyền tin trên màn hình:

- Này! Người máy, đừng có làm mấy cái chuyện dư thừa đó nữa. Đây chỉ là cái xe, không phải thần không đâu!

Chú mỉm cười, ngay sau đó chiếc xe bay vút thẳng ra ngoài. Người máy ra hiệu chỉ vừa kịp cúi thụp đầu xuống và loạng choạng suýt té nhào xuống đất.

- Con thấy không? Nó luôn như vậy cả! Mặc dù chú luôn nói với nó “đây là xe không phải máy bay” nhưng nó vẫn không biết tránh ra!

- Nhưng chú! Cái xe này bay được mà! – Mạnh phản đối.

- Đúng! Nhưng về cơ bản nó vẫn là xe vận chuyển nhỏ chứ không phải là cái máy bay bụi như cái mà con thấy khi nãy đâu!

Sau khi đi được một hồi, ông đổi giọng và nói chuyện với vẻ nghiêm túc:

- Được rồi. Mạnh, con còn nhớ vụ tai nạn của ba con không?

Hiển nhiên là nó còn nhớ chứ. Hai năm sau khi má nó mất thì chú Thanh đến tìm nó và báo tin. Ông không bao giờ đến thế giới con người trừ khi đó là việc gấp. Hôm đó, ông đến để báo cho Mạnh biết là ba nó đã mất trong lúc làm việc. Thần không chở ba nó bị một tàu chiến con người bắn tan nát trên Thái Bình Dương.

Mạnh ngậm ngùi:

‘Vâng, con còn nhớ!’

‘Vậy thì tốt! Còn việc này lúc đó chú chưa nói với con. Con tàu đó còn mang theo cả công trình nghiên cứu của ba con. Đó là những mẫu chất biến đổi gen. Lũ người ngu ngốc đó đã bắn rơi một tàu chứa hàng chục mẫu gen của các loài sinh vật hiếm đã tuyệt chủng hoặc gần tuyệt chủng trên trái đất. Những mẫu gen đó không bị hư hại gì vì đã được bảo vệ kĩ trong những ống phóng thích nhỏ. Lẽ ra tàu chứa phải đến Nerthaloss mới thả các ống đó ra nhưng chúng đã được phóng đi ngay khi tàu phát nổ trên không. Nhưng những ống đó sẽ không giữ nguyên như thế mà chúng tự động tìm khu vực thích hợp để cấy gen.’

Mạnh vẫn ngồi yên tại chỗ mà nghe mặc dù nó không hiểu lắm. Với lại nó không thích xen ngang khi người khác đang nói gì đó quan trọng. Chú Thanh chợt nhận ra nó ngồi im lặng này giờ:

‘À, thật ra thì con không cần hiểu hết những điều chú nói. Chú muốn biết liệu bây giờ con có muốn làm công việc thu thập lại các mẫu sinh vật đó không. Nếu không muốn thì con chỉ cần quay về Đá Lửa và làm công việc trông coi đảo như một kĩ sư sinh học bình thường. Việc thu gom lại các mẫu sinh vật, chú sẽ tìm người khác làm!’

Mạnh trả lời ngay không một chút chần chừ:

‘Không sao, con làm được việc đó!’

Chú Thanh rướn chân mày lên nhìn nó, hỏi kĩ lại:

‘Con thật sự muốn nhận việc đó không? Việc đó rất khó khăn và có cả nguy hiểm nữa. Những mẫu đó không nằm ở nơi con dễ thấy như mặt bàn đầu mà chúng rải rác ở thế giới con người. Có thể là ở một hòn đảo hoặc nằm sâu trong đất liền nơi con người sống!’

‘Chú không cần lo về việc đó! Con đã ở đó mười hai năm đủ để biết mọi thứ ở đó rồi!’

‘Con dám chắc?’

Mạnh im lặng trước câu hỏi đó, chú Thanh nói tiếp:

‘Ngoài ra như chú đã nói những mẫu gen này không còn là những mẫu chất lỏng như ban đầu nữa đâu! Ngay khi ống phóng thích đến nơi, nó sẽ tự mở ra và những mẫu gen sẽ ngấm vào những nơi xung quanh. Đó có thể là cỏ, cây, đất... Những sinh vật có cơ thể thích hợp để tiến hóa khi ăn hoặc uống phải những thứ có chứa gen, chúng sẽ thay đổi dần và trở thành sinh vật tương ứng. Mà chú nhắc con điều này. Hầu hết những sinh vật đó dù là loài ăn thịt, ăn cỏ hay ăn tạp cũng đều là những giống loài hung dữ và to lớn. Như con thấy khi nãy chú nhận lại cái xe này từ anh thợ máy đó! Lần trước chú đã bắt một con thần lằn lớn bị thương ở bụng, chú đem nó lên xe và băng bó lại nhưng nó bất ngờ tỉnh dậy và dùng đuôi đánh vỡ cả sườn xe gây ra một vết nứt lớn!’

Nghe đến đó, Mạnh nuốt cái ực trong cổ họng. Chú Thanh thì thở dài:

‘Do vậy công việc đó rất, rất là nguy hiểm. Cho nên chú muốn con nghĩ kĩ trước khi quyết định!’

Mạnh nghe xong liền nhú mày lại rồi nhìn ra bầu trời xanh với những dải mây trắng đang lướt qua cửa kính. Trong suốt thời gian học tại thành phố Hồ Chí Minh nó đã không làm gì cho cuộc đời mình cả, việc gì nó cũng trốn tránh, khi thầy cô cho bài tập nó chỉ làm cho xong, khi đi thi nó cũng chỉ thi vừa đủ điểm

lên lớp cho có. Chưa bao giờ nó cố gắng làm việc gì cho bản thân nó cả. Ngay cả với bạn bè, nó cũng ít khi nào nói chuyện với ai và nó luôn tỏ vẻ khó chịu với mọi người. Mọi việc trong cuộc đời dường như nó đã buông xuôi để trôi đi theo thời gian.

Vài phút đắn đo suy nghĩ mà có cảm giác như hàng giờ liền ngồi một chỗ không được đi đâu. Cuối cùng Mạnh quyết định sẽ nhận công việc đó. Nó đã buông xuôi rất nhiều trong đời mình rồi, bây giờ sẽ không còn việc nó để cuộc sống của mình trôi đi đâu thì trôi nữa. Nó đã để cho cuộc sống của mình trong tay người khác quá nhiều trong những năm qua. Kể từ hôm nay sẽ không còn việc đó nữa. Đã đến lúc phải thay đổi cách sống của mình.

‘Con vẫn quyết định sẽ làm công việc đó!’

Chú Thanh vẫn nhắc chừng nó:

‘Con chắc chứ Mạnh! Nếu con đổi ý ngay bây giờ thì không sao, chú vẫn có thể tìm người khác làm công việc đó!’

Có lẽ ông cho rằng nó không đủ sức chịu đựng cho cái việc đó hay không thể nào mà giao công việc quan trọng vào tay một thằng ngốc yếu ớt không có kinh nghiệm như nó. Mạnh nghĩ vậy nên nó nói chắc một câu như đinh đóng cột:

‘Không! Con sẽ không thay đổi những gì mà con đã quyết định!’

Chú Thanh tỏ ra khá bất ngờ:

‘Rất tốt! Từ lúc gặp con đến giờ chú cứ nghĩ là con sẽ từ chối không làm công việc khó khăn đó!’

Mạnh tỏ ra nghi ngờ:

‘Sao chú lại nghĩ con sẽ không làm công việc đó?’

Chú Thanh nhìn nó, cười cười:

‘Vì công việc đó yêu cầu cần có đủ sức khỏe, kiên trì... Nhưng chú nghĩ chắc là con không đáp ứng đủ những điều đó đâu nhỉ?’

Trời ạ, không lẽ chú Thanh coi thường nó dữ vậy sao. Nhưng mà điều đó đúng là như vậy. Nó biết chắc sức khỏe của mình sẽ không đáp ứng đủ cho việc đó. Huống hồ gì ngay hôm nó leo lên đến sân thượng của kí túc xá cũng đã đủ thấy mệt rồi.

‘Nhưng con chắc chắn sẽ đủ sức khỏe sau vài ngày sống trên Đá Bao Tố!’

Hả? Sống trên Đá Bao Tố? Là chỗ nào vậy? Lập tức hàng tá câu hỏi xuất hiện trong đầu nó. Mạnh hỏi kĩ lại chú Thanh:

‘Chú! Bộ rèn luyện sức khỏe trên Đá Lửa không được hay sao mà phải đến một hòn đảo khác?’

Chú lắc đầu và chỉ vào màn hình, một một dãy chỉ chút những hàng chữ dài hiện ra:

‘Không được! Chú không có thời gian để hướng dẫn và chỉ cho con các kĩ năng sống sót trong rừng. Thấy chưa, lịch công việc của chú rất nhiều. Nếu mà để ột kĩ sư khác đào tạo con theo đúng bài bản và chuyên môn thì lại không có đủ thời gian vì con chỉ có vốn vẹn hai tháng nghỉ hè.’

Chú Thanh ra vẻ suy tư:

‘Nói thật với con là hiện giờ cái công việc này đang thiếu người. Tiện lúc con vừa về đây nên chú mới nhận con luôn. Ít ra thì chú cũng biết chắc là con sẽ không chết trong lúc làm việc!’

Mạnh tròn mắt và ngồi thẳng lưng lại. Nó có cảm giác sự im lặng như đang bao trùm lên cả cái xe và dần nuốt chửng luôn nó.

Chú Thanh thấy nó lo lắng như thế liền động viên:

‘Chú đùa thôi. Đừng có lo quá! Con sẽ nhanh chóng quen với chỗ đó thôi! Những người trên đó là những người... Đây kinh nghiệm!’

Mạnh lặp lại một cách máy móc:

‘Đầy kinh nghiệm?’

‘Đúng thế! Mà nãy giờ nói chuyện thế cũng đủ rồi. Đến lúc tăng tốc lên thôi!’

Ông chỉ cười rồi tăng cái xe đột nhiên tăng tốc vọt thẳng đi.

4. Chương 4: Đá Bão Tố

Chiếc xe vừa băng qua một biển sương mù và đến gần một hòn đảo ở phía trước. Mạnh xuống xe nhìn ngó xung quanh. Nơi này trông chẳng có tí gì là hiện đại cả. Không máy móc, cột trụ hay cảng hàng không nào ở đây cả. Chiếc xe bay dừng lại và đáp nhanh xuống bãi đất.

Chú Thanh ra khoang sau lấy một cái ba lô đưa cho Mạnh:

‘Mạnh, cầm lấy!’

‘Ừa chú! Cái này...’

‘Quần áo và mấy thứ linh tinh để con xài lúc ở đây!’

Xem ra số hưởng rồi đây, nhìn cái ba lô to tướng thế kia. Ồ, mà sao chú Thanh biết chắc nó sẽ nhận việc mà chuẩn bị sẵn đồ đạc cho nó vậy. Nó hỏi ngay:

‘Sao chú chuẩn bị đồ đạc trước cho con vậy? Lỡ con không nhận việc thì sao?’

‘Vì chú biết đó là ước mơ lúc nhỏ của con mà!’ Nói xong, chú Thanh đưa thêm cho Mạnh một cái tai nghe nhỏ và bảo ‘À, đeo cái này lên tai!’

Mạnh sẫm soi cái tai nghe. Cái gì đây nhỉ, có mỗi một cái nút trên đó? Một loại máy liên lạc à, hay là một loại máy nghe nhạc Mp3. Nó phì cười với ý nghĩ đó.

‘Con đem đồ xuống trước đợi chú đi!’

Nó mở cửa ra rồi đặt túi đồ xuống nền đất, vươn tay ngáp một cái rõ to, trông lên ánh mặt trời chói chang của buổi sáng...Liếc nhìn thoáng qua những người ăn mặc trông như một cái bộ tộc thiểu số trước mặt nó. Bỗng nhiên nó sững người, ngậm chặt mồm lại và quắc đầu nhìn thẳng phía trước. Nó đưa tay lên chỉnh ngay ngắn lại gọng kiếng.

Không nhầm chứ? Trước mặt Mạnh đúng là những người trông như một cái bộ tộc thiểu số và họ đang nhìn về phía nó. À, mà không. Có lẽ là nhìn cái xe chỗ nó đang đứng thì đúng hơn. Nó lập tức dứt đầu vào trong xe hồi kị lại:

‘À..ờ..Chú Thanh! Chỗ này...là chỗ nào vậy?’

‘Con đeo cái máy lên tai chưa? Nhớ bật công tắc lên.’

Nó cài tai nghe lên và bấm vào cái nút duy nhất trên đó. Chú Thanh đi tới chỗ nó:

‘Đi theo chú!’

Nó lập tức bò xuống xe, vác cái ba lô lên và lót tót theo chú Thanh. Họ nhanh chóng tiến đến gần đám người hiếu kì đang đứng ở đằng kia. Rồi bỗng dưng cả đám người đó chạy xán vào họ. Họ nói cái thứ tiếng gì đó léo nhéo mà lẽ ra Mạnh không hiểu từ nào. Nhưng âm thanh phát ra từ tai nghe lại giúp nó hiểu được.

‘Chào kĩ sư Thanh, đã lâu rồi ông không quay lại đây kể từ khi chà chà..Khi nào nhỉ...’

Máy chuyển đổi ngôn ngữ.

Một người đàn ông với cái nước da đen rám của vùng biển cùng với mái tóc bù xù dài. Ông có những cơ bắp to khỏe làm người ta dễ liên tưởng đến những vận động viên thể hình. Và trên tai ông ta cũng có một cái máy giồng như vậy.

‘...có lẽ cũng vài tháng từ lúc ông cùng hai đứa cháu của tôi về thăm nơi này!’

‘Vâng, vâng! Đúng vậy!’

Chú Thanh và người đàn ông đó khoác vai cười nói cứ như những người họ hàng xa vừa gặp lại nhau. Chỉ tội nghiệp mỗi thằng Mạnh đứng chừng hững một mình như người ngoài. Một bàn tay chộp lấy vai Mạnh và kéo nó lại gần:

‘À, giới thiệu với anh. Đây là Mạnh!’

Mạnh nói với giọng hơi cứng:

‘Dạ...Chào chú!’

Đúng là không thể tin nổi, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn có cái bộ tộc lạc hậu như vậy. Từ khi đến đây những gì Mạnh nhìn thấy đều làm hoàn toàn bằng tay, không hề có chút vết tích gì của máy móc hiện đại cả.

Nhưng Mạnh đã phải đổi ý ngay khi vào đến trạm thông tin của cả làng. Đây là nơi duy nhất được xây dựng kiên cố bằng kĩ thuật hiện đại. Bên trên nóc nhà được lợp các mảnh tinh thể thu năng lượng mặt trời và các trụ phát sóng. Bên trong cũng trang bị khá nhiều thứ hiện đại nhưng hầu như không ai sử dụng cả. Ngoại trừ cái màn hình thông báo thời tiết để gần cửa. Hầu như ai đi ngang ít nhiều gì cũng ngó qua một cái.

Chú Thanh và người đàn ông đó ngồi vào giữa phòng. Những người còn lại thì vây quanh thành vòng tròn để nghe chuyện. Trong đó có vài đứa thanh niên cỡ tuổi Mạnh, chúng ngồi thì thầm cái gì đó và cười. Nó chỉ liếc qua nhìn chúng một cái, mong là chúng không nói xấu mình.

‘Được rồi! Vì tôi không có nhiều thời gian nên tôi sẽ nói ngắn gọn!’ Chú ngưng chốc lát như nghĩ cái gì đó rồi lại tiếp tục ‘Tôi cần anh rèn luyện cho Mạnh khả năng sống sót trong rừng!’

‘Ồ! Nếu như vậy thì dễ thôi! Cứ yên tâm, sau vài tháng cậu ta sẽ thành thạo các khả năng sống tại đây!’

‘Không, không. Chúng tôi không có thời gian vài tháng đâu. Hai tuần thôi. Sau hai tuần tôi sẽ quay lại đón nó!’

‘Hai tuần à? Hơi gay đấy nhưng tôi sẽ cố hết sức!’

Và như thế đã đợi khoảng khắc này từ lâu, chú Thanh liền đứng phắc dậy:

‘Được rồi tôi phải đi ngay bây giờ! Trong lúc dạy nó, anh hãy nghiêm khắc với nó! Bởi vì nơi nó đến sau khi rời khỏi đây là đảo Đá Lửa, nơi đó nguy hiểm hơn ở đây nhiều!’

‘Vâng! Tôi biết rõ rồi! Mà cho tôi hỏi điều này. Chừng nào hai đứa cháu của tôi đến...Chà đến đâu nhỉ...chỗ đó...’

‘Raisalin! Trường học cho zerloss. Có phải thế không?’

‘À! Đúng rồi!’

‘Khoảng hai tháng nữa! Cùng lúc với cậu này!’

‘Kĩ sư Thanh, ông bảo chúng cố gắng học để cho bà con trong làng được tự hào!’

‘Tôi sẽ chuyển lời!’

Chú Thanh vỗ vai Mạnh:

‘Ráng lên nha Mạnh, hai tuần nữa chú quay lại!’

Nó gật gật đầu trả lời:

‘Vâng, con biết rồi chú!’

Kết thúc cuộc nói chuyện, mọi người lại kéo ra bãi đất tiền chú Thanh. Những người này cố níu chú Thanh lại bắt ông phải nhận mấy thứ đặc sản địa phương mới chịu thả ông đi. Mấy thứ đặc sản cũng chẳng có gì lạ: trứng gà, củ khoai mì, cá khô...Nhưng cái chính là họ khá hiếu khách.

Xem ra kì này đến đây là chú Thanh lời to rồi. Có cả đồng thứ đem về. Còn Mạnh thì sắp toi đời tới nơi rồi. Hai tuần lễ tới xem ra sẽ dài lắm đây.

Bây giờ chỉ còn lại Mạnh ở lại một mình chỗ khỉ ho cò gáy này cùng với một đám người mà nó không biết. Họ trở lại căn nhà, Mạnh thì càng lúc càng lo, mà lo cái gì thì nó không biết.

Người đàn ông gùi lấy một túi đồ đeo lên lưng và ngoắc nó:

—Theo tôi!

Nó cũng bắt đầu vác ba lô lên lưng và theo ông ta. Họ đi tới đâu là có người cúi đầu chào tới đó. Mạnh đoán chắc ông ta là trưởng làng. Một nhóm thanh niên trong làng đi ngang qua, cúi đầu:

‘Chào trưởng làng Hnung...’

Đúng thật là như vậy. Coi ra làm trưởng làng cũng oai ra phết, đi tới đâu được chào tới đó. Và họ chào luôn cả Mạnh:

‘...Chào kĩ sư!’

Nhà cửa ở đây chủ yếu là nhà sàn được làm từ tre nứa, các nhà được ngăn cách nhau bằng các vườn rau xanh. Xung quanh những khu vườn là những bầy gà dất díu nhau chạy lung tung. Vài con thì chui vào những ruộng rau đào bới đất lên.

Nhưng họ không dừng lại trong làng mà tiếp tục đi thẳng vào rừng. Và họ dừng chân tại một căn nhà dựng trong rừng, tại đó không thể nghe thấy những âm thanh sinh hoạt trong làng. Nói chung đó là một nơi cực kì yên ắng.

Cả ngày hôm nay, Hnung bảo Mạnh cứ nghỉ ngơi đi, chưa phải làm gì cả. Thế là hôm nay nó lang thang khắp những vạt rừng gần đó dòm ngó đủ thứ. Đặc biệt là ở gần đó có những con gà rừng mò đi kiếm ăn, nó cứ đứng đó ngắm mà không biết chán. Nó còn rượt theo bắt mấy con gà nữa nhưng chỉ tổ phí hơi vì chúng chạy quá nhanh.

Đến buổi trưa thì có một thằng lạ mặt cười một con khủng long đến chỗ Mạnh. Nó cũng cỡ tuổi Mạnh nhưng trông khỏe khoắn hơn. Khi gặp Mạnh nó cũng cúi đầu chào. Mạnh khoái chí hỏi:

‘Sao, kiếm tui có gì?’

‘Mình là con trưởng làng. Ba mình bảo mình đem đồ ăn đến cho kĩ sư!’

‘À, vậy hả! Hê, tui coi con ngựa chút nha!’

‘Ừ!’

Thằng kia tháo mớ đồ linh kinh trên lưng con vật ra. Vừa thoát gánh nặng, con bò sát liền uốn mình lên một cách oai vệ. Nó lững chững đến chỗ cái ao gần đó húp nước.

Mạnh lại gần chỗ con vật khều khều chọc:

‘Ê, hế lu!’

Con vật không buồn nhìn Mạnh lấy một cái, nó vẫn tiếp tục uống nước. Giải khát xong, nó há miệng ngáp, nhắm mắt lại và nằm dài ra đất ngủ.

Nhìn tướng con khủng long ngủ, Mạnh lại liên tưởng đến Đức. Thằng Đức cứ đến buổi trưa là lại nằm lả ra ngủ như chết. Nhiều lúc còn quên khóa cửa phòng. Nó bị Mạnh nhắc mấy lần rồi mà cũng vẫn không chữa.

Mạnh chép miệng cười:

‘Đúng là cái đồ mê ngủ! Y chang thằng Đức!’

Trêu chọc con vật đã rồi, Mạnh vào trong nhà. Chà xem ra thì chưa ăn trưa được rồi vì Mạnh cậu thanh niên kia đang bắc nồi lửa chuẩn bị nấu nướng.

Cậu ta dỡ nguyên liệu trong túi ra: một con gà được bọc kĩ trong lá chuối, các loại rau như tía tô, càng cua, hành lá... Sau khi đã đầy đủ mọi thứ cậu ta ngồi canh lửa và bắt đầu ướp gia vị con gà.

Mạnh ngồi ngó một hồi rồi thấy mình giống một thằng ăn không ngồi rồi quá. Tự nhiên ngồi không đợi người ta nấu ỉnh ỉnh. Nó lại gần và hỏi:

‘Ồ, tui phụ một tay được hông?’

‘Được chứ! Kĩ sư xắt rau giùm mình đi!’

Cậu ta ném cho Mạnh con dao và đám rau củ. Mạnh cầm lấy đám rau để lên thớt và bắt đầu xắt hì hụi. Việc này thì dễ rồi, lúc trước Mạnh cũng từng làm việc này. Chủ yếu là thêm rau, thêm trứng vào món mì gói để ăn cho đỡ ngán. Đó cũng là thứ duy nhất mà nó biết nấu.

Ăn trưa xong, chúng ngồi trò chuyện với nhau. Mạnh biết được tên cậu ta là Hanu. Hanu kể lại chuyện tổ tiên mình đã đến đây như thế nào. Câu chuyện đó có liên quan đến một phần lịch sử của các zerloss.

Cuộc chiến cuối cùng từng diễn ra giữa zerloss và loài người là cũng chính là cuộc chiến tàn khốc nhất giữa cả hai phe. Loài người có lợi thế duy nhất là quân số đông vượt trội. Còn lực lượng zerloss thì chiếm ưu thế về sức mạnh thể lực và khả năng thuần phục thú.

Đặc biệt là các zerloss nắm giữ trong tay một đơn vị kỵ binh thần tốc được mệnh danh là Tia Chớp. Loài khổng long săn mồi Chiến Kích được sử dụng kết hợp với một zerloss mang đầy vũ khí cưỡi trên lưng. Kỵ binh của loài người hầu như không thể chống trả nổi vì tốc độ của loài ngựa thua xa loài chiến kích.

Tuy nhiên, thứ vũ khí mạnh nhất của họ đã bị hạ. Tốc độ và sức mạnh của đơn vị Tia Chớp đã phải thất bại trước số lượng quá đông của loài người. Để bảo đảm cho sự tồn tại của mình, các zerloss đã chia lực lượng làm hai. Một nửa ở lại tử chiến để cầm chân loài người, nửa còn lại rút lui về phương nam.

Trên đường rút lui, lực lượng zerloss không ngờ lại đụng đầu với các bộ lạc của con người. Tuy nhiên, loài người ở phương nam chẳng những không tấn công mà còn giúp đỡ các zerloss. Họ chỉ đường và giúp các zerloss đóng thuyền vượt biển ra định cư trên các đảo hoang.

Trong lúc vượt biển, họ đã gặp phải các cơn bão lớn và nhiều con thuyền đã bị lạc mất giữa biển. Họ đã bị bão đẩy vào một hòn đảo nhỏ. Đó chính là nơi này, Đá Bão Tố, nơi thường xuyên bị bao bọc bởi nhiều đợt sóng và bão lớn.

‘Kĩ sư Mạnh! Dậy đi!’

Nó có cảm giác mình vừa ngã lên một tảng đá tảng và bây giờ thì có gì đó gọi nó dậy. Nó mắt nhắm mắt mở nhìn không biết người đó là ai nhưng nó đoán là thằng Hanu. Nó vừa quơ tay lấy cái mắt kiếng treo trên móc tre, ngáp một cái rõ to:

‘Làm gì vậy! Đang nằm ngủ mà...’

‘Đến giờ đi đánh bầy rồi!’

Mạnh ngó người ra. Vậy ra đó là lí do ông Hnung bảo nó nghỉ xả hơi ngày hôm nay đi. Hóa ra để dựng nó dậy vào lúc nửa đêm. Nhưng số khổ thì ráng chịu, ai bảo nó tự đâm đầu vô nhận việc này.

Mạnh lục ba lô lấy ra vài thứ. Nó tìm thấy một thứ quen thuộc, kính điện tử thu nhận thông tin. Nó liền đeo lên thử. Chà, nhìn được ban đêm, hình ảnh cũng rõ quá. Xem ra loại này cũng hỗ trợ cho người bị cận thị. Thôi cứ đem theo biết đâu cần tới.

Chúng ra ngoài nhà sàn, Mạnh đến bên chum nước tát vài vốc nước vào mặt cho tỉnh rồi bắt đầu tiến vào rừng. Đường ở đây trông rồi rậm như mê cung toàn cây với cối. Mà giờ này mấy giờ đêm cũng không biết nữa?

Hai đứa nó mỗi người cầm một cây đèn pin mò mò đi trong rừng. Chí ít ở đây cũng có một sự an ủi. Ít ra tại cái chỗ “lạc hậu tăm tối” này còn có chút “ánh sáng văn minh” theo đúng nghĩa đen.

Giữa đêm khuya, rừng cây vắng lặng. Lúc này có thể nghe rõ từng tiếng côn trùng kêu giữa đêm. Nhìn lên trời chỉ thấy leo lét vài ngôi sao chập chờn đổi màu liên tục lúc đỏ lúc cam. Còn nền trời phía xa xa thì đỏ. Chắc là ngày mai sẽ có mưa.

Sau một hồi, tụi nó cũng đến nơi. Có đến mấy người ngồi tụ tập quanh một cái đồng lửa nhỏ, cạnh đó là một cái lều nhỏ làm bằng cành cây và cỏ khô. Trên tai họ, mỗi người đều đeo một cái máy nhỏ. Hnung đứng dậy vỗ vai nó hai cái rõ mạnh:

‘Chào kĩ sư Mạnh! Được rồi mọi người, kĩ sư Mạnh sẽ cùng tham gia với chúng ta trong đêm đánh bắt tonight nay!’

Tất cả bọn họ cùng hú lên và vỗ tay một cách vui mừng. Hơi bất ngờ trước chuyện này, Mạnh chỉ biết nói một câu ngắn ngủn:

‘Ồ! Cảm ơn!’

Ông Hnung ra lệnh:

‘Được rồi. Chúng ta đi thôi!’

Lửa trại nhanh chóng được thổi tắt và thay vào đó là những ngọn đèn pin. Mạnh cảm thấy vô cùng háo hức khi lần đầu tiên được đi đánh bắt trong rừng đêm.

Còn bây giờ nó bắt đầu cảm thấy mệt. Chưa bao giờ nó thức khuya như thế này cả. Đôi mắt nó cứ muốn díp lại để ngủ mỗi khi có gió nhẹ thổi qua. Nhưng nó lại không thể ngủ, chẳng những thế mà còn phải tập trung mà đi theo mấy người thổ dân này. Hơn nữa, dù có mệt nhưng nó vẫn phải cố bám sát họ mà đi. Nếu như dừng lại là xem như nó bị lạc giữa chốn núi rừng âm u này.

Sau cùng họ dừng lại cạnh một con suối nhỏ để nghỉ. Những người khác đến bên con suối rửa mặt. Còn Hanu lấy từ trong túi ra một đốt tre lớn có nút bịt ở đầu. Nó đưa ống tre mời Mạnh.

Mạnh đón lấy, khui nắp ra và uống thử. Nước trong ống có màu nâu nhạt, có vị đắng chát nhưng uống vào đúng là mát thật. Chắc là một loại nước thảo mộc.

Sau một hồi nghỉ ngơi, họ đi tiếp một quãng dọc theo con suối và vào trong khoảng rừng. Họ dừng tại một khoảng rừng nhỏ. Tại đây cây cỏ um tùm, nếu không có ánh đèn có lẽ đã không biết mình đang ở đâu. Sau đó ông Hnung bắt đầu phân việc:

‘Anh và anh đi chặt những ống tre! Còn anh và anh đi gỡ cái nắp khỏi miệng hố và đào sâu xuống lại nếu đất bị sụt...’

Đúng là trưởng làng có khác, chỉ đạo phân công mọi thứ đâu ra đó rõ ràng. Nhưng còn ông ta thì làm gì nhỉ? Mạnh cười khì khì trong bụng. Bỗng nhiên, Hnung kết thúc bài giảng bằng một câu khiến nó lúng búng lổ tai:

‘...Kĩ sư Mạnh, anh phụ Hanu gỡ lưới. Rồi, làm việc đi mọi người!’

Sau đó, mọi người đều tỏa đi. Còn Mạnh cùng hai cha con trưởng làng bắt đầu gỡ mớ lưới ra. Trời tối, lại chỉ có ánh pin cản trở khá nhiều đến việc này. Những mắt lưới cứ dính chùm vào nhau khá chắc. Chưa kể việc nó còn bị cặn. Điều này về chắc phải thay luôn kính quá. Những tấm lưới to lớn dần dần được trải rộng ra trên mặt cỏ.

Hanu vác những cuộn dây lên người. Nó lại gần một cây to, nhìn lên đó. Mạnh vẫn chưa hiểu thằng này muốn làm gì. Hanu lùi lại một chút, lấy đà chạy thẳng tới và bung người nhảy tót lên trên cành cây cao. Nó gọi với xuống:

‘Kĩ sư Mạnh, lên phụ mình cột dây đi!’

Mạnh tỏ vẻ kinh ngạc:

‘Làm sao mà...À được rồi, đợi lát!’

Nhưng rồi nó mới nhớ ra nó cũng là một zerloss như họ. Do nó đã ở với con người một thời gian dài nên cũng suýt quên mất những khả năng mà mình có.

Mạnh liền đi thu gom mấy cuộn dây rồi treo ra sau lưng. Xong xuôi, nó nhắm khoảng cách, lùi lại, hít vào một hơi chạy thẳng tới thân cây và rồi bật nhảy.

Âm thanh của gió lướt qua tai vù vù. Trong chớp mắt, nó đã ở trên cành cây. Thật không thể tin được.

Một cơn gió thổi nhẹ qua làm nó mất thăng bằng. Một cánh tay nhanh chóng nắm lấy nó và kéo lên lại. Nó thở dốc:

‘Cảm ơn nha! Sém té!’

Nó quên mất chỗ mình đang đứng là cành cây chứ không phải mặt đất vững chãi. Xem ra khả năng giữ thăng bằng của nó còn quá tệ. Sém nữa là té vỡ sọ rồi. Ngay cả chuyện dễ nhất này mà nó còn làm không xong. Cứ cái đà này không khéo nó chẳng còn mạng để mà về quê.

Hanu bắt đầu hướng dẫn nó cột dây lên các cành cây xung quanh. Các cành cây rậm rạp xung quanh được dọn dẹp bớt cho thoáng chỗ. Họ thả một đầu dây xuống và nối vào các góc lưới. Một hòn đá lớn được cột chung vào những vị trí đó để tấm lưới chụp xuống nhanh hơn. Sau đó, toàn bộ tấm lưới được kéo lên trên cao.

Xong việc, Mạnh ngồi nghỉ tại chỗ. Rút kinh nghiệm suýt chết hồi nãy, nó dựa lưng vào thân cây, bấu chặt cả hai chân vào chỗ ngồi. Ngoài ra, nó cột thêm một sợi dây vào thân cây và trói chặt ngang hông nó.

Hanu cười ngạc nhiên:

‘Kĩ sư làm gì mà tự trói mình lại vậy!’

Nó đưa bộ mặt cau có ra:

‘Dây an toàn!’

Công việc dưới đất cũng vất vả không kém. Họ đào một cái hố trứng và nông bên dưới các tấm lưới và phủ một lớp cỏ ngụy trang lên. Mạnh kêu kêu Hanu:

‘Họ đào hố để chi vậy?’

Hanu giảng giải một cách chuyên nghiệp đến nỗi ngu cớ nào cũng phải hiểu:

‘Khi bày thú đi qua nơi này, chúng sẽ vấp té vào bên trong hố. Tụi mình ở trên này sẽ thả lưới xuống chụp lấy chúng. Như vậy sẽ đảm bảo không có con nào chạy thoát được!’

Như thể vừa thấu hiểu một chân lí, Mạnh cười với vẻ mặt ngu không chịu được:

‘À...Ra là vậy!’

Mọi người ở dưới lần lượt leo lên cành cây và chuyền những ống tre đã được chặt sẵn lên trên. Những luồng tre này khá lớn, một đầu ống được vót nhọn sẵn. Mạnh không hiểu tại sao khi thấy mấy ống tre vót nhọn lại làm nó liên tưởng đến hội đâm trâu. Mọi việc đều diễn ra đều đặn cho đến ống tre cuối cùng.

Sau đó tất cả leo lên những cành cây cao, nơi có tán lá khá rậm rạp. Ở phía trên này, một số cành được cột chặt vào nhau tạo thành những chỗ vịn chắc và đủ sức chịu được khi có nhiều người cùng leo lên như thế.

Được rồi! Tất cả tắt đèn đi! – Ông Hanu ra lệnh.

Tất cả các ánh đèn tắt hẳn trả lại màn đêm tĩnh mịch.

Mọi người bây giờ đều ẩn nấp trên cành cao và giữ một sự im lặng tuyệt đối. Phía dưới họ là mấy cái hố được ngụy trang sẵn cùng với mồi nhử để phía trên. Mạnh cũng chẳng biết mồi là gì nữa. Nhưng nhìn cái đồng bùa xù và bốc mùi tanh trên đó, nó chắc chắn đó là con gì đó đã chết.

Chờ đợi một lát vẫn chưa thấy gì. Lúc này cảm giác buồn ngủ đã bắt đầu quay trở lại với Mạnh. Nó há miệng ngáp một cái. Thời gian bây giờ sao mà trôi chậm quá. Đúng là thức đêm mới biết đêm dài. Nó lại há miệng ngáp một cái nữa rồi nhìn vào cái bẫy ở dưới. Vẫn chưa có gì lạ.

Đã qua...có lẽ là một tiếng đồng hồ rồi. Lúc này Mạnh bắt đầu mất kiên nhẫn. Nhưng nó cũng không thể làm gì khác ngoài việc ngồi trên cành cây chờ thế này. Rồi nó nhìn những người khác. Những người thổ dân trông chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả. Trái lại họ còn tỉnh như sáo.

‘Soạt...’

Có tiếng động gì đó ở những bụi cây đằng xa. Mạnh rón rén tháo kính cận xuống và đeo cái kính kia vào. Nó ấn vào nút dò chuyển động.

Từ bụi rậm bên dưới, một khùng long từ từ chui ra khỏi lùm cây. Chúng cứ nhếch mũi lên ngửi ngửi và tiến gần đến cái bẫy. Khi đã phát hiện ra vị trí mùi máu, chúng lần mò đến gần hơn, gần hơn và...

‘Rắc...rào...rào...’

Cả đàn đã rơi xuống bẫy. Lập tức Hnung hô lớn:

‘Thả lưới!’

Tất cả đồng loạt kéo dây, cái lưới ở tán cây phía dưới rơi ngay xuống đầu chúng. Không ai bảo ai, mọi người đồng loạt cầm ống tre vót nhọn sẵn, chân đạp vào cành cây, vọt thẳng xuống. Họ cầm những ống tre vào các khoảng lưới xung quanh khóa chặt lại tấm lưới.

Nhưng lũ bò sát khổng lồ cũng không vừa, mặc dù đã bị lưới phủ lên và bị bao vây chặt bởi các ống tre nhưng chúng vẫn cố sức vùng vẫy. Chúng lồng lên quơ chân và khoảng không thách thức bất cứ kẻ nào đến gần.

Các thanh tre bắt đầu nứt toác ra. Bên trong lưới, hai con khùng long lớn nhất nổi lên và tìm cách thoát ra.

Những thợ săn lập tức nhảy vào khổng chế chúng. Họ tóm tóm lấy đầu chúng và cố ghì chặt xuống đất trong khi những người khác ra sức giữ chặt tấm lưới.

‘Rầm...’

‘Rầm...’

Giữa đêm tĩnh lặng, tiếng quật ngã lũ khùng long to như tiếng sấm vang cứ nổ ra liên tục dưới đất. Sau khi đã khổng chế được hai con lớn nhất, những con còn lại nhỏ hơn cũng bị bắt dễ dàng. Những thanh tre được rút khỏi mặt đất để lật tấm lưới lên. Họ nhanh chóng trói cổ từng con lại.

Con đầu đàn cứng đầu cứng cổ vẫn còn cố chống trả tiếp. Lập tức nó bị bốn năm sợi dây tung vào cổ và lôi xuống sát mặt đất. Cuối cùng, nó cũng ngã quỵ và chịu khuất phục.

Mọi người ai nấy đều thở hồng hộc mệt mỏi. Cả Mạnh cũng không ngoại lệ, nó đón lấy ống tre của Hanu đưa và uống sạch tại chỗ.

Tiếp tục công việc nào:

Trời hôm nay không tốt lắm, mặc dù đã sáng nhưng không thấy tia mặt trời nào rọi xuống. Mạnh vừa mới thức dậy. Buổi đánh bẫy tối qua làm nó mệt chịu không nổi. Xương khớp nó như rã rời hết vậy. Không những thế, nó còn vấp phải mấy cục đá lúc đi về làm chân căng bầm lên mấy chỗ. Đúng là xui hết nói.

Ăn sáng xong, Mạnh ngồi hóng gió trước hiên nhà cùng với Hanu:

‘Sao? Hôm nay làm gì nữa?’

‘Ồ, có. Nhưng chắc là phải...’

Mạnh chỉ tay lên trời cảm râm:

‘Tạm gác qua bên vì trời sắp mưa chứ gì!’

‘Hả! Sao kĩ sư biết hay vậy?’

‘Không biết mới là lạ đó! Ở thế giới con người: sáng nắng, chiều mưa, tối sấm sét là chuyện thường như cơm bữa!’

Hanu nhếch mặt ra không hiểu gì hết. Cái gì mà sáng nắng, chiều mưa, tối sấm sét. Mạnh nhìn về mặt của nó cũng biết thằng này không hiểu rồi. Mạnh giải thích luôn:

‘Nghĩa là thời tiết thất thường đó. Hôm qua thấy mây đen mây đỏ đầy trời nên đoán vậy! Ở đó lúc nào cũng phải đoán trước thời tiết để biết nếu trời sắp mưa thì đi học cho sớm! Còn nếu không đi học thì biết trước để mà...tắm mưa!’

Một lát sau, những hạt mưa đầu tiên bắt đầu rơi lách tách trên nền lá. Rồi cứ thế cơn mưa bắt đầu lớn dần lên. Chốc chốc lại có vài chú chuồn chuồn đậu vào bên trong tán lá để tránh mưa. Chúng có đủ màu sắc sỡ. Con có màu đỏ, con màu đen...Đặc biệt nhất là đôi mắt lấp lánh dưới màn mưa của chúng, trông như những giọt nước lớn có màu ngọc bích.

‘Sao? Hanu, con đã nói cho cậu ta biết là chúng ta đã thay đổi kế hoạch hôm nay chưa?’

‘Dạ, rồi!’

Hnung vừa bước vào. Trông như ông có vẻ là đã đi dưới mưa một quãng đường xa. Ông cầm trên tay một khoanh lá khổng lồ thay cho cây dù, tay còn lại xách theo một bó tre lớn:

‘Trời hôm nay mưa lớn. Vì vậy tôi phải đổi kế hoạch hôm nay!’

Hnung đặt bó tre đó xuống và dặn dò cả hai:

‘Hanu, con dạy kĩ sư Mạnh cách làm nổ!’

‘Kĩ sư Mạnh, cố gắng học xong việc này trong hôm nay đi. Ngày mai tôi sẽ dạy cậu thứ khác! Được chứ?’

Mạnh gật gù:

‘Dạ được!’

Sau đó, ông ta lấy khoanh lá và quay ra ngoài. Công việc còn lại được giao cho Hanu.

Hanu lấy dao xẻ dọc ống tre thành từng mảnh lớn. Nó cắt xẻ, gọt đẽo mấy ống tre liên tục. Chốc chốc lại dùng dây quấn quanh mấy thanh tre và cột chặt lại. Cuối cùng Hanu đã làm xong một cái nổ.

Mạnh cầm lấy ngắm nghía rồi hỏi với vẻ kinh ngạc:

‘Nổ có tới ba cánh?’

‘Đúng rồi kĩ sư. Trước giờ chúng tôi vẫn làm như thế mà!’

Hanu đặt một mũi tên vào thân nổ, kéo ngược ra sau và nhắm vào bụi tre ngoài sân bắn thử. Mạnh cười khi khi trong bụng. Thứ vũ khí thời đồ đá này thì bay được bao xa.

‘Phụp’

Mũi tên xuyên thẳng qua màn mưa và đâm mạnh vào một thân cây tre. Xung động cực mạnh khiến cho cành lá trên cao rung rinh vẩy nước xuống.

Mạnh bước đến chỗ bụi tre và quan sát. Cha mẹ ơi! Mũi tên đó bắn xuyên thẳng qua hai thân tre và găm vào bên trong thân tre thứ ba. Mạnh phải rút một cái thật mạnh mới lôi được mũi tên ra. Hóa ra cái thứ vũ khí có từ thời đồ đá này lại mạnh đến thế.

Nó mượn cái nổ ba cánh của Hanu và kéo thử. Nó dồn hết sức gồng chặt cơ bắp lên mới kéo căng được dây nổ. Vậy là rõ rồi, đúng là chỉ có những zerloss mới tạo ra và sử dụng được thứ vũ khí này. Sức lực con người bình thường không thể nào kéo nổi. Thứ này đúng là một kì công.

Mạnh xem xong rồi nghĩ chắc là dễ làm thôi. Nhưng rốt cục là khó hơn nó nghĩ rất nhiều. Khi thì nó cắt thanh tre quá mỏng nên chỉ uốn nhẹ là gãy. Lúc thì nó bị đâm tre đâm vào tay. Còn không thì bị thanh tre văng vào mặt do nắm không chặt.

Và đến tận trưa, nó vẫn chưa làm xong được một cái nổ nào ra hồn. Nhưng có công mài sắt có ngày nên kim. Lúc trời vừa sập tối, nó đã làm xong được một cây nổ hoàn chỉnh. Cánh nổ không bị gãy khi uốn mạnh nhưng vẫn đủ độ dẻo dai để bắn mũi tên đi.

Sớm hôm sau, Hnung kiểm tra cây nỏ và tạm chấp nhận thành quả lao động của Mạnh. Hnung cho phép nó tạm nghỉ buổi sáng. Dĩ nhiên Mạnh không dám tưởng bỏ như lần trước nữa. Buổi trưa, Hanu dẫn Mạnh ra một nơi gọi là ‘trại thú’. Nghe là biết nơi này không hay ho lắm rồi. Mạnh không còn cách nào khác là đành phải đi theo.

Ngược lại với thời tiết hôm qua, hôm nay trời nóng như đổ lửa. Bãi sỏi dưới chân Mạnh đang dần dần bị hâm nóng lên dưới ánh mặt trời. Nếu là bình thường thì đi trên bãi sỏi này cũng dễ chịu. Nhưng bây giờ đang là giữa trưa, lại là mùa hè nữa. Vì vậy, nhiệt độ trên bề mặt sỏi hiện giờ đủ sức luộc chín cả trứng gà. Cứ chốc chốc, nó lại đi xuống suối át chân rồi mới quay lại con đường đầy sỏi.

Và khi đến nơi, Mạnh cũng phải miễn cưỡng nhận xét:

‘Đúng là trại thú!’

‘Kĩ sư nói gì cơ?’

‘Không có gì, đi tiếp đi!’

Trại thú là nơi họ thuần dưỡng các con khủng long để làm vật cưỡi. Ở đây có đủ loại khủng long để phục vụ cho các công việc khác nhau. Mạnh được đưa tới khu chiến kích, lũ hung dữ nhất. Đám bò sát này chính là lũ khủng long mới bị bắt vào tối bữa trước.

Bây giờ đây, Mạnh đang làm một công việc chẳng khác nào đút đầu vào chuồng cọp. Nó rụt tay lại:

‘Lỡ nó cắn thì sao?’

‘Không sao đâu kĩ sư, có người giữ nó lại rồi. Hơn nữa con này ngoan hơn nhiều so với hôm qua rồi đó!’

Mạnh nhặt con chuột chết lên đưa lại gần con chiến kích một cách dè chừng. Con chiến kích trước mặt được hai người giữ lại nhưng trông nó vẫn khá nguy hiểm. ‘Con này ngoan hơn nhiều so với hôm qua rồi đó!’ Đúng là một lời khuyên hay ho đấy.

Con chiến kích trừng mắt không ngừng vào con chuột chết. Mạnh từ từ nhích lại gần nhưng trông tư thế của nó giống như chuẩn bị bỏ chạy thì đúng hơn. Nó ném ngay con chuột tới và giật tay chân trở lại nhanh chóng. Con chiến kích tấp ngay miếng mồi và nhai rau rầu trong miệng. Khiếp.

Giờ Mạnh mới biết đúng là nó chưa hiểu gì về cái nghề kĩ sư sinh học cả. Hèn gì chú Thanh nói việc này đang thiếu người nghiêm trọng là phải.

Xơi thêm vài con chuột chết nữa, con chiến kích bớt hung dữ hơn. Sau hai ngày chăm sóc, con vật cũng quen dần Mạnh. Và lần đầu tiên, Mạnh được cưỡi lên lưng con chiến kích.

Con vật bị đan chặt bởi nhiều vòng dây quanh cổ, nó lắc mình nhẹ, nhìn dáo dác và thở phì phì. Một tay Mạnh cầm dây cương, tay còn lại chỉ ra phía trước, chân thúc nhẹ vào sườn con vật:

‘Ê cu, đi đi!’

Xung quanh có bốn người sẵn sàng giữ con vật lại nếu nó bất chợt chồm lên. Mạnh thở phào nhẹ nhõm khi con chiến kích lững thững bước ra khỏi chuồng. May quá, không bị con vật quái quỷ này hất xuống. Nó sợ gặp phải cái cảnh cả người lẫn ngựa đều bị cẳng lên xe cứu thương lắm rồi.

5. Chương 5: Bạn Cũ Và Bạn Mới

Trong làng, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Nhưng hôm nay có một số con khủng long to lớn hơn đi vào làng, chúng mang hàng tá thứ trên lưng đi qua đi lại bên dưới. Chúng thuộc sở hữu của các thương buôn đến từ những ngôi làng khác trên đảo. Họ đến đây để trao đổi hoặc mua hàng hóa.

Bỗng nhiên, khói bụi tung lên mù mịt bên ngoài lũy tre làng. Mọi người lập tức tránh ra khỏi đường lớn. Một đám trai trẻ trong làng đang cười những con chiến kích tiến thẳng đến trạm thông tin ở giữa làng, nơi duy nhất có vết tích của nền văn minh hiện đại.

Trong đám trai làng đó có một người khá nổi bật với bộ quần áo màu mè hiện đại. Nó mang kính cận và đeo một cái ba lô to tổ chảng như mai rùa trên lưng. Con chiến kích vừa dừng lại trước trạm thông tin, Mạnh lập tức nhảy vù xuống đất.

Trưởng làng Hnung lên tiếng:

‘Kĩ sư Thanh, chúng về tới rồi kìa!’

Chú Thanh đi ra ngoài và nhìn Mạnh với con mắt khác:

‘Chà, trông con khác hẳn lúc mới tới đây rồi đó! Con sẵn sàng đi nhận việc chưa? Nếu chưa đủ thì chú cho con ở đây thêm vài ngày nữa!’

Chú nói như thể đang trêu nó. Mạnh cũng tỏ vẻ không vừa:

‘Cũng được! Con cũng bắt đầu thích chỗ này rồi đó!’

Chú Thanh cười xuề xòa:

‘Đùa thế thôi chứ chúng ta không có dư thừa thời gian để con ở đây đâu!’ Ông chặc lưỡi một cái và quay qua nói với những người khác ‘Được rồi chúng tôi đi đây để không phí thời gian của mọi người!’

Xe bắt đầu bay lên cao và rời khỏi nơi này. Những người dân ở dưới bây giờ trở nên nhỏ như con kiến nhưng Mạnh vẫn thấy họ đang vẫy tay tạm biệt. Nó có cảm giác là rất lâu nữa mình mới quay lại nơi này.

‘Chà, lần này khổ cho con rồi. Hầu hết mấy đứa chú quảng lên cái đảo đó là phải cả tháng hơn chú mới quay lại đón. Còn con mới có vài tuần mà đã tiến bộ rồi. Ngay cả trưởng làng Hnung cũng phải công nhận là con học nhanh đó!’

Mạnh nhăn mặt hỏi:

‘Ừa, còn có mấy đứa khác nữa hả?’

Chú Thanh gật đầu:

‘Ừ! Nhưng con chưa phải người học nhanh nhất đâu. Để chú nhớ coi... Hai năm trước, có một kĩ sư học xong trong chưa đầy năm ngày!’

Mạnh ra vẻ hơi tức tối:

‘Vậy cái thằng đó là ai mà hay vậy chú?’

Tự nhiên chú Thanh quay sang nhìn nó với vẻ ngạc nhiên:

‘Thằng!’ Rồi ông cười lớn đến nỗi như thể vừa nhớ ra một điều gì đó rất quan trọng ‘À à... Con sẽ sớm biết cái thằng đó thôi. Hiện nó đang làm việc trên Đá Lửa đó! Lát về là con gặp được liền!’

‘Hả? Vậy tức là có hai người cùng làm nhiệm vụ trông coi đảo à?’

‘Tất nhiên!’

Mạnh suy nghĩ lại kể thấy cũng đúng. Mỗi hòn đảo nhìn trên bản đồ thì cứ như cái chấm vậy nhưng khi bước chân lên đó thì đúng là rộng không kể xiết. Nếu có một mình nó chắc hẳn công việc sẽ rất khó khăn.

‘Thằng đó làm trong bao lâu rồi chú?’

‘Gần hai năm!’

Gần hai năm, có lẽ thằng kia là người thay thế ba của Mạnh khi ông mất. Thôi, nó không nghĩ đến chuyện đó nữa. Bây giờ nó phải cố tập trung vào việc sắp tới là đến Đá Lửa.

Mãi suy nghĩ nên nó cũng không biết xe đã bay vào không phận của Đá Lửa. Cuối cùng, họ hạ cánh tại bãi đáp ngầm sâu bên dưới lòng đất.

‘Mạnh, tới nơi rồi đó!’ Chú Thanh nhắc chừng Mạnh.

Mạnh bật người khỏi ghế và đi ra ngoài xe. Chỗ này đúng là rộng thật, hàng chục chiếc thuyền không đậu dưới đất. Chưa kể còn có những chiếc neo trên tường cao với đủ thứ máy móc.

‘Mạnh, ra đây với chú!’

Họ đi vào thang máy xuống dưới, rẽ qua vài hành lang và dừng lại tại một cánh cửa lớn. Chú Thanh ấn tay vào và cánh cửa tự mở ra. Bên trong chỗ này là cả trăm ngàn cái kệ, trên kệ là hàng tá thứ thiết bị máy móc khác nhau.

Chú Thanh chỉ khắp căn phòng:

‘Đây là phòng thiết bị, chỗ này có đủ thứ từ thiết bị nghiên cứu cho đến...mấy thứ linh tinh. Nếu con cần gì thì xuống đây lấy. Nhưng đừng có táy máy cái gì mà mình chưa biết. Đặc biệt là kho vũ khí, chỗ đó tuyệt đối không được động vào!’

‘Dạ!’

‘Đứng đây lát, chú đi ấy thứ này!’

Chỉ còn một mình, Mạnh lại gần một cái kệ và dòm ngó một cách thòm thèm mấy thứ thiết bị trên đó. Bảo nó không táy máy động vào mấy thứ này thì hơi khó đó. Trên kệ là cả tá những thứ đồ lạ mà trước giờ nó chưa từng thấy. Những con người máy nhện, các máy theo dõi, ống nghiệm kiểm tra mẫu thực vật... Xem ra chỗ này đúng là một kho báu đấy.

Đang dò xét từng món một, Mạnh nghe thấy tiếng bước chân liền quay trở về đứng nghiêm như đang chào cờ. Chú Thanh đang xách theo một cái ba lô bự chẳng khác trên tay. Chú hỏi nó:

‘Con thấy cái ba lô này có gì lạ?’

‘Ồ, nó...hơi bự!’

Chú Thanh cười phì. Chú đặt cái ba lô xuống lấy ra một đôi giày xăng đan và một cặp giáp tay. Chú đưa hai cái giáp tay cho nó:

‘Con còn nhớ thứ này chứ?’

Mạnh vui mừng:

‘Vâng, con còn nhớ!’

Mạnh đeo ngay lên hai tay, lập tức màn hình thủy tinh ở mặt trong sáng lên ‘Xác nhận và khóa mã gen’. Chú Thanh bảo nó:

‘Rồi, giờ con thay giày luôn đi và mang cái ba lô vào!’

Rồi ông lui ra một khoảng quan sát rồi tỏ vẻ hài lòng:

‘Được rồi! Vừa lắm!’

Chú chỉ vào một kí hiệu trên giáp tay bảo nó:

‘Nhấn vào đây! À khoan, tháo kính ra đã con, không nó vướng!’

Mạnh gỡ kính cận ra, chà mọi thứ xung quanh trông mờ quá. Rồi nó ấn nút, chiếc cặp nó đeo sau lưng tự tách ra và ghép lại bao phủ toàn bộ người nó. Bỗng nhiên như có cái gì che sầm mắt của Mạnh lại. Nó không nhìn thấy gì nữa. Rồi tự nhiên mọi thứ sáng rõ trở lại. Nó nhìn kĩ lại, toàn thân nó được bao phủ bởi một bộ áo giáp bảo vệ. Mặc dù vậy, nó vẫn không hề cảm thấy nóng nực khi mang thứ này trên người. Nó vẫn cảm thấy nhiệt độ trong áo giáp bằng với ngoài trời. Đặc biệt hơn, nó còn nhìn mọi thứ chung quanh mình rất rõ do phần bên trong mặt nạ là màn hình chiếu có tầm nhìn bằng với mắt thường. Giờ nó đã rõ tại sao nó phải tháo mắt kính ra.

‘Ừa chú cái này...’

‘Cho con đó!’

‘Nhưng nếu con làm hư thì sao?’

‘Thì con đền chứ sao!’

Trời ơi, nó mà làm hư thứ này thì tiền đâu mà đền. Giá của cái thứ này chắc còn mắc hơn cái xe gắn máy đời mới hiện nay. Nó không dám chắc nhưng nó nghĩ chắc cũng cỡ đó. Khi đó chú Thanh không cần nhìn trực tiếp vào Mạnh cũng biết nó lo cỡ nào. Vì thế ông cười:

‘Thôi đừng có lo! Chú nói thế thôi chứ cái thứ cứng đầu cứng cổ này dễ gì hư!’

Ông vừa nói vừa gõ gõ lên đầu nó để kiểm chứng rồi tiếp tục:

‘Mọi zerloss khi đến những khu vực tại đất liền để nghiên cứu, thu thập mẫu vật đều phải có thứ này. Chức năng quan trọng nhất của bộ giáp này là khả năng bẻ cong đường ánh sáng để trở nên tàng hình. Nói thế nhưng cũng không hẳn thế. Đây!’ Ông chỉ vào một kí hiệu trên tay trái của nó ‘Nhấn vào đó!’

Mạnh ấn vào kí hiệu đó. Toàn thân nó như thể đã trở thành một thứ gì đó vô hình. Ngoại trừ các kí hiệu điều khiển bên trong tay trái và phải vẫn nhìn rõ.

‘Mặc dù không hẳn là trở nên vô hình. Bộ giáp chỉ làm cho con trở nên trong suốt thôi. Tuy vậy cũng đủ để che mắt con người nếu con biết cách sử dụng. Ngoài ra con cũng đừng lo về mấy kí hiệu còn sáng đèn ở cổ tay con. Chỉ có con là mới trông thấy thôi!’

‘Vậy sử dụng cái này thế nào hả chú?’

‘Con ấn vào kí hiệu khi này lần nữa đi!’

Mạnh chạm vào hình bên tay trái lần nữa, thế là người nó trở lại bình thường, không còn trong suốt. Nó ấn nút mở bộ giáp ra, lập tức cả bộ giáp thu lại thành một cái ba lô sau lưng.

Rồi Mạnh phát hiện ra phần rãnh trên bề mặt giáp tay hình như bị thiếu gì đó. Chú Thanh bảo:

‘Chỗ đó để con gắn các thiết bị linh tinh. Chú khuyên con nên gắn cố định một cái ống thuốc mê cùng với một con dao tinh thể trên đó. Trong ba lô của con có đó!’

Trước khi đi, chú Thanh cong môi lên cười một cách bí hiểm và nhắc chừng nó:

‘À, Mạnh! Nhớ cư xử cho lịch sự với cái thằng đó nha!’

Căn cứ này được chia làm hai. Phần cơ sở hạ tầng phức tạp phía dưới thuộc sở hữu chung, bất kì kĩ sư sinh học nào cũng có thể ra vào. Còn tầng trên mặt đất thì là từng là nhà của Mạnh lúc trước. Thỉnh thoảng ba mẹ nó mới dẫn xuống khu cơ sở ngầm chơi.

Mạnh lấy vài thứ rồi đi lên mặt đất trở lại. Nó dọn dẹp mọi thứ trở về phòng cũ của mình rồi vào phòng khách trên lầu. Nó đến bên bàn máy tính mở bản đồ hòn đảo và xác định vị trí hiện tại của các kĩ sư. Một người đang ở ngay trong căn phòng này và đang tẩy máy phá hoại đồ đạc, chính là nó. Kĩ sư kia thì đang ở gần một cái hồ lớn trong rừng.

Nó nhún vai rồi vác ba lô lên người, ngó nhìn cảnh vật để lấy lại một chút gì đó quen thuộc ở đây. Vừa mở cửa nhìn lên cành cây trên cao thì bỗng phối nó căng cứng hết cỡ.

Một con báo đen khổng lồ đang nằm ngủ trên đó. Quái đản, khu căn cứ này xây tách biệt và cách xa với những khu rừng xung quanh mà. Con báo này đi vô đây làm gì?

Con vật mở mắt ra. Nó vươn người dậy rồi nhảy xuống đất. Nó đưa vuốt ra, đi lại gần Mạnh một cách dè chừng. Trên lưng nó có một vết lông trắng hình chữ S bị đứt quãng ở trên lưng.

‘Mèo! Phải mèo không?’

Con vật gầm gừ rồi lùi lại đề phòng. Mạnh từ từ gỡ mắt kính ra, ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt con báo đen.

Con báo đen nhìn vào mắt Mạnh, hàng lông mày trắng của nó dần giãn ra. Nó rút lại bộ vuốt vào trong đệm thịt rồi bước nhẹ nhàng đến gần Mạnh.

Cả hai đã nhận ra nhau. Mạnh đưa tay gỡ gỡ đầu con Mèo. Trông nó lúc này thật dễ thương y chang lúc nó còn nhỏ. Khác hẳn Mèo của khi nãy trông thật dữ dằn và hung tợn.

Mạnh yên tâm đeo mắt kính lên lại. Con vật nhìn lên tỏ vẻ khó hiểu. Mạnh nhìn xuống giải thích:

‘Kết quả sau mười hai năm ở thế giới con người đó! Không có gì để ngạc nhiên đâu!’

Cả hai sau đó thì nhau đua đến hồ nước. Mạnh thì bật nhảy và di chuyển qua các cành cây trong khi con Mèo đuổi theo nó sát phía sau. Mạnh vừa đi vừa xem bản đồ trên giấy tay.

Đã nhảy qua bụi cây thứ mấy chục rồi! Có lẽ vậy mặc dù không chắc lắm. Trước mắt Mạnh bây giờ chỉ còn lơ mơ ba màu. Sáng trắng trên cùng, xanh lá giữa và màu đất sậm phía dưới.

Cả hai xuống đất đi chậm lại vì mệt quá rồi. Mạnh thở dốc và bám chặt vào bất cứ chỗ nào nó có thể chạm tới. Con báo đen rẽ qua lùm cây rồi ngược đầu nhìn lại như bảo Mạnh nhanh lên.

Mạnh cố lết tới đó và xoa đầu con vật:

‘Rồi, thằng kia đâu?’

Rồi Mạnh nhìn theo hướng của con vật. Bây giờ thì Mạnh đã hiểu tại sao khi Mạnh nói ‘thằng đó’ thì chú Thanh lại cười. Người gác đảo chung với nó không phải là thằng nào cả mà là một cô gái. Cô ta đứng nhìn ra ngoài hồ nước như thể đang chờ ai đó. Không lẽ là chờ Mạnh.

Ngoài hồ có tiếng nước rì rào. Từ dưới nước, một con trăn to nổi lên, trong miệng nó ngậm một cọng rong nhỏ. Trông nó thật khủng khiếp nhưng đồng thời cũng đẹp tuyệt vời. Dưới màn nước là màu tím lấp lánh phản chiếu từ các vảy bụng của nó. Còn trên người nó thì được bao bởi một lớp vảy dày chắc chắn.

Mạnh lập tức định chạy ra cứu cô ta.

Như cảm nhận được có ai đang đến gần, cô ta đứng lên và quay lại, trên tay đang cầm một cái ống thủy tinh chứa mẫu rong.

Mạnh đứng như trời trồng tại chỗ vì hai lí do. Thứ nhất, con trăn khổng lồ không tấn công cô ta. Nhưng lí do thứ hai mới quan trọng. Cô ta có khuôn mặt dễ nhìn và khác với bất cứ cô gái nào mà Mạnh từng biết. Ánh mắt của cô ta có cái gì đó rất đặc biệt, sự thanh bình và dễ chịu.

‘Chào! Bạn là ai vậy?’

Mạnh cứng họng:

‘Ờ ờ...’

‘Bạn có phải là Mạnh không?’

‘À! Ờ! Đúng rồi!’

Lần đầu tiên Mạnh bị một cô gái đẩy vào thế bị động không biết nên nói gì. Cô ta liền nhìn sang con Mèo đen:

‘Hôm nay cậu cũng đến đây à!’

Mèo nhanh chóng chạy đến bên cô ta cứ như là một người bạn thân vậy. Mạnh ngạc nhiên:

‘Bạn biết nó hả?’

‘Ừ! Lúc mới đến đây mình cứ thấy chúng quần quanh khu căn cứ!’

Con trăn khổng lồ hướng cặp mắt về phía Mạnh. Nó hướng gần đến nỗi Mạnh có thể nghe được cả tiếng phì hơi trong họng nó. Mạnh chỉ vào con vật với vẻ dè chừng:

‘Ý bạn là con trăn này cũng vậy hả?’

Cô ta gật đầu:

‘Ừm!’

Mạnh hỏi lại một cách chắc chắn:

‘Bạn không bị chúng nó gặm gừ dọa nạt hả?’

Cô ta hồn nhiên trả lời:

‘Đâu có! Chúng dễ thương lắm mà!’

‘Hả? Chúng dễ thương!’

Mạnh há hốc mồm kinh ngạc. Nếu là lúc chúng còn nhỏ thì đúng thật là chúng dễ thương thật nhưng bây giờ thì khó có ai mà thương nổi. Nhìn cả hai con vật, con nào con nấy đều đã trưởng thành. Đặc biệt chúng còn là những loài vật săn mồi thuộc dạng hung dữ nhất trên đảo.

Đúng là không thể tin nổi ai dám nói câu đó, nhất là từ một cô gái trẻ. Mạnh dám chắc cô ta là người duy nhất dám nói câu đó.

Mạnh liếc cô ta một cách bức mình. Cô ta làm sao mà hay thật, có thể làm thân với mấy con thú dữ này một cách dễ dàng. Còn nó thì lại bị con Mèo giờ nanh ra múa vuốt ra đe dọa.

Trong lúc Mạnh đang bận suy nghĩ, con trăn khổng lồ bò đến sát bên Mạnh và phì hơi mạnh một cái. Mạnh ngay lập tức giật mình lui lại.

Mèo liềm lon ton chạy tới trước mặt Rắn, vẽ những đường nét nguệch ngoạc không rõ hình thù gì lên mặt đất. Con bò sát dùng đuôi vẽ thêm vào đó vài nét rồi chỉ chỉ vào Mạnh.

Mạnh mỉm cười rồi cúi xuống quẹt mấy đường xuống đất chỗ chúng vừa vẽ.

Khi thấy cảnh tượng kì lạ đó, cô ta ngạc nhiên:

‘Mình không hiểu? Bạn đang làm gì vậy?’

‘Chúng vừa nhận ra mình đó mà!’

Lấy lại thế chủ động, Mạnh chỉ vào hai con vật và giải thích:

‘Giới thiệu với bạn: Nó tên là Mèo, còn đây là Rắn!’

‘Nhưng làm sao...’

‘Chính tui đã chăm sóc và đặt tên cho chúng mà!’

Ánh mắt cô ta liền bừng sáng:

‘Vậy ra chúng đến khu căn cứ để tìm bạn!’

Mạnh nhìn hai con vật cứng và phì cười đồng ý. Nó nhìn kĩ lại cô ta và bất chợt hỏi:

‘À này! Từ lúc bắt đầu làm việc tới giờ, bạn có...bị con gì ở trên đảo này cắn không!’

Cô ta trả lời với nụ cười vô tư đến nỗi mà Mạnh không thể tin được:

‘Trước giờ mình có bị con gì cắn đâu! Mình làm xong việc hôm nay rồi! Về thôi!’

Cả hai người cùng với hai con vật hướng thẳng về căn cứ. Trên đường đi, Mạnh nghĩ có lẽ cô ta là người đặc biệt nhất mà nó từng biết. Mấy con nhỏ con gái nếu không phải thuộc loại chần lữa dừ dẩn thì cũng là mấy bà tám nhiều chuyện có một không hai. Cũng có mấy đứa hiền nhưng hầu hết mấy đứa đó đều dành hết thời gian cho việc học, ít khi nào nói chuyện trừ khi việc đó liên quan tới chuyện học...

‘Bộp!’

Nó mãi suy nghĩ nên đâm phải cành cây trong lúc đang nhảy. Lẽ ra là nó không sao nhưng nó lại không mở giáp bảo vệ trên người ra. Chính xác là nó không muốn thua kém cô gái này.

‘Bạn không sao chứ!’

Mạnh nhăn mặt khó chịu. Cô ta nhảy xuống đỡ nó rồi lấy tay che miệng cười:

‘Nhìn mặt bạn buồn cười quá!’

Cô ta đúng là khác người bình thường, từ tính cách cho đến ngôn từ khi nói. Nhưng cô ta lại rất yêu cuộc sống, Mạnh đoán vậy. Chả bù với nó, lúc nào cũng chán đời. Khi trước còn học phổ thông nếu không phải lo hồi hã học bài thì cũng phải tìm cách đối phó với thầy cô ở trường. Lúc nào nó cũng cố gắng làm tốt công việc học nhưng hình như càng cố gắng nó lại càng làm hỏng. Nó chỉ có thể giữ cho bản thân mình tránh xa rắc rối ở trường để khỏi bị mồi phụ huynh vì có mồi cũng chẳng có ai vào. Dĩ nhiên đâu phải lúc nào cũng tránh được, thỉnh thoảng rắc rối vẫn tìm đến nó.

Về tới nhà, Mạnh mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng. Nó chưa biết tên của cô ta.

‘Này, này quên hỏi. Bạn tên gì?’

‘Mình tên Vũ Thiên Bằng!’

Nghe xong, nó nhận xét đại:

‘Tên hay nhỉ!’

Bằng hơi đỏ mặt và ngượng ngùng:

‘Cám ơn bạn!’

Bằng tháo vòng tay ra và đặt lên bàn lưu lại dữ liệu làm việc hôm nay. Mạnh đứng ngoài quan sát làm ra vẻ hiểu biết:

‘Vây hồi nãy ở ngoài hồ làm cái gì vậy? Đo pH, nồng độ muối hay coi có bệnh truyền nhiễm gì mới hã?’

Hỏi xong, nó cười khì khì.

‘Ừ! Đúng rồi! Sao bạn biết vậy?’

Mạnh giật mình, nó hỏi đại cho vui thôi vậy mà đoán trúng. Nó thành thật:

‘Tui nói đại thôi chứ mới ngày đầu tiên làm việc biết khi khô gì đâu!’

6. Chương 6: Dòng Cát Di Chuyển

Mèo đang ở phía dưới bụi đất. Có lẽ nó đang tìm một con chuột to nào đó. Mạnh ngồi trên cành cây, còn Rắn thì nằm cuộn mình ở phía trên. Lẽ ra bình thường thì hai con vật này thường hay theo Bằng đi lang thang khắp nơi trên đảo. Nhưng vì hôm qua Mạnh gặp sự cố nên hôm nay nó cố tình dắt theo hai đứa vệ sĩ này cho chắc cú.

Hôm qua, Mạnh vừa gặp một chuyện xui xẻo. Nó vô tình bắt gặp hai con khỉ (Hay vượn, vọc gì đó cũng không rõ lắm) đang cãi nhau chí chóe ồm tỏi cả lên. Chúng thuộc hai loài riêng biệt. Một con có lông vàng, trán bẹt và một con lông đen có sọc trắng ở sống lưng. Cái được một hồi chúng bắt đầu xông vào đánh nhau. Mấy con khác thì chẳng buồn can. Đã vậy chúng còn cổ vũ, hú hét om sòm cả khu rừng.

Mạnh thấy thế vui quá nên cũng đứng coi cho vui, nhìn chúng đánh nhau đúng là tức cười đến bể bụng. Đúng lúc đó, chúng ngưng đánh nhau, nhìn Mạnh rồi leo lên cây. Xong rồi cả hai bầy khỉ hái trái thì nhau ném xuống chỗ nó và “khếch khếch, hú hú”. Nó lụm lại mấy cái quả đó ném lên cây thì cả lũ khỉ hè nhau lĩnh đi mất. Bởi vậy lúc về đến nhà, người nó dính toàn dịch trái cây. Nó không hiểu sao Bằng ở đây hơn hai năm rồi mà không bị gì cả. Còn nó vừa đến đây thì y như rằng đạp chân vào ổ kiến lửa.

Mạnh ngồi trên cây dò coi lại thông tin của một loài bò sát. Thỉnh thoảng nó lại để ý coi xung quanh như thể sợ lũ khỉ đột đó lại bất chợt xuất hiện rồi ném trái cây vô người nó. Nhưng thật ra Mạnh lo thể chỉ tổ dư thừa vì bên cạnh nó là hai con vật săn mồi hung dữ nên hầu như chẳng có con gì nào dám bén mảng lại gần nó cả.

Thông tin sơ bộ về loài cự điều:

Cự điều là loài bò sát săn mồi di chuyển bằng hai chân, sinh sống tại các khu thảo nguyên rộng và các khu rừng nguyên sinh rộng lớn. Thường đi thành đàn với số lượng khoảng vài chục con.

*Tốc độ: Tương đối nhanh. Khoảng 140 km/giờ. Tuy nhiên chỉ có thể truy đuổi con mồi với tốc độ cao trong khoảng thời gian ngắn.

*Săn mồi: Luôn săn thành đàn và luân phiên tấn công vào con mồi để làm cho con mồi kiệt sức. Khi đó chúng sẽ đồng loạt xông vào và kết liễu con mồi. Đây chính là lợi thế lớn nhất của chúng.

*Chiến thuật: Chúng thường ẩn nấp để quan sát. Khi đã lựa chọn được con mồi thích hợp, chúng sẽ kêu lên để thông báo cho đồng loại cùng tấn công. Nếu là con mồi đi lẻ, không còn gì để nói, quá dễ với chúng. Nếu con mồi đi thành bầy, chúng sẽ lần lượt lén vào trong và làm rối loạn cả đàn bằng tiếng kêu của mình. Kế đó, chúng sẽ dần tách con mồi ra khỏi bầy và kết liễu nó. Nếu con mồi quá lớn hoặc chống trả lại, chúng sẽ cùng xông lên. Nếu nhắm không thể hạ gục địch thủ, chúng sẽ rút lui để bảo đảm an toàn (Nhưng rất hiếm xảy ra).

Lí lịch thú vị quá nhỉ. Việc hôm nay Mạnh đã làm xong cả nên nó sẽ dành chút thời gian đến khu đồng cỏ để xem lũ cự điều săn mồi. Loài vật này vốn được xem là tổ tiên của sự tiến hóa cho các zerloss. Nó đứng lên vươn vai:

‘Rời đi thôi!’

Mèo ngừng đào bới ở dưới đất và nhảy tót lên cây. Còn Rắn thì uốn mình qua cành cây và theo Mạnh.

Cả ba kiếm một chỗ an toàn trên cao để quan sát. Cảnh quan nhìn từ đây bình thường đối với nó sẽ rất tuyệt nếu như:

‘...chỗ này không phải là chỗ toàn lũ thú dữ! Vậy mà nó dám nói mấy con thú này bình thường. Mà cũng phải công nhận nó giỏi thật. Một mình trông cái đảo này hai năm mà không bị gì. Là mình thì chắc là toi rồi, phải không?’

Hai con vật ngó Mạnh rồi đưa ánh mắt ra khu vực xa xa ngoài cánh đồng dương xỉ cháy nắng. Những nơi không có cây cối che phủ lộ ra những mảng đất đỏ óng. Nó không biết hai con thú này nhìn về hướng đó nghĩa là sao.

Mạnh thay kính cận trên mắt bằng cái kính điện tử và mở phạm vi quan sát tầm xa. Cả đàn ngựa đen đang nhóp nhép mấy cọng cỏ. Chúng đứng dưới những tán cây lớn và xung quanh toàn bụi rậm. Mạnh hiểu ra vấn đề:

‘Ra là thế hả? Nhưng tao e là chúng bay không dễ kiếm được một con đâu! Đây là khu vực của bọn cự điều, nhào vô coi chừng đánh lộn toi bởi thì lúc đó tao không có can đâu. Can không chừng cái thằng lãnh đủ là tao đó!’

Nó tiếp tục quan sát. Hình như những bụi rậm gần đó có mấy tảng đen thấp ỉn. Không phải, đó là những con cự điều. Chúng đang mai phục và dần tiến lại gần một cách chậm chạp. Lũ khủng long đã mai phục khá lâu nhưng hình như chúng vẫn chưa có dấu hiệu hành động. Lũ ngựa nhúc nhích cái tai, hình như chúng đã phát hiện kẻ thù đang ở gần.

‘Kréc!’

‘Kréc! Kréc!...’

Lũ cự điều ré lên rồi đồng loạt xông vào bầy ngựa. Lũ ngựa bắt đầu hỗn loạn. Mấy chú ngựa con thì chạy nhanh vào trong bầy. Vài con cự điều đã lọt được vào hàng ngũ bên trong lũ ngựa.

Tình hình càng hỗn loạn hơn. Những con ngựa trưởng thành vừa chạy vừa hất hai cẳng đá mạnh ra sau. Đường như lũ cự điều biết rõ sự nguy hiểm từ những cú đá này, chúng cố gắng né những cú đá đó.

Một con cự điều từ bên ngoài tăng tốc nhảy bổ vào trong và cắm móng vuốt lên người một con ngựa. Tuy đã bị thương nhưng con ngựa chẳng có vẻ gì là đuối sức cả. Nó nhảy lên nhảy xuống và hất kẻ thù ra khỏi lưng.

Lũ cự điều đã nhận diện được con mồi đã bị thương. Chúng nổi hung lên lừa đàn ngựa đi nơi khác và tập trung vào con bị thương. Vài kẻ cố liều mạng xông vào và bị con ngựa dữ đá bay ra. Nhưng chúng không hề gì cả và chúng cố bám lên thân ngựa.

Con mồi của chúng không thể chịu nổi sức nặng như thế nên đã quỵ xuống. Thế là chúng đã khuất phục được con mồi và kết liễu nó. Sau đó chúng cùng tha con ngựa chết kéo đi.

Mạnh hà hơi thở dài:

‘Đúng là thiên nhiên hoang dã!’

Nó đứng dậy mở áo giáp lên:

‘Rồi, về thôi! Việc hôm nay như vậy là đủ rồi. Nếu muốn kiếm gì ăn thì tự bay cứ đi đi! Không cần theo tao đâu!’

Nhưng hai con vật lẻo đẻo theo Mạnh về tới nhà. Một lát sau, Bằng cũng về tới, cô ta hỏi nó:

‘Sao rồi, bạn quen với công việc chưa?’

‘Tạm ổn! Còn mấy ngày nữa là phải về Đá Xanh đi học đó, chuẩn bị gì chưa?’

‘Mình chuẩn bị hết rồi!’

‘Thế thì tốt!’

Bằng vào phòng sinh hoạt chung lưu lại thông tin làm việc ngày. Còn Mạnh thì về phòng mình lục tủ lạnh lấy vài thứ bỏ bụng.

Vừa xử xong mấy bịch bánh thì có tiếng gõ cửa bên ngoài.

‘Mạnh!’

Nó ra mở cửa phòng với cái miệng còn đang nhai nhóp nhép:

‘Sao? Vụ gì?’

‘Chú Thanh gọi tới!’

Lên tới phòng máy, Mạnh ngó quanh quất. Nó không thấy Mèo với Rắn đâu cả. Chắc là chúng đã ra ngoài. Nó chạm vào màn hình. Chú Thanh hiện ra với khuôn mặt vui vẻ:

‘A! Sao rồi con, mấy ngày nay chắc là công việc bận lắm hả?’

‘Ồ! Tạm thôi chú!’

‘Công việc canh đảo nói dễ thì không dễ nhưng khó thì cũng không khó lắm đâu!’

Tiếp đó chú Thanh dội xuống đầu nó mấy câu hỏi làm nó què què không nổi:

‘Con thấy đồng nghiệp của con thế nào? Thằng đó giỏi chứ?’

‘Chú Thanh đang nói ai vậy Mạnh?’

Mạnh liền nở một nụ cười tươi như hoa:

‘À Bằng! Bạn vào phòng mình và lấy giùm chai nước trong ba lô được hông?’

Bằng vừa đi khỏi, Mạnh liền hậm hực:

‘Vâng! Giỏi, tốt! Sao chú không nói trước nó là...’

‘Chú nói làm gì. Dù sao thì bây giờ con cũng biết rồi đó!’ Chú Thanh ra về nghĩ ngợi ‘Nhưng con may mắn lắm đó nha. Bằng có học lực rất xuất sắc. Hơn nữa lại giỏi trong việc tiếp xúc mấy con vật hung dữ mà ít ai tiếp cận được!’

Thế đó, vậy ra đó là lí do mà cô ta chả sao cả khi mà không mang áo bảo vệ. Hèn gì mà hai con vật kia thân với cô ta còn hơn cả Mạnh. Nó chờ mặt ra:

‘Giờ thì con đã hiểu!’

‘Hiểu rồi thì tốt! Mà thôi chú gọi đến đây không phải là để nói mấy chuyện linh tinh đó đâu!’

‘Mạnh, chai nước của bạn nè!’

Nó đón lấy chai nước, nốc một hơi, súc miệng rột rột rột. Bằng đang cười thầm khi thấy vậy. Chú Thanh nhắc khéo nó với một vẻ buồn cười không thể nào giấu nổi:

‘Mạnh, trước mặt người ta... Con đừng nên làm như vậy!’

Trong khi ai cũng hiểu thì chỉ có một người không hiểu. Mạnh nuốt cái ực vào bụng:

‘Con có thấy người ta nào ở đây đâu!’

Đến lúc này thì chú Thanh chỉ còn biết bó tay với thằng cháu khó dạy này:

‘Trời, con thiệt...’

Nhưng rồi chú Thanh lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

‘Thôi, đùa thế đủ rồi! Bây giờ mới là lí do mà chú gọi đến. Vệ tinh đã phát hiện dấu vết của mẫu vật thí nghiệm!’

Trên màn hình là một vệt dài đang bò trườn qua đám phi lau trên bãi biển. Vị trí của nơi đó nằm trên một hòn đảo hoang của con người. Chú Thanh nhấn mạnh:

‘Bắt nó về nhanh và nhớ cẩn thận!’

‘Vâng tụi con biết rồi!’

Cả hai cùng đồng thanh rồi bắt chột nhìn nhau. Bản đồ vị trí hòn đảo biến mất, thay vào đó là một bản các điều luật:

‘Khoan, còn cái này cần xác nhận của cả hai con. Hai đứa phải đồng ý những điều này khi làm việc ngoài phạm vi phân khu của mình!’

Chú Thanh nhắc nhở một cách kĩ lưỡng:

‘Đọc thật kĩ từng điều rồi mới xác nhận, nghe rõ chưa?’

Luật giới hạn hoạt động bên ngoài phạm vi phân khu:

1 Luôn mang theo áo giáp có tính năng tàng hình, lắp đặt ít nhất một lưỡi dao tinh thể. Phải luôn mang theo vũ khí có khả năng sát thương tầm xa trên giáp tay.

2 Không được chạm trán, gây xung đột trực tiếp với con người trừ trường hợp bắt buộc.

3 Không được can thiệp vào những việc nằm ngoài nhiệm vụ được giao.

4 Không được phép lấy mạng con người dù có xảy ra bất kì việc gì.

5 Không tiết lộ bất cứ thông tin nào có liên quan hoặc ảnh hưởng đến sự tồn tại của toàn dân tộc zerloss. Được phép vi phạm điều 2, 3, 4 để bảo đảm điều 5 được thực hiện.

6 Hi sinh trung thành: Nếu như trong trường hợp bất khả kháng không thể đảm bảo được điều thứ 5. Kích hoạt dao tinh thể.

Mạnh dòm từ trên xuống dưới bản cam kết rồi toát mồ hôi và hơi lo. Nhưng sau đó nó bình tĩnh lại. Nó chỉ đi bắt mấy con vật thôi chứ có làm gì nguy hiểm đâu nên chắc mấy điều trong cam kết cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Bằng đặt tay vào bàn trước. Một chồi cây non hiện ra trước, kể đó là ba đường thẳng. Ba đường thẳng đó khóa chặt thành một hình tam giác bao quanh chồi cây. Cuối cùng là hàng chữ ‘Xác nhận mã gen: Vũ Thiên Bằng’.

Mạnh cũng làm tương tự như thế.

Xong xuôi, chú Thanh nói gọn:

‘Những việc kế tiếp thì con nhờ Băng đi! Chú chỉ gọi đến để thông báo thôi! Được rồi, chú tắt máy đây!’

Màn hình tắt và trở về bình thường. Mạnh trợn mắt nhìn Băng:

‘Vây là sao?’

‘Bạn lấy áo bảo hộ rồi xuống dưới với mình!’

Chúng nó xuống hầm ngầm, vào bên trong phòng thiết bị lấy vài thứ linh tinh bỏ vào trong cái ba lô kiêm áo bảo vệ. Lửa thiết bị xong, tụi nó leo lên một cái thềm không chiến đấu vì chỉ có loại này mới được quyền rời khỏi vành đai bảo vệ. Băng nhập thông tin và trong máy tính và thềm không bắt đầu cất cánh.

Gần tới nơi, Mạnh đeo còng tay, khoác bao tải lên người và ấn nút cái cạnh. Cái ba lô tách ra thành bộ áo bảo vệ và bao lấy cả người nó.

Băng túm tóc gọn lại rồi mới đeo ba lô ra sau lưng. Mạnh thấy kì kì nên hỏi cô:

‘Ê! Để tóc vậy không thấy khó chịu hả! Bỏ ra ngoài bình thường đi sẽ thoải mái hơn đó!’

‘Không được. Nếu mình để như vậy sẽ bị vướng, bộ áo không khóa chặt lại được!’

Mạnh gật gật đầu:

‘Có lí!’

Ba lô sau lưng Băng tách ra và hợp thành một bộ áo bảo vệ che kín người.

Vài phút sau, họ đã đến nơi. Thềm không dừng lại tại bãi biển. Sau khi chúng ra khỏi đó thì nó tự cất cánh bay đi. Mạnh không biết khi về sẽ làm sao đây nên nó hỏi Băng:

‘Ê! Cái máy đó đi rồi tí về làm sao?’

‘Bạn không cần lo. Khi xong việc, mình sẽ gọi nó đến!’

Mạnh chỉ tay:

‘Được rồi vậy thì chia ra đi. Bạn đi bên đây, tui đi bên đây! Vây kiếm cho nó lạ. Tìm thấy con gì đó... mà tui cũng chẳng biết nữa thì kêu tui nha!’

‘Bạn vui tính thật!’

Băng vừa định bước đi nhưng cô quay lại. Mạnh ngạc nhiên:

‘Ủa, quên gì hả?’

Phần mũ bảo vệ của Băng tách ra và để lộ cả gương mặt, cô vuốt tóc ra sau gáy:

‘À Mạnh, mình quên cảm ơn bạn. Từ lúc có bạn đến làm việc chung, mình thấy đỡ buồn hơn rồi. Cảm ơn bạn!’

Băng mỉm cười và ấn nút, phần nón bảo vệ ráp chặt trở vào và cô tàng hình đi mất. Còn Mạnh thì đứng yên tại chỗ, mồm há hốc tự hỏi điều gì vừa xảy ra.

Được rồi, bây giờ là lúc sử dụng những thứ mang theo. Đầu tiên là tàng hình cái đã. Mạnh ấn nút biến mất rồi bắt đầu đi sâu vào bên trong đảo.

Ngoài bãi cát nóng, hiếm có thứ gì sinh sôi ngoài mấy bụi cỏ dại. Thỉnh thoảng lại có gió thổi qua mang theo vị muối của biển mặn và cái nóng của vùng nhiệt đới.

Vạt rừng có cây cối xanh tươi nằm sâu bên trong đất liền và cách xa bờ biển. Những gốc cây nằm bên ngoài bìa rừng bị phủ đầy cát. Trên lá cây cũng đọng lại những hạt cát nhỏ li ti.

Mạnh đi ra ngoài bãi cát thò tay vào sâu phía dưới mặt đất và đụng phải thứ gì đó. Nó liền kéo mạnh lên. Là rễ cây khô. Có vẻ như cát càng lúc càng ăn sâu vào trong đảo. Sớm muộn gì hòn đảo này cũng sẽ bị cát nuốt chửng và biến mất.

Giờ nó mới hiểu công việc của kĩ sư sinh học quan trọng đến thế nào. Nếu như không có những kĩ sư sinh học xông pha đi làm việc trông coi đảo như nó với Bằng thì sớm muộn gì những hòn đảo đó cũng sẽ chung số phận như thế này. Bị phá hủy dần bởi tình trạng biến đổi khí hậu.

Mạnh bắt đầu lục lọi bên trong khu rừng. Nó nhảy qua nhảy lại trên các cành cây cao và lần mò từng mét vuông trên mặt đất. Chẳng có dấu vết gì lạ cả. Thôi để xem Bằng có tìm được gì không.

‘Bằng, bạn có tìm thấy gì chưa?’

‘Mình chưa thấy gì lạ cả. Nhưng mà bạn nên cẩn thận, khi nãy mình phát hiện ra có người ở trên này.’

Mạnh vừa dậm bước đi thăng bằng trên các cành cây vừa dòm xuống đất một cách cẩn thận:

‘Chỗ khi ho cò gáy này mà cũng có người hả? Xem ra việc đem theo bộ áo tang hình này đúng là không dư thừa!’

‘Bạn nói chỗ “Khi ho cò gáy” này nghĩa là sao?’

‘À, tức là...’

Có tiếng sột soạt dưới bụi cỏ. Mạnh lập tức nhìn xuống và thấy cỏ cây dưới đất bị ngã rạp sang bên để lộ một đường rãnh dài.

‘Ê, hình như tui vừa phát hiện thấy cái gì dưới đất rồi đó. Bạn qua đây lệ lên!’

‘Mình qua liền!’

Mạnh nhảy vọt xuống dưới đất kiểm tra. Trông như thể có một cái ống nước dài rất dài vừa được ai đó kéo qua đây.

‘Một con trăn khổng lồ à!’

Dấu vết đó kéo dài ra bãi cát ngoài biển và rồi mất hút. Nó trốn ở đâu vậy, trừ khi là phía dưới mặt cát. Chế độ dò tìm chuyển động được bật lên. Mạnh đi từ từ ra bên ngoài bãi cát. Nhưng vẫn không có cái gì di chuyển ngoài mấy ụ cát nhấp nhô như sóng biển.

Tự nhiên cát lún xuống bất ngờ làm Mạnh bước hụt chân suýt té. Nó nhanh chóng quay đầu nhìn xuống đất. Một dòng cát như thể có sự sống đang bò trườn dưới đất. Ba mũi tên xuất hiện và khóa chặt lại dòng cát đó. Tuy nhiên nó đã dịch chuyển nhanh ra xa rồi biến mất. Trên mặt nạ hiện ra dòng chữ ‘Mất mục tiêu’.

Mạnh đứng yên và nhìn kĩ xung quanh. Con vật này rất lớn nên không thể tự nhiên biến mất nhanh như vậy. Một dòng cát cứ như con sóng trườn lại xuất hiện trước mắt nó. Lập tức ba mũi tên hiện ra cố định vị trí của con sóng. Mạnh bỏ nhào đuổi theo.

Biết có vật lạ đang đuổi theo, con sóng quay ngược đầu lại và bỏ ngược lên. Cát văng tung tóe ra khắp nơi. Từ bên trong dòng cát đó, một con trăn lớn khủng khiếp phi ra nhào thẳng tới chỗ Mạnh.

Nó nhanh chóng xoay người, giơ tay lên đẩy con vật văng ra hướng khác.

Con trăn vòng ngược lại và bắt thần chồm lên. Nó xoay vòng quanh, thu hẹp khoảng cách và siết chặt lấy kẻ thù.

Mạnh bắt đầu khó cử động. Nó liền chạm vào hệ thống tăng cường sức mạnh, đẩy lên thêm một mức và động hai tay thật mạnh vào thân con vật. Con trăn quá đau đớn nên nới lỏng người ra và chui xuống cát trốn.

Dòng cát lại chuyển động và mất hút. Nhưng lần này khác, ba mũi tên nhỏ đã theo kịp con vật và đang xoay xoay quanh một ụ cát.

Mạnh lập tức bắn những mũi kim bằng thuốc mê vào đó. Ụ cát đó vẫn chẳng chuyển động gì. Nó bước tới để kiểm tra, những mũi kim chỉ cắm vào bề mặt cát nóng chứ không xuyên vào lòng cát. Vậy tại sao con vật lại không cử động nhỉ?

Nó bước tới gần ụ cát một cách chậm rãi. Súng thuốc mê trên tay phải sẵn sàng bắn bất kì lúc nào. Còn tay trái gồng chặt, mấy ngón tay của nó giang ra chuẩn bị tóm cổ con vật.

Ụ cát bỗng nổ tung lên. Con trăn khổng lồ lập tức bổ nhào về phía nó và gần như nuốt trọn cánh tay phải. Nó lôi Mạnh đi vòng vòng trên cát cứ như là đang lướt sóng.

Mạnh cố cử động nhưng không được. Con vật ngoạm chặt tay nó và kéo nó đi cả một đoạn dài trên cát nóng. Nó dung tay trái giội liên mấy cú vào con vật nhưng không ăn thua.

Nó thử nhúc nhích ngón cái. May quá, đầu ngón cái vẫn cử động và đang chạm vào đốt giữa ngón trỏ. Mặc dù vẫn còn đang bị con vật lôi vèo vèo trên bãi cát nhưng Mạnh cười đắc ý và nhìn thẳng vào mắt con vật:

__Ngủ ngon nhé con!

Nó ấn nhanh vào đốt giữa ngón trỏ. Một mũi kim băng từ giáp tay phải bay ra lập tức găm thẳng vào trong cổ họng con vật.

Con trăn chuyển dần từ tốc độ xe đua sang tốc độ con rùa bò chậm chạp và rồi dừng hẳn.

Vừa rút tay ra khỏi miệng con vật, Mạnh liền nắn nắn khớp bả vai và cánh tay để kiểm tra. Nó thở phào nhẹ nhõm, tay phải chỉ hơi nhúc nhích chứ không sao. May mà có bộ giáp, không là đứt tay rồi.

Mạnh chưa kịp hoàn hồn thì mắt con trăn mở thao láo nhìn nó. Nó giật mình nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Trăn và các loài rắn đều không có mi mắt nên chúng lúc nào cũng nhìn thao láo thế cả cho dù là lúc đang thức hay đang ngủ.

Nó **** con vật mấy câu cho đỡ tức:

‘Chết tiệt! Ngủ rồi còn mở mắt, làm hết hồn!’

Và rồi đá cái bốp vào người con trăn. Hậu quả ngay sau cú đá là nó liền ôm chân mà nhảy dựng lên. Người con vật này làm bằng cái quái gì mà cứng thế không biết. Làm chân nó đau chết đi được.

Nhiệt độ ngoài bãi cát khá cao. Mạnh lôi con trăn vào trong bóng râm để nó khỏi trở thành món ‘Trăn nướng giòn’. Xong việc, nó đặt mông ngồi lên tảng đá, chân gác lên một đồng bèo nhèo to tướng.

Cú ngoạm khi nãy khiến cho nó hiện ra trở lại. Nhưng không sao, dù gì cũng đâu có ai ở gần đây đâu. Dù sao cũng tóm cổ được con vật rồi, tranh thủ chút thời gian rảnh để nghịch phá vậy.

Nó bắn mấy mũi kim xuống dưới cát và nhặt lên xem lại. Đúng là khó tin thật. Bên trong ống thủy tinh chứa hỗn hợp chất thuốc mê đậm đặc. Khi sử dụng, thuốc sẽ được trích ra, kết tinh ngay trong nòng súng trở thành một mũi kim nhỏ.

Quậy ống súng thuốc mê đã rồi, Mạnh cạy một con bọ do thám ra khỏi giáp tay nghịch tiếp. Con bọ có kích thước cỡ hòn bi. Ngay khi Mạnh thả xuống đất thì sáu cái chân nhỏ của nó mọc ra và bò tí toáy.

Bỗng nhiên, có tiếng động phát ra từ các cành cây bên trong rừng. Mạnh lập tức gấn con bọ vào tay và tàng hình.

Âm thanh của thứ gì đó đang đập qua các cành cây và đang tiến gần đến chỗ này.

‘Bộp...’

Một cái bóng vô hình đáp xuống dưới đất. Nó tiến lại gần con trăn đang nằm một đồng dưới đất.

Cả hai cùng hiện ra. Bằng xem xét con vật rồi hỏi:

‘Ừa, nó bị sao vậy bạn?’

Mạnh nhả răng:

‘Trúng thuốc mê nằm ngủ chứ sao. Trong họng nó đó!’

‘Nhưng lần sau bạn nhớ đợi mình đến giúp nha chứ đừng làm việc một mình như vậy. Nguy hiểm lắm đó!’

‘Ừ, tui biết...’

Mạnh kết thúc câu bằng từ HẢ bị chìm lỉm trong im lặng rồi làm một hành động khó hiểu. Với vẻ mặt vừa tức cười vừa tức tối, nó chỉ tay qua lại giữa mình và Băng.

Băng chợt đứng dậy, Mạnh lập tức giấu tay ra sau lưng làm bộ như không có gì.

‘À phải rồi, hồi nãy bạn nói có người ở trên đây hả? Đưa tui lại đó coi sao!’

Băng nhìn xuống con trăn e ngại:

‘Nhưng...’

‘Kệ đi, nó đâu có bò đi được đâu! Lại đó coi lát thôi rồi về!’

‘Ừm cũng được!’

Hai cái bóng tàng hình đang núp trên một cái cây cao để quan sát. Mạnh mở chuyển sang chế độ phóng to hình ảnh để nhìn rõ hơn. Trông chỗ này hình như đang bị bọn lâm tặc ghé thăm thì phải.

[IMG]/[IMG]

Cả khu rừng xung quanh bị san phẳng hết và bị biến thành một công trường xây dựng. Hàng rào thép và mấy ngôi nhà tạm cho công nhân được dựng lên. Cạnh đó là máy ủi, máy xúc, máy trộn bê tông, máy phát điện lớn... đang chạy hết công suất. Xe tải chở vật liệu xây dựng cứ chạy ra chạy vào liên tục.

Nổi lên giữa mớ hỗn độn đó là một đám người mặc áo vét, đầu đội mũ bảo hiểm màu vàng đang nói chuyện với nhau. Trên bàn là mấy cái laptop cùng một mớ sơ đồ thi công.

‘Họ đang làm gì vậy Mạnh?’

Theo như trên bản đồ thì địa hình chỗ này khá phức tạp. Cụ thể là vùng đồng bằng chật hẹp xen kẽ bởi núi non và rừng rậm hiểm trở. Vậy chỉ có một khả năng, Mạnh đoán đại:

‘Ai mà biết. Chắc là định xây khu một nhà máy khai thác khoáng sản hay cái gì đó giống vậy!’

Có lẽ đây không phải là cảnh tượng hay ho đối với một kỹ sư sinh học trẻ như Băng. Còn với Mạnh, nó đã quá quen với việc này. Nó bảo cô:

‘Gọi thần không đến rồi về thôi!’

Băng vẫn ngoái nhìn phía sau một lần nữa trước khi đi. Mạnh vỗ vai cô:

‘Kệ đi, mình không làm được gì đâu!’

Ngày hôm nay xem ra hơi tệ hại. Lần đầu tiên Băng được làm việc bên ngoài vành đai đảo Đá cũng là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh chặt phá rừng trên quy mô lớn như vậy.

Mạnh đi xuống khoang chứa tìm Băng để xem cô có sao không.

Với Mạnh thì người nào càng quen lâu, nó càng hiểu rõ. Nhưng dường như nguyên tắc bắt di bắt dịch này không thể áp dụng với Băng.

Khi vào trong khoang hàng, con trăn đã tỉnh và đang ngóc đầu lên đối diện với Băng. Cô ta cũng vậy, đứng hiên ngang với con vật mà không mang áo bảo vệ. Đây không phải là cái cảnh mà ngày nào người ta cũng gặp được.

Con vật liếc qua Mạnh và khề lười một cái và tính lao vào nó. Mạnh cũng lập tức bấm nút, một lớp áo giáp bung ra và bao chặt lấy người nó. Nó đưa tay phải ra, chìa súng thuốc mê vào con vật.

Nhưng không có gì xảy ra cả.

Băng đã nhảy vào ngăn ở giữa, nhìn thẳng vào mắt con vật và giơ tay ra chặn lại. Con vật có vẻ như đã bình tĩnh lại, nó đưa đầu nhẹ xuống rồi lui vào một góc cuộn mình lại.

Mạnh vẫn chưa kịp hoàn hồn sau cú đớp hụt bất thần của con trăn:

‘Sao..sao.. nó tỉnh nhanh vậy?’

‘Xin lỗi! Mình đã rút mũi kim ra rồi!’

Vừa nói, Băng vừa đưa đầu mũi kim thuốc chưa tan hết cho Mạnh. Mạnh không biết nên nói gì với cô ta về cái việc nguy hiểm mà cô ta vừa làm. Nhưng Mạnh lại đặt dấu chấm hỏi ột điều còn quan trọng hơn. Tại sao cô ta có thể tiếp xúc với con vật mà không bị nó tấn công chứ? Vậy mà lúc mới đầu gặp, nó cứ tưởng cô ta chỉ nói đùa về việc tiếp cận mấy con thú dữ trên đảo mà không sao cả. Nó chọt chọt vào vai Băng và chỉ chỉ về phía con vật:

‘Ê! Làm sao mà nó nghe lời bạn vậy?’

‘Ừ! Mình chỉ làm cho nó tin mình thôi!’

Rồi Băng mỉm cười. Còn Mạnh thì làm cái vẻ mặt nghiêm trọng:

‘Ê, nói thiệt nha! Hình như là càng ngày tui càng thấy bạn lạ đó nha!’

Băng nhìn quanh người mình kiểm tra lại như thể có vết cắn ở đâu đó:

‘Ồ, mình lạ ở chỗ nào!’

Cô ta sao mà ngây thơ chịu không nổi. Mạnh đập tay lên trán phì cười và giải thích:

‘Không! Ý mình không phải là bề ngoài bạn có gì lạ mà là tính cách của bạn đó!’

Băng tròn mắt nhìn Mạnh:

‘Ồ, tính cách của mình có gì lạ cơ!’

Mạnh gãi gãi đầu không biết nên nói sao:

‘Tức là.. ờ.. tính cách của bạn hơi khác người ta!’

‘Mình khác người ta ở chỗ nào cơ. Bạn cứ nói đi, mình có thể sửa!’

Mạnh lắc lắc đầu:

‘Không. Không cần sửa! Cứ giữ như thế thì bạn mới là chính mình. Hơn nữa mình thấy đó là một tính cách mà ít ai có được!’

Băng hơi đỏ mặt:

‘Cám ơn bạn!’

‘Ồ, không có gì!’

Mạnh le lưỡi quay lại khoang lái. Nó dám chắc mình cũng bị ảnh hưởng gì đó từ Băng. Đây là lần đầu tiên nó chịu mở miệng khen người khác.

Con trần phòng mang lên đe dọa mọi người xung quanh. Mặc dù đã có bộ đồ bảo vệ nhưng họ vẫn đứng giữ khoảng cách với con vật. Duy chỉ có Băng là dám tiếp cận con vật, đỡ cho nó vào trong lồng.

Sau đó, chú Thanh mời cả hai đưa nó vào trong văn phòng nói chuyện. Chú hồ hỏi:

‘Hai con giỏi đó. Tóm được con trần lớn như vậy chỉ trong vài tiếng!’

‘Chú Thanh, thực ra thì bạn Mạnh mới là người bắt được nó!’

Chú lập tức nhúu chân mày nhìn Mạnh:

‘Một mình con bắt được con vật đó?’

Mạnh gãi đầu gãi tai và gật đầu. Chú Thanh ngoắc ngoắc tay bảo nó:

‘Con đưa cái giáp tay cho chú!’

Mạnh giơ tay vào trong ba lô mò mò:

‘Cái nào hả chú?’

‘Cái nào cũng được!’

Chú Thanh đặt gấp tay lên bàn và mở đoạn phim dữ liệu trong đó ra. Đoạn phim được tua nhanh đến đoạn nó chạm trán con vật. Xem xong, chú Thanh bảo:

‘Chà, con làm khá tốt đấy!’

Trong đầu Mạnh lập tức đưa một đồng câu trả lời để lựa chọn như ‘Tại con gặp may thôi!’ hay ‘Bình thường thôi mà chú!’. Tuy nhiên, nó chưa kịp nói gì thì bị dội ngay một gáo nước lạnh.

‘Nhưng việc con suýt mất tay thì không hay ho gì đâu đó!’

Tiếp đó là một trang thuyết giáo.

‘Không phải việc gì cũng dùng vũ lực là được đâu. Luôn phải làm việc theo nhóm. Và còn nữa, đừng bao giờ hành động một mình như thế nữa nghe chưa?’

Mạnh xụ mắt:

‘Dạ, con biết rồi!’

Chú Thanh trả gấp tay cho nó kèm theo một món quà mà nó không ngờ tới:

‘À, hai con ra lãnh lại con trăn đó rồi đem về Đá Lửa đi. Theo như báo cáo chú vừa nhận thì Đá Lửa là chỗ ở tương đối thích hợp với nó đó!’

Ra tới khu đáp phi cơ, Mạnh vẫn còn cần nắn cẩu nhẩu trong bụng việc phải vác thêm vài trăm kí hàng hóa về nhà. Đúng lúc đó, chú Thanh gọi nó:

‘Mạnh, lại đây chú nhắc con chuyện này!’

Băng đứng đợi Mạnh cạnh thần không. Chú nhìn về phía đó và bảo:

‘Đừng nói chuyện của hai đứa cho người khác biết. Rõ chưa?’

‘Chú khỏi lo, con không nói với ai chuyện con làm việc ở đây đâu!’

Chú Thanh bật cười:

‘Ý chú không phải việc đó mà là chuyện hai đứa quen nhau!’

‘Ừa, chuyện đó có gì đâu mà phải giấu!’

Chắc lười một cái, chú hỏi nó:

‘Con thấy Băng sao?’

Mạnh làm bộ mặt ngơ ngáo:

‘Thì...bình thường chứ có gì lạ đâu chú!’

‘Trời ạ, cái thằng này... Thôi chú nói thẳng luôn. Lúc vô trường, nếu con muốn yên thân thì tốt nhất là nên giả bộ là mình không quen biết Băng. Ở trường có khối thằng theo đuổi con nhỏ mà nó không chịu ai hết đó!’

Chú vỗ một cái bốp rõ mạnh vào vai làm Mạnh sém té và nói tiếp:

‘Nó chịu làm thân với con là con may lắm đó biết chưa! Dù sao con cũng đến tuổi tìm đối tượng rồi, chú thấy Băng cũng hợp lắm đó!’

Mạnh giả ngu:

‘Chú nói đối tượng gì vậy? Con hông hiểu?’

Chú Thanh vò đầu nó bảo:

‘Trời...Nhìn gương chú đây nè. Đến giờ vẫn còn một mình là biết sao rồi đó. Đừng có nhát vậy, con trai thì phải chủ động chứ. Không coi chừng mai một giống chú đó biết chưa?’

Nó cười lém lỉnh:

‘Dạ, con biết rồi!’

Chú Thanh phì cười:

‘Thôi, về đi!’

Sau khi đã quăng con trăn to tướng đó ra khu rừng, Mạnh lập tức về nhà và nạp lại pin bằng một tô cơm to tướng. No căng bụng rồi, nó ra ngoài đi dạo để thức ăn được tiêu bớt.

Mèo và Rắn đang nghỉ trưa trên cành cây. Chúng ngó xuống một cách tò mò không biết Mạnh đang đi đâu. Mạnh liếc nhìn hai con vật và chép miệng:

‘Nghĩ đi nghĩ lại...Tao vẫn thấy tội bay dễ thương hơn!’

Hai con vật liếc nhìn nhau không hiểu ý của Mạnh. Nhưng rồi chúng nhanh chóng trở về với tư thế nằm ngủ dễ chịu trên cây.

7. Chương 7: Ngày Khai Trường

Mạnh đang dong về kí túc xá trên một cái xe đạp bán tự động mới, quà của chú Thanh. May phước là bãi xe vắng hoe nên không có ai thấy Băng đi chung với nó.

Trước khi ra khỏi hầm, Mạnh dặn Băng:

‘Nè, lúc ở trong đây hay là trong trường cũng vậy. Nếu có gặp tui thì cứ coi tui như người lạ. Không quen không biết, hiểu chưa!’

Băng tròn mắt ngạc nhiên:

‘Ồ, sao phải làm vậy?’

Mạnh thộn mặt dài ra:

‘Tui hổng muốn bị để ý. Được chưa?’

Băng cố nén tiếng cười xuống và gật đầu.

Và y như rằng vừa mới nhắc xong. Ngay lập tức có người đi xuống và thấy tui nó. Nhưng cũng chẳng phải ai lạ, Mạnh đã gặp chúng một lần. Thành nhỏ con ra dáng đại ca đi trước, kéo theo sau là ba thành đồ đệ.

Chẳng có gì khó để nhận ra bốn thành cô hồn này. Để tránh phiền phức, Mạnh giả vờ không thấy tui nó và đi lên tiếp.

Thành nhỏ con nhìn Mạnh ra vẻ khinh khi. Nó dậm bước đi rồi bỗng nhiên dừng lại, cả đám phía sau cũng khựng lại và suýt nữa là xô ngã nó. Nó nạt:

‘Tui bay làm gì vậy, làm tao sém té rồi nè!’

Nó chạy ngược lên cầu thang và bắt đầu cái trò lười không xương:

‘Í... Chào em, anh là Ngô Huy Anh. Em cho anh làm quen cái!’

Nghe mà nổi da gà, Mạnh ráng ngậm chặt mồm nín cười nhưng lại để lộ một âm thanh nhỏ. Thành Anh chỉ lên phía trước:

‘Thành kia là bạn em hả?’

Mạnh ho húng hắng mấy cái, chấp tay ra sau và lia ngón tay qua lại như cần gạt nước.

‘À...không. Mình không quen bạn ấy!’

Và như đã đợi khoảnh khắc này rất lâu, thành đó liền lớn giọng:

‘Anh cũng đoán như em vậy đó. Người như em sao lại quen thành bốn mắt ngu đần đó!’

Mấy thằng đồ đệ của nó cũng hòa vào:

‘Ừa, mày nói phải. Nhìn cái tướng nó đi cũng thấy ghét rồi!’

‘Cần gì nhìn tướng nó đi. Nhìn sơ qua quần áo cũng đủ biết thứ bỏ đi rồi!’

Ngay lập tức, Mạnh hình dung ra mình đang ở giữa một trận hỏa hoạn, lửa cháy phừng phừng. Nó liền bước thật nhanh lên hết cầu thang. Dù gì cũng không làm gì được nên nó đành để mặc Băng đối phó với bốn thằng cô hồn đó.

‘À quên, em tên gì vậy? Có số phone không, cho anh xin?’

Dù gì thì từ trước tới giờ, Mạnh cũng quen với việc nhìn người khác rồi. Nó không muốn chuyện hồi lớp ba lặp lại một lần nữa.

Hồi đó, nó thường xuyên bị một đứa lớp năm bắt nạt. Tuy nhiên, Mạnh lại nhìn không dám đánh trả vì thằng đó to gấp đôi nó. Cho đến một hôm, nó không nhìn nổi nữa, cơn giận bùng phát và nó đã đánh trả lại. Nhà trường mời phụ huynh của cả hai bên đến họp để giải quyết vụ việc. Ba mẹ nó tạm ngừng công việc trên đảo và sốt sắng đến ngay đất liền. Tuy nhiên khi đến nơi họ mới phát hiện nó không sao cả. Người bị sao chính là thằng nhóc lớp năm, xương tay phải của nó đã bị Mạnh bẻ gãy.

Mạnh đã bị khủng hoảng tinh thần khá nặng. Chuyện mấy đứa con nít đánh nhau trong trường là khá bình thường. Nhưng việc nó bẻ gãy tay người khác là chẳng bình thường tí nào. Cho dù là với một zerloss thì nó vẫn là một zerloss khác biệt. Thông thường ở lứa tuổi khi đó thì cách duy nhất phân biệt được nó với con người là phân tích mã gen. Chỉ đến khi trưởng thành, tức là khoảng mười tám tuổi người ta mới phân biệt được một cách dễ dàng. Khi đó các zerloss sẽ như một con nhộng lột xác thành bướm vậy. Sức mạnh của họ lúc đó mới thực sự vượt xa con người.

Mặc dù ba mẹ nó là những nhà phân tích và nghiên cứu gen giỏi nhưng họ vẫn không tìm ra nguyên nhân tại sao nó lại có sự khác biệt đó.

Cũng kể từ sau vụ đó, nó tự đặt ra hai cách giải quyết mỗi khi có ai sinh sự với mình. Một, đã đánh nhau thì hoặc là nó, hoặc là đối phương phải vào nằm nhà thương chứ không thể đánh nhau trầy trụa sơ sơ rồi bỏ qua. Hai là làm theo câu tục ngữ ‘Một điều nhịn là chín điều lành’. Và từ đó tới giờ, nó vẫn luôn chọn cách thứ hai.

‘Ê, Mạnh!’

Mạnh nhìn quanh quất và thấy Đức. Hừm, vậy mà tưởng thằng nào gan to vậy, dám gọi tên nó.

Trong thang máy, Đức khoác vai nó và hí hớn:

‘Ông đi chết ở đâu mà giờ mới thấy mặt vậy!’

Đang lúc bực mình lại gặp thằng này. Mạnh nuốt khối căm hờn xuống và cười khì khì trong bụng. Vậy là kiếm được người để nó trút giận rồi. Nó làm vẻ mặt khinh khỉnh:

‘Ừa, mày là ai vậy? Tao có quen mày hử?’

‘Tui hối thiệt đó. Tưởng ông nói ba má ông chết hết rồi nên thôi không về nhà nữa mà lại kí túc xá luôn! Vậy mà tui có thấy mặt ông đâu!’

Mạnh giương bộ mặt hung thần ra dọa:

‘Ồ, ăn với nói. Hay quá ha! Gặp tao thôi đó chứ gặp người khác là..’

Mạnh bất ngờ đưa cùi chỏ lên ngang mặt Đức.

‘Cùi chỏ sang ngang vỡ cả hàm.’

Thằng Đức vừa né được cùi chỏ liền đưa chéo tay ngay chỗ hiểm đở cú đập của Mạnh.

‘Bàn đập tới trước tuyệt tự luôn.’

Thấy Mạnh nhanh nhẹn hơn trước, Đức khá kinh ngạc:

‘Ghê ta! Mới có mấy tháng không gặp mà tiến bộ dữ!’

Vừa ra khỏi thang máy, Mạnh nhe răng gầm gừ:

‘Làm trò khỉ gì mà giờ mới tới đây vậy hả?’

Như một cái vòi nước bị hư không thể khóa lại, Đức xối xả liên tục:

‘Cái gì mà giờ mới tới. Tui ở nhà chừng có hai tuần rồi thôi tới đây luôn. Ai ngờ tới có thấy ông đâu... Mà nè Mạnh, ông đi đâu vậy? Tui đợi hơn tháng rồi luôn đó mà giờ mới thấy mặt ông đó...’

Kể lể cho lắm vô. Nghe hoài riết Mạnh cũng thấy chán. Vậy mà thằng Đức chẳng bao giờ chán việc đó.

‘...Trời ơi, ông có biết tui đau lòng cỡ nào khi xa nhà không. Chỉ vì tui tội nghiệp ông mồ côi một thân một mình...’

Cái gì đây? Nghe tới đây là Mạnh bắt đầu thấy quá đáng rồi à nha. Tròng mắt nó từ từ trợn to ra hết cỡ, quai hàm dưới bạnh ra hướng về phía Đức.

‘...không gia đình nên tui mới đành đau lòng làm thằng con bất hiếu bỏ nhà lại thăm ông. Vậy mà khi đến đây ông lại...ông lại...’

Đức khựng lại thấy cái bản mặt hung thần đó. Nó liền phá lên cười sằng sặc. Cười đã rồi nó mới chịu vô chủ đề chính:

‘Mà tui hỏi thiệt đó. Ông đi đâu mà giờ này mới thấy mặt vậy?’

‘Tao theo chú tao học nghề!’

‘Nghề gì vậy, có lương hông?’

‘Thì kĩ sư sinh học đó. Lương tạm đủ sống.’

Đức ra vẻ hiểu biết khá rõ, nó gật gù:

‘À à...’

Mạnh quắc mắt nhìn nó, hơi nghi ngờ:

‘Biết cái gì hông đó mà à với không à?’

‘Biết chứ sao không! Lần trước quên nói với ông. Ba tui là kĩ sư chế tạo thiết bị, dụng cụ ấy người đó xài đó. Bởi vậy tui theo nghề đó cho dễ!’

Cuộc nói chuyện chỉ kết thúc khi Đức nhớ ra là nó không còn ở chung phòng với Mạnh như trước.

Buổi sáng thứ hai, không khí trong lành, gió thổi hiu hiu. Thời tiết dễ chịu nên rất thích hợp để lũ lười ngủ nướng trong kí túc xá. Tuy nhiên lại chẳng có ai làm thế, mọi người đều tập trung cả tại sân trường vì hôm nay là ngày khai trường.

Trường Raisalin là một khối quần thể kiến trúc hiện đại nằm sâu trong rừng. Khu vực rộng nhất là sân trường với diện tích lớn hơn cả sân bóng đá. Khung cảnh trong sân còn đẹp hơn cả ở kí túc xá của chúng với hai hàng cây bang cao to chạy dọc hai bên sân. Chưa kể bên dưới còn trồng thêm mấy bụi cây um tùm. Xen kẽ còn có thêm mấy hòn non bộ với mấy con cá long tong bên dưới.

Vài đứa ráng xích cái ghế lại gần chỗ đó ngồi. Vài đứa lượm mấy nhánh cây khô quấy xuống nước hoặc lượm mấy quả bang chín rục chọi để chọi vào đó. Một số khác thì chỉ muốn ngồi sát vào chỗ bóng râm để tránh ánh nắng.

Cuối sân là một cái hồ lớn với pho tượng làm bằng ngọc thạch xanh biếc đứng án ngữ ngay phía trước. Pho tượng khắc thành hình dáng một nữ chiến binh đứng hùng dũng với hai giáp tay chiến đấu đeo trên tay.

Một sân khấu khổng lồ được dựng ngay bên dưới bức tượng. Buổi lễ khai giảng sắp bắt đầu trong vài phút nữa. Mọi người đều nhanh chóng ngồi vào vị trí dành cho khối lớp của mình. Một vài đứa còn lẳng xăng qua lại giữa các hàng, thỉnh thoảng thầy cô lại nhắc chúng mấy câu. Nhưng việc đó hình như không có tác dụng mấy.

Trong lúc chờ đợi lễ khai giảng, việc duy nhất chúng có thể làm lúc này là ‘tám’.

‘Trời ơi, hôm bữa tui nói là đúng mà thấy chưa. Ngày mai người ta bán rồi đó!’

‘Thôi đi má, bữa giờ đi mua sắm đủ thứ làm tui gần hết tiền rồi. Phải tuần sau đi!’

Một đám con gái ngồi chụm đầu với nhau bàn bạc việc mua sắm khá sôi nổi. Nhưng rồi lát sau lại chuyển sang chủ đề ăn uống.

Tuy nhiên, đám này vẫn chưa thu hút bằng tụi con trai ngồi ở tuốt cuối hàng. Chúng tụ tập lại cả bầy. Thỉnh thoảng lại hò hét um sùm.

‘Núp chỗ kia kè, mày ngu quá!’

‘Mày ngu thì có. Vô đó cho nó đập chết tao hử!’

Chúng nó bu lại che kín mít xung quanh nên chẳng ai biết chúng đang giở trò gì cả. Thỉnh thoảng mấy đứa xung quanh lại cố nhào người chen vào nói. Cái gì mà thu hút thế nhỉ? Rồi bỗng nhiên, một thằng la lên:

‘Mày chết chưa con, chạy với ông hử!’

Cả đám lập tức bầu vào chỗ đó dòm. Mạnh với Đức cũng tò mò nên liền lại đó coi.

‘Ê, tụi bay coi thằng này ngu chưa! Đợi chút...Rồi nè, hết máu rồi còn ráng nhào vô. Tao ột phát là ngáp luôn!’

Câu trả lời là game thủ buổi sáng. Chúng xếp ghế thành vòng tròn, máy chơi game để lên đùi. Khán giả xung quanh thì vừa chơi vừa bàn tán. Công nhận mấy đứa này hay thật, chơi game mọi lúc mọi nơi và được mọi người chú ý.

‘Ê ê. Tao tóm được thằng này rồi nè Luân. Nãy tao bị nó chơi choáng làm sém chết. Kì này đếu tha mày đầu con!’

Thằng Luân liền chỗ đầu qua liếc:

‘Đập nó liền Long!’

Thằng Long nạt lại:

‘Đập con khỉ. Chưa hồi chiêu xong!’

Nhân vật của nó đang đuổi theo sát nút mục tiêu. Thằng địch xem ra sắp ngổm tới tơi, thanh máu chỉ còn một vệt đỏ nhấp nháy. Nó chạy khá nhanh và sắp cắt đuôi được thằng Long.

Thằng Long lớn tiếng:

‘Mày chết nè con!’

Nó ấn vào nút kĩ năng và rê thẳng vào mục tiêu. Mặt đất nứt ra, phóng thẳng về phía trước. Kẻ địch của nó trắng máu, đổ gục ra chết.

Trong lúc trận chiến đang diễn ra khốc liệt. Một cánh tay chỉ vào chỗ màn hình chỗ thằng Luân và nói với giọng nhẹ nhàng:

‘Kè, một thằng đứng ở đó đó!’

Thằng Luân liền gạt cánh tay đó ra:

‘Biết rồi, mày bỏ tay ra coi. Làm tao hông thấy...’

Rồi thằng Luân định thần lại, đứa nào đứa nấy cũng mặc áo sơ mi ngắn tay mà. Sao cánh tay hồi nãy hình như mặc áo dài tay. Giọng nói lạ đó đe dọa:

‘Giỏi quá ha! Người ta làm lễ tới nơi rồi mà mấy em còn ngồi đây chơi game!’

Cả đám lập tức xách ghế lên bỏ chạy tán loạn về chỗ của mình. Còn đám game thủ thì đứa nào đứa nấy đứng hồn nhanh chóng tắt máy rồi cong *** chạy nạn. Có đứa còn bỏ cửa chạy lấy người, chỉ nhớ xách

theo cái máy chơi game với cái ghế mà quên bém cái cặp. May phước là nó nhớ ra nên quay lại lẹm nhanh rồi vọt lẹ.

Người duy nhất không bỏ chạy mà hiên ngang đứng lại chính là ông thầy. Giải tán đám đông xong và đảm bảo rằng đứa nào đứa nấy đã vô chỗ, thầy mới bỏ đi một cách từ từ nhẹ nhàng y như lúc thầy xuất hiện.

Các thầy cô giáo cũng hồi hã trở về vị trí của mình tại hàng ghế trên cùng. Bên hông sân khấu, một bà cô đang kiểm tra lại tai nghe và mic trên người mình. Mạnh ngả đầu ra ghế nói với về chán nản:

‘Chuẩn bị tra tấn lỗ tai nữa!’

Mấy đứa xung quanh cũng tỏ vẻ ngán ngẩm. Tụi nó bắt đầu chụm lại thì thào, một đứa đùa:

‘Chắc hôm qua bả nốc nguyên thùng nước ngọt có ga rồi!’

Tụi nó gật đầu đồng ý và cười hình hích. Một giọng khác bô bô lên:

‘Không phải đâu, nước có ga sao đủ sức. Chắc là uống nước tăng lực!’

‘Ồ...Có lí!’

Rồi chúng bắt đầu liệt kê danh sách các loại nước ngọt ra. Nào là bò húc, rỗng đỏ, hổ xanh... Một đứa tỏ vẻ ngạc nhiên:

‘Ê, sao hông thấy bả cầm phao lên ta?’

Một giọng chen ngang giải thích sang sảng:

‘Tụi bay ngu quá! Phải tay không lên mới oai. Tới chừng lên tới đó, bả chỉ việc ấn nút, mở máy rồi mới đọc nguyên cái sơ tảo quân. Chứ bả mà cầm tài liệu lên đọc chắc cũng phải cỡ cuốn từ điển tiếng Anh! Làm vậy ác quá, học sinh nhìn thấy chắc xỉu hết thì còn ai mà nghe bả nói!’

Tiếng vỗ tay lớp bốp vang lên nho nhỏ kèm theo mấy lời khen đại khái như ‘Chí lí!’, ‘Chuẩn không cần chỉnh!’ rồi ‘Nãy giờ anh kết nhất câu này của chú đó nha!’.

Mạnh ngồi nghe lỏm thôi mà thấy tức cười chịu không nổi. Dễ hiểu thôi, đây là vấn đề muôn thuở mà bất kì đứa học sinh nào cũng hiểu. Duy chỉ có những người phát biểu trên bục là không hiểu.

Đây là cái việc khốn khổ mà chúng trải qua suốt mười hai năm trời. Bất kể đó là lễ khai giảng, tổng kết hay chào mừng ngày hội quan trọng nào đó thì bao giờ cũng có một bài diễn văn được đọc trong ngày đó. Nội dung thì na ná nhau và được mọi người thay nhau lên đọc.

Cấu trúc của bài văn đó được tổng kết ngắn gọn là gồm bốn phần: đề, thực, luận, kết.

Đề. Luôn mở đầu bằng câu ‘Kính thưa quý vị...’ gì gì đó bao gồm thầy cô, quan khách và quan trọng nhất là toàn thể học sinh dù cho có đang nghe hay không nghe. Sau đó là giới thiệu mấy vị quan chức tai to mặt lớn ọi người biết dù ọi người có muốn hay không. Cuối cùng là lí do mà mọi người và đặc biệt là các bạn học sinh phải ngồi đây chịu đựng cái bài diễn văn dài lê thê lết thết đó.

Thực. Đại khái là những gì mà nhà trường đã đạt được trong thời gian qua. Một danh sách thành tích các con số dài dòng sẽ được nêu lên. Họ sẽ được thay phiên nhau đọc từ thành tích này tới thành tích kia.

Luận. Là một danh sách dài các thành tích mà trường dự định sẽ thực hiện trong năm nay. Và họ luôn chắc nịch một điều rằng sẽ làm tốt hơn năm ngoái mặc dù khó mà kiểm chứng được điều đó. Nhưng thứ duy nhất có thể kiểm chứng và chắc chắn được là mỗi năm bài diễn văn ngày càng dài hơn và học sinh luôn chịu trận lâu hơn.

Kết. Họ sẽ mời một học sinh nào đó lên phát biểu ý kiến của riêng mình. Hiển nhiên là cầm theo một tờ giấy có nội dung in sẵn, học sinh đó sẽ thay mặt tất cả mọi người, dù mọi người có thích hay không cũng mặc, nói lên đủ thứ lời hay ý đẹp trong tờ giấy. Cuối cùng, buổi lễ sẽ kết thúc với câu ‘Rất cảm ơn mọi người vì đã có mặt đây đủ...’ vì đã tới đây để chịu đựng sự tra tấn này.

Đám học sinh luôn lựa chỗ ngồi tuốt hàng dưới. Vì ngồi ở vị trí đó là an toàn nhất, chúng có thể tha hồ ngủ gật, ăn vặt, nói chuyện, móc *** mũi... mà không lo gì hết. Còn nếu ngồi ở hàng trên cùng thì bắt buộc

phải nghe bài diễn văn đó. Vui cũng phải nghe, buồn cũng phải nghe, không vui không buồn cũng phải nghe. Đừng có tưởng diễn giả chỉ lo đọc tờ giấy mà không lo nhìn xung quanh. Dù đọc sung đến cỡ nào cũng sẽ dừng lại ngay nếu phát hiện có ai đó không chú ý đến mình. Vì thế mấy đứa ngồi hàng đầu chỉ cần lơ là một chút là đứt bóng đèn ngay tại chỗ. Bạn sẽ bị mời lên làm khách danh dự và được hỏi một câu hỏi quen thuộc ‘Khi này tôi nói gì, em hãy nhắc lại cho tôi và các bạn khác nghe!’. Nếu may mắn trả lời được thì nhiều lắm bạn sẽ bị mắng vài câu và được về chỗ. Còn không, bạn đã cầm chắc một vé đi lao động công ích cho trường.

Sau khi đã kiểm tra kĩ lưỡng thiết bị, người phụ nữ bước lên bục và chuẩn bị phát biểu. Giờ hành quyết đã tới. Cả đám ở dưới liền cầu trời cầu phật cho tội nó còn toàn mạng về nhà sau buổi lễ ngày hôm nay. Mạnh ngồi nhịn cười đến đau cả ruột.

Mic bật lên và buổi lễ khai giảng chính thức bắt đầu.

‘Chào các em! Các em có buồn ngủ không?’

Xem ra cô đã hỏi đúng câu rồi đấy. Cả sân trường đáp bằng cái giọng chán ngắt và kéo rề rề:

‘Daaa... cooó...’

‘Cô có một cách để mọi người tỉnh ngủ. Đầu tiên hãy cho cô xin một phút im lặng!’

Tiếng ồn trên sân trường được vụn nhỏ xuống đáng kể. Tổ về khá hài lòng, cô nói tiếp:

‘Rồi, các em hãy nhìn lên!’

Từ trên không, một vật thể tàng hình xuất hiện giữa trời khiến cho cả sân trường đều phải nhìn không thể rời mắt. Mấy cánh tay giơ lên chỉ trở kèm theo mấy tiếng xì xào. Nó lượn một vòng, đáp xích xuống ngay lễ đài rồi hiện hình.

Cửa bên hông bật mở, cả sân trường nín lặng chờ đợi. Phi hành đoàn lần lượt từng người bước ra. Cô dẫn chương trình lập tức lên tiếng lớn đến nỗi đủ sức át đi mọi cơn buồn ngủ:

‘Thưa mọi người, hãy dành một tràng pháo tay cho các sinh viên ngành hàng không!’

Lập tức một cơn bão âm thanh bùng nổ ngay bên dưới sân trường. Tiếng vỗ tay rần rần kèm với tiếng hò hét cổ vũ đột nhiên vang lên ầm ầm làm cho Mạnh suýt nữa té khỏi ghế. Nó có cảm giác như mọi giác quan của nó như vừa được khơi thông.

Có vẻ Mạnh là người duy nhất còn giữ vẻ mơ màng của buổi sáng:

‘Trời đất, bạo động hả!’

Câu nói của nó bị nhận chìm nhanh chóng trong biển âm thanh. Vậy mà hồi nãy cái đám giặc này cứ ra vẻ hết xì quách, rên rĩ ử rử rằng buổi lễ này chán ngắt. Còn bây giờ chúng lại sung sức hò hét, vỗ tay om sòm hết công suất.

Thần không sau đó bay lên và biến mất trên trời trả lại kha khá khoảng trống trên lễ đài. Cô hướng dẫn chương trình nhìn lên màn hình lớn và thuyết minh:

‘Là chuyên ngành cung cấp một nguồn lao động dồi dào, đầy đủ kinh nghiệm để bảo đảm các tuyến đường vận chuyển luôn thông suốt và an toàn. Làm việc trong ngành hàng không, bạn luôn sống trong không khí của sự vận động liên tục cho các chuyến bay với nhiều cơ hội tiếp xúc với những khuôn mặt mới đến từ bốn phương trời.’

Một cảnh hàng không hiện đại tấp nập hiện ra trên màn hình. Kể đến là các bãi tập lái thực hành của trường.

‘Chuyên khoa hàng không được trang bị đầy đủ các thiết bị tối tân nhất, sân bãi rộng lớn, đầy đủ điều kiện học tập...’

Các phòng học lý thuyết hiện ra, mọi người đều trông có vẻ tập trung nhìn căng thẳng vào mặt bàn. Lướt sơ qua mặt bà là mô hình ba chiều của một thần không cùng cả đồng thứ dữ liệu như số, biểu đồ.

Cả đám sinh viên năm nhất khối nghiên cứu sinh học, cụ thể là cái đám mọi rợ ngồi ngay gần chỗ Mạnh, đều làm ra vẻ nôn mửa nghiêm trọng. Ngay cả Mạnh cũng phải đồng ý với chúng. Giờ nó mới hiểu lí do tại sao phi công máy bay lại được trả lương cao như vậy.

‘Đây cũng là chuyên ngành đòi hỏi tính tỉ mỉ, thông minh và khả năng tập trung cao. Mỗi bạn sinh viên đều phải trải qua quá trình học tập vô cùng kĩ lưỡng, khắc nghiệt trước khi trở thành các phi công, giám sát viên, kĩ sư bảo dưỡng thần không ưu tú như hôm nay!’

Cả nhóm sinh viên khoa hàng không bước lên phía trước dạo một vòng chào mọi người. Một tràng pháo tay nữa vang lên ầm ầm ngay bên tai Mạnh. Trời ạ, lũ mọi rợ.

Trong khi cả nhóm ai cũng niềm nở nhìn mọi người một cách tự hào thì có một con nhỏ khá đặc biệt. Con nhỏ đó đứng ngay giữa nhóm nhưng có vẻ hơi khép nép.

Cô MC khoát khoát tay để ổn định lại cả đám:

‘Rồi, rồi! Hạ nhiệt lại đi các em! Bây giờ là tiết mục của các sinh viên ngành công nghệ kĩ thuật!’

Khói bỗng nhiên từ đâu xịt tung tóe mịt mù cả lễ đài và cùng lúc đó tiếng nhạc bắt đầu trỗi dậy. Trong đám khói, nhiều bóng người đồng loạt xuất hiện và bắt đầu nhảy múa. Ánh đèn trên bộ đồ của họ nhấp nháy là lia qua lia lại liên tục theo tiếng nhạc.

Và như thế đồng nghĩa với việc đội bom đợt hai.

‘DEEEEEEEEEEEEEEEEEEE.....’

Lần này thì Mạnh phải bịt ngay lỗ tai lại để bảo vệ màng nhĩ. Cả sân trường hò hét còn kinh hơn hồi nãy, chúng đưa tay lên hò hét ầm ầm. Thậm chí có đứa còn đứng lên nhảy múa theo nhạc.

Điều này chắc trường sập luôn vì động đất quá. Mạnh đang tưởng tượng cảnh buồn cười trong đầu. Biết đâu ngày mai trên bản tin tivi thông báo tin chi nhánh trung tâm của trường Raisalin bị sập trong ngày khai trường vì khán giả quá phấn khích trước tiết mục khai giảng của nhà trường.

Khói vẫn chưa tan, tuy nhiên các vũ công vẫn múa và phối hợp một cách nhịp nhàng chuẩn xác đến từng chi tiết nhỏ nhất. Khán giả thì vỗ tay ầm ầm như tiếng trống trận hành quân. May là Mạnh đã kịp ăn sáng rồi, nếu không chắc là giờ này đã nằm viện vì vỡ bao tử.

Khi khói tan dần, tất cả mới vỡ lẽ ra những nghệ sĩ đang nhảy múa một cách tài tình trên đó là những người máy. Tuy nhiên, cái chảo dầu sôi ừng ực bên dưới sân trường vẫn không hề giảm nhiệt độ. Thậm chí là nó còn nóng hơn theo từng bước nhảy một của bọn người máy.

Chúng di chuyển đều nhau không sai một chi tiết nhỏ nào. Thậm chí có lúc còn đồng loạt thực hiện những động tác phức tạp và khó khăn đến nỗi nếu là người bình thường thực hiện thì chắc chắn sẽ bị chấn thương.

Những con người máy đồng loạt trượt sang góc trái, trượt sang góc phải sân khấu với các chùm đèn chớp tắt theo nhịp. Rồi chúng đồng loạt đi đều bước ra vị trí trung tâm, đứng quay lưng với khán giả và tắt cả ánh đèn trên người chúng đều tắt hết. Ngay lập tức, chúng thực hiện một cú lộn mèo ngược từ sân khấu xuống dưới mặt đất một cách chính xác. Tất cả bọn chúng cùng lúc quay mặt trở lại, giơ tay lên trời với ánh đèn đột ngột sáng phụt lên.

Cả sân vỗ tay ầm ầm tán thưởng. Có đứa còn đập rầm rầm vào lưng ghế của Mạnh. Nó liền quay mặt lại nhìn với bộ mặt đờng đờng sát khí.

Thì ra là thằng Hồng Ngân, kẻ bên nó là Quốc mập với thằng Kiên ốm nhánh. Thằng Ngân thấy ghê quá nên bỏ tay ra, xin lỗi Mạnh rồi hò hét và đập vào ghế của thằng Quốc. Mạnh quay mặt lên lại và nghe hình như có tiếng thằng Ngân la oai oái ở phía sau.

‘Vâng, xin mời các sinh viên đại diện cho ngành công nghệ kĩ thuật bước lên đây ạ!’

Một nhóm sinh viên ở hàng ghế đầu đứng dậy và rời khỏi hàng ghế khán giả bên dưới. Họ vừa đi lên khán đài vừa vỗ tay trong khi tay kia vẫn còn cầm một bộ điều khiển, trông chúng mỏng lét như cuốn tập vậy.

Cùng lúc đó, lũ người máy cũng di chuyển trở lại lễ đài theo sự điều khiển của họ. Lần này thì chúng không nhảy nhót uyển chuyển linh hoạt như hồi nãy nữa mà di chuyển theo một điệu bộ cứng nhắc. Trông như thể chúng vừa đi đều bước vừa đếm một hai một.

Một cơ sở lắp ráp máy móc, thiết bị tự động hiện ra trên màn ảnh lớn. Cô MC hướng lên đó và bắt đầu giới thiệu:

‘Ngành công nghệ kĩ thuật bao gồm nhiều lĩnh vực chuyên môn khác nhau và nhu cầu xã hội vô cùng lớn. Từ những thứ đơn giản mà chúng ta thường sử dụng hằng ngày như xe cộ tự hành cho đến những thứ phức tạp như người máy!’

Trên màn ảnh lúc này là một xưởng lắp ráp máy móc khổng lồ. Trông y như một phòng phẫu thuật dành cho người máy vậy. Người ta kiểm tra rồi tháo các linh kiện bị hư ra, lắp đặt lại các linh kiện mới một cách cẩn thận vào trong thân một người máy khổng lồ.

‘Đây là ngành đòi hỏi sự sáng tạo, khả năng tập trung cao cũng như cần cù với công việc!’

Cô ta hỏi cả nhóm:

‘Cô muốn hỏi các bạn một câu. Mọi người có chắc chắn về chất lượng sản phẩm của mình không?’

Một nam sinh viên thay mặt cả đám trả lời:

‘Dạ, chắc thừa cô!’

Hỏi xong, cô ta gõ gõ tay vào người máy gần nhất kiểm tra và kết luận:

‘Quao! Rất chắc chắn!’

Cả trường ai cũng phá lên cười. Ngay cả nhóm sinh viên đứng trên kia cũng không ngoại lệ.

‘Vâng, một tràng pháo tay cho điệu nhảy người máy đi các bạn!’

Ngay lập tức, âm thanh vỗ tay kèm với vài tiếng đập ghế vang lên dữ dội hưởng ứng.

Mạnh tự hỏi kể đến không biết là tiết mục gì nữa đây. Nó há miệng ngáp một cách chán ngắt. Tự nhiên nó nghe tiếng mọi người xung quanh xì xào. Cái gì đây, không lẽ ngáp cũng có tội.

Có gì đó ở bên ngoài mặt hồ, mọi người đều ngược nhìn ra đó. Xa quá, nó không nhìn rõ được. Tuy nhiên, điều đó không thành vấn đề. Mọi chuyện diễn ra bên ngoài mặt hồ đều được truyền trực tiếp đến màn hình lớn.

Một đàn cá heo to lớn đang lội ào ào trên mặt nước làm bọt trắng và sóng đánh văng tung tóe ra hai bên. Những con cá heo này phủ màu xanh xám trên lưng và màu trắng đục dưới bụng mình. Mắt của chúng mang màu u tối khi lội xuống nước nhưng khi trồi lên lại phản chiếu ánh mặt trời một cách tươi sáng.

Đàn cá hình như chờ theo người nào đó trên lưng. Khi đến khá gần bờ, chúng lội sâu xuống dưới và phóng vọt lên trên cao. Những người đang bám trên lưng chúng lập tức buông tay ra, phóng thẳng ra phía trước và tiếp đất an toàn trên bờ.

Trên người họ đều mang một bộ áo bảo vệ che chắn kín mít mà Mạnh đã quá quen. Tất cả đồng loạt tiến vào sân trường. Một vài thứ thiết bị gì đó lập tức bay đến gần họ và sấy khô nước trên người.

Nhưng bây giờ Mạnh lại không để ý rằng tiếng vỗ tay và hoan hô đang nổi lên ầm ầm. Nó chăm chú quan sát tiết mục này kĩ hơn so với hai tiết mục trước. Có lẽ do cùng là kĩ sư sinh học nên ít nhiều gì nó cũng tự hào vì điều đó.

Khi họ bước lên lễ đài, cô dẫn chương trình đề nghị họ:

‘À, các bạn có thể tháo bộ đồ này ra được chưa ạ?’

Đến phần nói chuyện nhằm chán rồi. Mạnh đan hai bàn tay vào nhau, vươn ra cho đỡ mỏi và rồi dựa lưng vào ghế trở lại.

Một cô gái đại diện cả nhóm và bước ra trả lời:

‘Thưa cô được ạ!’

Ê khoan, giọng nói đó rất quen. Chưa kịp dựa lưng vào ghế, Mạnh lập tức nhồm dậy trở lại và dán mắt về phía lễ đài.

Cả sân trường cũng thế, họ đều chăm chú hướng về đó khi thấy một người trong nhóm đó là con gái. Đặc biệt là đám con trai, có đứa vừa định mở miệng ngáp thì ngay lập tức ngậm miệng lại, mở to mắt ếch ra nhìn thao láo.

Lớp áo bảo vệ trên người họ tự tách ra và ráp lại thành cái ba lô sau lưng. Từng người một lộ mặt ra. Và dĩ nhiên giọng nói quen thuộc vừa nãy không ai khác ngoài Bằng.

‘Ồ ồ ồ...’

Âm thanh ngạc nhiên đó kéo dài mấy giây rồi mới dứt. Thành tích học tập của Bằng được giới thiệu sơ bộ:

‘Vâng, xin giới thiệu bạn Vũ Thiên Bằng. Bạn đã có chứng chỉ điều khiển thần không cấp cao nhất và vừa lấy được chứng chỉ đào tạo kỹ sư nghiên cứu sinh vật năm ngoái. Năm nay bạn Bằng dự kiến sẽ học thêm lĩnh vực nghiên cứu gen cũng thuộc ngành sinh vật học!’

Mạnh nghĩ kỹ cảm thấy hơi kì lạ. Sao mấy người trước đó cũng giỏi lắm mà không thấy giới thiệu gì cả vậy.

‘Và chưa hết đâu mọi người ạ! Bằng là sinh viên đầu tiên lấy được hai chứng chỉ thuộc hai chuyên ngành khác nhau khi bạn chỉ mới có mười tám tuổi!’

Ra là vậy.

Lập tức một tràng pháo tay nổ lên ầm ầm kèm theo thứ âm thanh hò, hú, hét đủ loại của đám con trai. Nghe qua còn tưởng đám thú vật xổng chuồng vậy. Chúng hò hét cổ vũ om sòm đến nỗi dù không muốn nhưng Mạnh vẫn phải nghe:

‘Bạn giỏi quá bạn ơi!’

‘Anh ngưỡng mộ em quá!’

Mạnh nhăn mặt rồi lắc đầu bó tay với đám giặc này. Nó là người duy nhất không nhảy cẫng lên rồi vỗ tay ầm ầm như lũ ngốc này. Đúng là đám khùng, trông chúng vui mừng cứ như là vừa trốn tù ra được vậy.

Cô MC giơ tay ra hiệu cho tụi nó nguội bớt. Cô hỏi Bằng:

‘Cô muốn hỏi một câu hơi tế nhị. Nếu không thích thì bạn không cần trả lời!’

‘Bạn có người yêu chưa?’

Bằng mỉm cười rồi lắc đầu.

‘Vâng, cô sẽ hiểu câu trả lời là chưa!’

Một đợt hò hét om sòm nổ tung ra tiếp. Giờ thì mọi chuyện đã rõ. Hèn gì chú Thanh bảo nó tốt nhất là nên giả bộ không quen biết gì Bằng. Nếu như bọn ngốc này mà biết Mạnh có dây mơ rễ má gì với Bằng thì nó cũng đừng hòng có cuộc sống bình yên.

Cô dẫn chương trình mời tất cả bọn họ đi lên và đưa tay ra giới thiệu một lượt:

‘Vâng, một lần nữa cảm ơn tiết mục mà các bạn đã mang đến ngày hôm nay!’

Và dàn âm thanh nổi ở dưới lại bật lên ầm ầm mà chả cần cái công tắc nào cả.

‘Buổi lễ khai giảng đến đây là kết thúc. Cảm ơn các thầy cô và các bạn học sinh đã đến đây theo dõi!’

Hết rồi sao? Đây là lần đầu tiên Mạnh cảm thấy hơi tiếc nuối khi buổi lễ khai giảng kết thúc sớm như vậy. Nó tưởng buổi lễ phải dài hơn thế nữa chứ.

Tuy nhiên, nếu nó tiếc một thì mấy đứa khác tiếc mười. Chúng la ó om sòm này nọ vì buổi lễ kết thúc sớm quá. Đây đúng là chuyện lạ à nha. Nếu là lúc trước thì tụi nó sẽ than phiền hỏi vì sao buổi lễ lại kéo dài như vậy.

Đức len qua hàng người rướn tới chỗ Mạnh. Nó huyền thuyên:

‘Ê, vậy mà tui tưởng phải lâu hơn chứ!’

‘Ồ! Tao cũng tưởng vậy. Cứ tưởng giống y chang mấy cái trường lúc trước mình học! Mỗi lần khai giảng là hết ông này tới bà nọ lên nói!’

‘Đúng rồi. Khai giảng gì kéo tới hai tiếng. Tụi mình ngồi dưới toàn nói chuyện chứ có nghe gì đâu!’

Mạnh ra vẻ hiểu biết nên thêm ngay vào:

‘Chứ gì nữa! Mà có gì để nói đâu! Nói đi nói lại cũng cái bài diễn văn đó!’

Rồi nó giơ tay lên làm ra vẻ như đang đọc một xấp giấy dày trước mặt:

‘Ồ... năm ngoái đậu nhiều, học sinh giỏi nhiều, khá nhiều, đạt chỉ tiêu nhiều, chỉ tiêu năm nay nhiều... Nói đi nói lại cũng mấy thứ đó, có gì hay ho mà nói! Có khác thì cũng khác số, khác người thôi! Còn cái bài diễn văn đó y như cũ cứ thay qua thay lại đọc thôi, mà có đứa nào thèm nghe đâu mà đọc!’

Đức gật gật đầu:

‘Ừ! Ông nói đúng, có lý. Tui ngồi nghe không mà lúc đứng dậy là lưng mỏi nhừ luôn!’

Cuối cùng, nó đập hai tay vào nhau kết luận:

‘Coi bộ mình được học ở đây là hên đó!’

Mạnh làm bộ nở nụ cười méo xẹo. Đúng rồi, hên với thằng Đức thôi. Còn với Mạnh, cuối tuần phải leo lên xe để về Đá Lửa làm việc tiếp. Không biết có đứa nào trong lớp như nó không ta, năm ngày đi học, hai ngày nghỉ thì lên đảo ở với lũ thú dữ. Có lẽ nó phải sắp xếp cái lịch của mình lại. Mà quên, nó có xài thời khóa biểu bao giờ đâu mà sắp xếp.

8. Chương 8: Tiết Học Đầu Tiên

Sau buổi lễ khai trường, các tiết học chính thức bắt đầu. Theo thói quen cũ, Mạnh chọn lên dãy đầu ngồi do nó bị cận. Còn với phần còn lại của lớp. Mấy đứa cá biệt thì chen chúc nhau ở mấy dãy bàn cuối, tranh giành tấc đất tấc vàng. Những đứa bình thường thì hay ngồi giữa giữa lưng chừng lớp. Số còn lại thì không còn lựa chọn nào khác hơn là ngồi ở mấy dãy bàn đầu.

Lớp học trang bị khá hiện đại với tính, máy đo số liệu... Tuy nhiên, đám học sinh trong lớp thì lại từ thời cổ đại. Chúng cứ tha hồ nói chuyện vô tư rồi gác chân gác cẳng lên bàn như mấy người bán cá ngoài chợ. Thậm chí là còn đem đồ ăn ra nhai nhóp nhép rào rào.

Bên ngoài hành lang bỗng có tiếng bước chân cộp cộp đến gần lớp. Một đứa nhìn ra cửa sổ và rồi báo động đỏ cho cả lớp:

‘Thầy vô, thầy vô!’

Cuối cùng, mấy ông bà tám cũng chịu về chỗ khi mà thầy giáo vào. Trông thầy có vẻ mệt mỏi, vài đứa ở dưới thì thảo với nhau là trong thầy hình như hơi bất bình thường. Trông thấy lớp ồn, thầy bước lên bục giảng rồi bất thành linh:

‘Nghiêm!’

Cả lũ không ai bảo ai lập tức đứng lên chào. Sau khi nhăm cả lớp thật sự không còn tiếng ồn nào nữa, thầy từ tốn:

‘Rồi, mời ngồi!’

Thầy nói dứt khoát. Sau đó, thầy đi đến bàn giáo viên và đặt cặp táp xuống. Tóc thầy lóm đốm mấy cọng bạc, lưng hơi khom và khuôn mặt thì lúc nào cũng nhăn nhó, khó chịu như khi ăn ớt vậy.

Vì thế đứa nào đứa nấy cũng biết điều mà liệu hồn, đừng có giỡn mặt với ông. Lớp lúc này im lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng con ruồi đang bay.

Nhưng thay vì yên vị trên ghế của mình, thầy đi xuống giữa lớp và đồng dục:

‘Tôi muốn hỏi một câu. Ai biết thì giơ tay. Không thì thôi!’

Thầy nói dứt khoát câu nào ra câu đó với khuôn mặt mang hàng chữ ‘Im lặng hoặc ra khỏi lớp!’. Cảm giác bất an, lo lắng bắt đầu bao trùm cả lớp.

‘Hậu duệ cuối cùng của triều đại Xilian là ai?’

Mấy tiếng xào xáo nhỏ vang lên. Ngay lập tức thầy lên giọng dập tắt:

‘Ai biết giơ tay, không trao đổi!’

Chỉ có chừng lèo tèo vài móng giơ tay, trong đó có cả Mạnh. Lịch sử bao giờ cũng là cuốn sách đầu tiên nó xem trước mỗi năm học. Nó khá thích môn sử ngoại trừ việc phải học và trả bài môn đó.

Thầy lia mắt nhìn một vòng cả lớp và nói:

‘Xem ra các anh chị không chú trọng môn lịch sử lắm nhỉ!’

Thầy dậm bước đi trở về bàn của mình, miệng nhếch méch nở một nụ cười:

‘Nếu ngay cả câu hỏi đơn giản đó mà cũng không biết thì các người không xứng đáng để mà ngồi học ở cái trường này!’

Cả lớp lập tức sôi máu ùng ùng. Thật là quá quắt, hỏi thế này thì đồ ai mà trả lời cho nổi. Từ nhỏ đến lớn chúng đã ở thế giới con người rồi thì làm sao mà biết đến lịch sử zerloss chứ.

Có vẻ thầy rất hài lòng khi thấy vẻ mặt tức tối khó chịu của đám học sinh. Và với giọng nói thì thậm chí chết người, thầy chỉ tay ra ngoài:

‘Ai không biết câu trả lời. Có thể ra xem bảng tên của trường!’

Vậy ra đó là lí do khiến thầy nạt nộ hung dữ như thế.

Thầy rời khỏi ghế và trừng mắt nhìn xuống như thể cả lũ sinh viên ở dưới rất đáng ghét:

‘Tôi là Nguyễn Viết Linh. Dạy môn Sử.’

Cả đám ở dưới đột nhiên sững sốt và rồi tiếng nói chuyện rì rầm lại nổi lên và cả lũ lại được một phen giật mình khi nghe thầy quát:

‘IM LẶNG! Lịch sử là môn rất quan trọng. Vậy mà chỉ một câu hỏi đơn giản mà gần như nguyên lớp không biết câu trả lời!’

Sự im lặng ở dưới làm àn độc thoại của thầy như thể càng lúc càng thu hút hơn nữa mặc dù là thầy đang mắng lũ học trò.

‘Các người có biết ấn tượng đầu tiên của tôi về cái lớp này khi vừa mới.. Không phải, mà là trước khi tôi bước vào đây là gì không?’

Cả lớp im lặng không ai hé môi cả.

‘Là ồn đó biết không! Các người nói chuyện như thể các người là những học sinh duy nhất tồn tại ở đây vậy! Khi tôi còn đang đi trên hành lang thì tôi đã nghe thấy tiếng ồn rồi. Tôi đã mong tôi không phải dạy ở cái lớp ồn ào đó. Bây giờ, ngoài cái ấn tượng đó ra, cái lớp này còn tạo cho tôi một cái ấn tượng khác còn tệ hơn cả ấn tượng ban đầu nữa...’

Một khắc im lặng như một khối đá tảng treo trong lồng ngực cả lớp. Và khối đá đó có thể sẽ vỡ tung ra bất kì lúc nào.

‘...không thêm biết đến lịch sử là gì!’

Thầy liếc nhanh ra ngoài cửa một cái, chắp tay ra sau và hạ giọng:

‘Mà thôi, nói thế cũng đủ rồi! Nghe hay không là chuyện của anh chị! Nhưng nếu như cuối năm mà vướng môn của tôi thì đừng trách tại sao tôi không báo trước!’

Kể đó là thầy giảng bài mới thao thao bất tuyệt cho đến khi ra chơi. Còn lũ sinh viên thì ghi ghi chép chép không ai dám hó hé câu nào.

Đến khi hết tiết, thầy vừa ra ngoài đủ khuất tầm nhìn thì một tràng những nhận xét nóng nhất của chúng về thầy lập tức nổi lên. Chúng rửa xả đủ thứ sao cho bỏ giận. Có đứa còn đưa ra ý kiến đề nghị đổi giáo viên. Nhưng cũng có những đứa không cùng chí hướng: ‘Ông **** đúng quá còn gì! Ai biểu tụi bay ngu!’. Và ngay lập tức đám ngồi quanh bu vào đánh hội đồng nó chơi cho bỏ ghét vì tội dám bênh thầy.

Trong khi Đức đang lựa mua vài thứ dụng cụ thì Mạnh đi đến chỗ mấy kệ sách.

Chỗ này khá vắng người, chắc là chỉ có mấy con mọt sách như Mạnh mới vào đây. Lần giở quyển tài liệu lịch sử dày cộm, trong đó có hẳn một chương dài giới thiệu về Raisalin. Nó coi phần tóm tắt ngắn gọn ở trang đầu:

‘Raisalin là người thừa kế duy nhất vương vị Xilian. Trong cuộc đại chiến cuối cùng, cô đã chia dân tộc zerloss ra làm hai, một nửa ở lại đất liền ngăn bước con người để nửa còn lại có cơ hội trốn thoát ra biển. Và để bảo đảm cho kế hoạch thành công, đích thân Raisalin đã ở lại đất liền chỉ huy cuộc chiến với con người. Cô đã cùng hơn năm ngàn chiến binh hi sinh nằm lại vĩnh viễn trên đất liền. Tuy nhiên, họ sẽ không bao giờ chết trong kí ức của chúng ta.’

‘Ê, đọc gì vậy?’

Mạnh đưa cuốn sách cho Đức coi:

‘Hèn chi ông đồ quạo cũng phải!’

Đức cầm trên tay một mớ thứ dụng cụ linh tinh mà nó mua để chuẩn bị cho tiết thực hành lắp ráp thiết bị. Nó quơ quơ cái tua vít:

‘Chứ gì nữa, bởi vậy hành lớp ông chưa đã nên qua lớp tui hành luôn. Vừa ra chơi vô là thấy bản mặt ông hằm hằm vô lớp. Xong rồi cả đám bị **** thấy tía luôn!’

Rồi nó cầm cái tua vít lên quơ quơ vô phía trước **** một người vô hình nào đó:

‘Mấy người còn tệ hơn cái lớp 1A3 nữa. Cái lớp đó ít ra còn có vài người giơ tay. Còn cái lớp này tiết đặc không một ai cả.’

Cả hai thằng đứng đó cười khàn khàn. Đức kể tiếp:

‘La xong rồi, ông đọc một lèo cho cả đám viết. Thỉnh thoảng mới dừng lại chỉ tay lên bảng để giải thích mấy cái bản đồ hay kí hiệu gì đó.’

Đức làm tướng như con khỉ. Một tay chống nạnh, một tay quơ lên cong cong, nói với giọng đặc quánh:

‘Liệu hồn mà nghe cho kĩ, tôi không nói lại lần thứ hai đâu.’

Mạnh nhìn Đức rồi tưởng tượng ra cảnh đó trong đầu mà buồn cười chịu không nổi.

Xả xì bọ chết xong, Đức dòm vô danh sách mớ đồ cần mua và đi qua hàng kệ thiết bị nằm tuốt đằng xa bên kia. Mạnh đến kệ sách tìm cuốn nghiên cứu sinh vật cơ bản.

Chỗ này có đủ loại sách. Từ những cuốn sách thông thường mà nó hay thấy cho đến những cuốn sách mà nhìn vào đủ thấy nhưc đầu mọt óc. Đặc biệt có những cuốn sách còn cài đặt thêm mã khóa trông khá đẹp và bắt mắt.

Đến kệ bên kia có một dãy sách mạ bạc ở gáy, những đường vân chìm đang phát ra ánh sáng xanh dương mờ. Không kềm nổi tò mò, Mạnh liền qua đó lấy một cuốn xem.

‘Bách khoa bò sát. Ua a a..., hàng vip à nha!’

Nó ấn vào nút tròn ở trên góc phải mở sách ra xem. Cuốn sách chỉ có phần bìa dày cộm, phần hộp kẹp ở giữa là các thiết bị tặng kèm như bút, thước đo, ống thủy tinh. Quyển sách hiển thị có các đoạn phim minh họa, số liệu đầy đủ về cuộc sống của mỗi con vật. Cứ như bản kê khai lí lịch ba đời nhà bọn bò sát đều nằm ở đây cả vậy.

Tính ra thì cuốn sách này chẳng những có ích trong việc học mà còn có ích cả lúc làm việc trên đảo nữa. Rồi nó xem trên kệ còn có nhiều phân ngành các loài khác nữa. Nhưng thôi cuốn này có vẻ hay nhất. Nếu giá cả chấp nhận được thì nó sẽ mua.

Quyết định xong, nó gấp quyển sách lại và xem giá... Ôi trời ơi, đúng là nực cười ông ngất ngưỡng, giá cao chót vót. Mặc dù có giảm giá sách 10% cho sinh viên nhưng với cái giá này thì có giảm cũng như không.

‘Thế thì ngân khố cạn kiệt, tạm biệt tình yêu!’

Nó búng ngón tay một cái, quyển sách chui tọt lại vào trong kệ. Ngáp một cái chán nản xong, nó đi vòng qua mấy kệ khác kiểm. Một đám con trai đi ngang, tụi nó vừa đi vừa vỗ tay cười khàn khạch. Bọn này như bị bệnh hay sao ấy.

Đang mò mò chỗ kệ sách, một con người máy đứng gần đó hỏi nó:

‘Quý khách đang tìm gì, tôi có thể giúp!’

Mạnh ra vẻ bức mình:

‘Kiếm cái đầu mày đó!’

Con người máy ra vẻ không hiểu câu hỏi. Mạnh nói rõ hơn:

‘Biến chỗ khác đi, không cần mày giúp! Máy với chả móc!’

‘Vâng!’

Trả lời xong, nó liền bỏ đi chỗ khác. Mạnh liếc thấy sau lưng con người máy có dán một tờ giấy ghi ‘Ai mua hông? Sắt vụn giá rẻ đây. Mại dzô, mại dzô...’

Mạnh phì cười. Không khó để đoán ra thủ phạm vụ này. Hèn chi mà đám choai choai khi nãy vừa đi vừa nhe răng ra cười khàn khạch.

Đang lựa sách, Mạnh phát hiện một con nhỏ đang đứng đọc sách ở đầu bên kia kệ. Nhìn cái ‘dáng đứng Bến Tre’ này thấy bừa bộn, quen quen. Rồi nó chợt nhận ra đó là Băng.

Tuy nhiên, nó chưa vội lại gần bắt chuyện mà nhìn ngang ngó ngửa. Nó nheo mắt dò quét khắp khu vực đó mấy lần. Khi chắc chắn không ai đến gần khu vực này, nó mới lại chỗ Băng bắt chuyện:

‘Đang kiếm sách gì vậy?’

Băng vẫn giữ quyển sách trên tay, nó chỉ có hai trang nhựa dẻo:

‘Mình có tra tìm gì đâu!’

Cô nhìn Mạnh ngạc nhiên:

‘Ừa, mà bạn cũng mua sách ở đây à?’

‘Ừa! Mượn coi chút!’

Mạnh nhấc bìa sách trên tay Băng ra coi và đọc từng chữ một:

‘Cấu tạo và thiết kế mạch năng lượng!’

Đọc xong, nó thả ra và nhìn Băng với vẻ không tin được:

‘Đọc cuốn này chi vậy?’

‘Mình nghiên cứu thêm!’

Trong trang sách là hình ảnh các mạch thủy tinh đang tự lắp ráp lại với nhau cùng với vô số kí hiệu chỉ dẫn. Các mạch trong đó tự ráp lại với nhau thành một bảng mạch hoàn chỉnh và có thông số, công dụng. Dưới góc phải là một khối tinh thể mẫu đang phát sáng sau khi lắp ráp hoàn chỉnh.

Trời ạ, nghiên cứu thêm. Nội mấy môn học trong trường cũng đủ làm cho đầu Mạnh mòng mòng như quay đê rồi. Vậy mà con nhỏ này còn có thời gian để nghiên cứu thêm mấy thứ này.

‘Tính mua cuốn này hả!’

‘Mình vừa mua xong! Bạn xem không, mình ưn!’

Mạnh trợn mắt liếc:

‘GIỖN HẢ? Thôi khỏi, cảm ơn. Sách này chuyên dành ấy con mọt... Ý lộn, mấy người thông minh, học giỏi đọc. Còn tui trình độ có hạn. Đọc hồng nổi!’

‘Mình cũng sắp về rồi! Bạn mua đồ xong chưa, mình về chung!’

Mạnh ló đầu qua mấy cái kệ liếc ngang dọc xem ngoài cửa có ai không. Nhắm không có ai, nó thụt đầu vô lại:

‘Thôi khỏi! Về trước đi!’

‘Ừ! Vậy mình về trước nha, tạm biệt!’

Trong khi Bằng ăn nói lịch sự như vậy thì Mạnh chỉ đáp lại bằng một chữ cụt lủn không đầu không đuôi:

‘Ồ!’

Con nhỏ này học cái quái gì mà kinh thể không biết. Học sinh xuất sắc có khác, nếu mà người bình thường cổ nhồi cái mớ đó vô đầu thì chắc là bệnh viện chặt cứng cả chỗ rồi. Bỗng nhiên có ai đó đánh nhẹ vào vai nó một cái làm nó giật mình.

‘Ghe nha! Hèn chi dạo này tao thấy mày bất bình thường, mặt mũi thất thần cứ như mới bị...’

Mạnh không thèm quay ra sau cũng biết là giọng của thằng Đức. Trời, nó canh chừng dữ vậy mà không biết bị Đức theo dõi. Nó hành động một cách bình thường, héch giọng lên:

‘Bị gì hả?’

Đức nhe hàm răng khỉ ra cười cười:

‘Thì...sao tui biết. Ê, mà tui hỏi thiệt nha, ông quen con nhỏ đó hả?’

‘Không!’

Đức làm bộ nhìn ra bên ngoài rồi hót hải:

‘Nó quay lại kè! Ê Ê, BẠN QUÊN ĐỒ HẢ?’

Mạnh giả điếc coi như không nghe thấy gì. Nó ung dung đi ra chỗ khu vực thiết bị. Đức vẫn bám theo đuôi nó lải nhải:

‘Ê, tui nói thiệt. Nó quay lại kè. Quay lại coi đi!’

Cầm mấy cái giáp tay hỗ trợ lên xem xét. Trông cũng nhiều chức năng nhưng vẫn không bằng mấy cái giáp tay nó dung trên đảo. Mạnh đeo một cái lên tay phải, bấm nút khóa chặt, phán ngay một câu xanh rờn:

‘Được, giờ tao quay lại coi!’ Nó đập lên cái giáp tay thử coi có chắc không và dọa ‘Mày mà xạo là về nhà húp cháo nha con há!’

Mạnh quay mặt lại nhìn và chẳng có ai cả. Nó nhìn Đức bằng bộ mặt hung thần, thụi cùi chỏ vào không khí để thử sức.

Đức xanh mặt liền đập tay vào nhau và lấp liếm:

‘Trời ơi, ông vừa quay lại là con nhỏ đó đi rồi! Nãy kêu thì hông nghe!’

Mạnh ném chữ ‘hứ’ vào mặt Đức và tháo giáp tay ra trả lại chỗ cũ. Đức quơ tay lau mình lau mẩy như thể vừa bị ai đó phun nước miếng vào người:

‘Ý ẹ... Coi thằng Mạnh ở dơ chưa kè!’

Tối hôm đó, cả tại phòng ăn lẫn phòng sinh hoạt đều bị khuấy động lên chỉ vì ông thầy Sử. Chúng nó mắng **** ông thầy không tiếc miệng. Người duy nhất không tham gia vào cuộc bình luận này là Mạnh. Dù vậy, ngồi nghe vẫn có cái thú vị riêng...

Trong phòng sinh hoạt chung, thằng Anh Tú với cái đầu chôm chôm vuốt keo, ra dáng đại ca của cả lớp, đang đi đi lại lại. Nó chỉ xuống cả phòng:

‘Mấy em đó nha! Học bài không lo học. Có biết tui là ai không hả?’

Trong phòng sinh hoạt chung có cái ti vi lớn như cái bảng vậy, lúc đó đang chiếu tin thời tiết. Nó đứng choán ngay vị trí người dẫn chương trình, đưa tay vuốt tóc, kênh mặt lên khoe:

‘Tui có được ngày hôm nay là nhờ mỗi ngày la mắng mấy em đó biết chưa hả?’

Một tràng nôn mửa lập tức xổ ra ào ạt phản đối. Cả phòng thẳng mồm **** bới không thương tiếc.

‘Thôi đi Tú ơi, mày làm ơn dùm tui cái. Mới vừa ăn no xong... Mày đừng có làm tui tao ói ra lại!’

Duy Minh phản đối ngay tại chỗ. Liên sau đó, thằng Bảo Kha với bộ mặt dài như mặt ngựa liền đứng lên, dáng người cao lêu nghêu, quơ tay chỉ xuống thẳng thường:

‘Ôi, mày biến xuống đi!’

Tự nhiên con nhỏ Phi Yến lon ton lên đó, nhích mông ửi thằng Tú qua bên. Con nhỏ đứng ở đó tạo dáng:

‘Ừa đúng rồi Tú ơi. Tui đứng ở đây mới đúng!’

Thằng Tú liền cúi xuống dưới. Nó đưa hai nắm tay lên xoa xoa mắt làm bộ khóc nhe:

‘Hu...hu... Tụi bây nhớ nha. Ăn hiếp tao... Tao về tao méc má!’

Cả phòng ai nấy liền bỏ càn lăn ra cười khi thấy cái bộ dạng thằng Tú. Con Phi Yến đập đập lên màn hình để thu hút sự chú ý về phía mình:

‘Ê ê tụi bây. Coi nè.’

Rồi nó làm điệu bộ y chang người dẫn chương trình chỉ chỉ lên màn hình và chớp chớp mắt:

‘Ngày mai nè. Nắng tốt và không mưa. Vì vậy, tốt nhất các bạn nên ăn những thứ mát mẻ và dễ chịu như kem nè, trái cây nè, sữa chua nè...’

Đột nhiên, một giọng nói cắt ngang:

‘Ngựa quá à má! Má xuống dùm con cái đi!’

Đang đóng vai người dẫn chương trình ngon lành, Con Phi Yến đổ quạo, mắt nhìn lảo liên cả phòng, hai tay chống nạnh:

‘Đứa nào chán sống rồi! Dám bảo bà ngựa hả!’

Lập tức, cả khu bàn ở giữa chỉ ngay vào thằng Duy Minh:

‘Nó nè!’

Phi Yến lập tức xắn tay áo lên chạy xuống. Duy Minh hoảng quá, nó bèn đứng lên bỏ chạy thực mạng. Mấy đứa ngồi quanh chụp hựt thằng Minh. Cả đám dí theo nó vòng vòng. Anh Tú với Bảo Kha hề nhau ra giữa đường chặn đầu và chụp thằng Minh lại. Anh Tú la lên:

‘Đứng lại mày. Chạy đâu hả! Xử nó đi em, anh tóm được nó rồi nè!’

Thằng Minh vùng vẫy:

‘Tụi bay thả tao ra coi...’

Gần ngay chỗ thằng Minh bị bắt là đại bản doanh của bọn game thủ gồm Lê Long, Thành Luân và vài đứa khác. Anh Tú lập tức chỉ đạo cả đám:

‘Tụi bay, nhào vô!’

Thế là ngoài con Yến ra, mấy đứa game thủ thấy thế vui quá cũng lập tức rời bàn phím hòa vô hội đồng một mình thằng Minh. Con Yến kết thúc bằng một cú đá vào mông:

‘Này thì dám bảo bà ngựa!’

Cuối cùng, sau trận chiến, thằng Minh đứng dậy với cái đầu tóc bị vò te tua hết chỗ nói:

‘Tao nhường tụi bay thôi đó! Chấp cả lũ tụi bay cũng chưa chắc...Ừa, mà dép tao đâu rồi? Thằng nào giấu dép tao trả đây coi!’

Nó nhìn quanh quất khắp mặt đất rồi lục soát từng thằng, từng cái ghế một. Trong khi đó mấy đứa kia ngồi cười hì hì và trả lời là không biết. Nhưng vấn đề là đôi dép của nó đâu có trong căn phòng này.

Đúng là cái lớp đông đầy tình thương, mến thương. Hết đánh hội đồng rồi giấu dép. Mạnh lắc đầu rồi đi ra khỏi phòng sinh hoạt. Vừa ra khỏi cửa, nó nói lớn:

‘Dép của đứa nào quăng ngoài đây nè!’

Mạnh vừa đi được vài bước thì nghe có tiếng la oai oái của thằng Minh trong phòng. Sau đó là giọng thằng Tú:

‘Giấu dép nó lẹ lên!’

Mạnh đứng khựng lại, nhăn mặt, lắc đầu:

‘Ôi trời. Đám mọi!’

Rồi nó đi thẳng về phòng mình.

9. Chương 9: Kẻ Lập Dị

Mặc dù trường có vẻ rộng nhưng Mạnh lại hay đụng đầu Băng. Thật là khó xử khi mà hai đứa nó cứ phải làm ngơ nhau như không quen biết gì cả. Nhưng nếu không làm vậy cũng khó.

Mặc dù Mạnh biết trước Băng sẽ là trung tâm dễ dàng thu hút mọi người. Nhưng điều nó không ngờ là cô lại là một cục nam châm mạnh hơn nó tưởng. Hầu hết mọi người đều kiếm cớ hỏi bài để làm quen với cô. Mỗi lần Băng đi đâu là có thêm cả đám bạn đi cùng. Điều đó khá dễ hiểu khi Băng là người nổi tiếng nhất trường, với lại cô cũng dễ kết bạn với người khác.

Còn Mạnh thì ngược lại, mỗi lần vào trường mới là mỗi lần nó có thêm nhiều kẻ địch hơn là có thêm nhiều bạn. Ở đây cũng không ngoại lệ.

Giờ giải lao, Đức rủ nó đến khu căn tin. Như mọi khi, Đức vẫn kể lể mấy chuyện học hành của nó:

‘Bữa nay học cấu trúc mạch vui dễ sợ. Ông thầy cho cả lớp tui mỗi người một cái cục gì đó giống giống cục sạc pin. Ông cho sơ đồ rồi hướng dẫn tháo ráp sao. Ai ngờ bữa nay mới tiết đầu tui nó làm cháy mẹ hết bầy cục!’

Mạnh giật nảy mình:

‘Trời, gì ghê vậy!’

‘Ừ, ông nói cái lớp này là cái lớp hao tiền tốn của nhất. Mỗi lần thực hành là mỗi lần làm hư đồ. Há há!’

Mạnh lắc đầu bó tay:

‘Công nhận lớp mày siêu thiệt!’

‘Mà hên đó là môn chủ lực của lớp tao nên ông nói hư bao nhiêu đồ cũng được. Miễn sao cuối năm môn này phải trên tám điểm hết.’

Mạnh chú thích thêm:

‘Thì phải rồi! Lớp mày chuyên về sửa chữa với lắp ráp thiết bị. Phá đồ cho đã vô rồi không lấy được trên tám điểm thì ai ày học tiếp!’

Đức đập tay cái bốp tỏ vẻ đắc chí:

‘Mà công nhận tui giỏi thiệt, lựa ngay cái lớp ngon lành mà học. Học lớp này tha hồ nghịch phá thiết bị.’

Mạnh ‘À ừ!’ gật đầu đồng ý. Đức tiếp tục nói tỉnh bơ:

‘Ai như thằng Mạnh, lựa ngay cái ngành hốt phân chuồng gì đâu không. Chán *****!’

‘Có mà mày mới đi hốt phân chuồng thì có!’ Mạnh quạu quọ.

Đức cười khàn khạch chọc quê Mạnh.

‘Ê, mà thằng cha dạy sử, tui thấy ông dữ quá trời. Sử thôi mà. Có gì to tát lắm đâu mà cứ la lối thấy gớm...’

Mặc dù vẫn lắng tai nghe Đức nói nhưng Mạnh vẫn chú ý khá kĩ mọi thứ xung quanh.

Đúng lúc đó, có một nhóm nữ sinh đi ra từ căn tin, chúng vừa cầm tập vừa cầm một li nước có ống hút, trông khá nổi bật. Thứ đầu tiên đập vào mắt người ta là mấy thứ trang sức chúng đeo trên người. Nào dây chuyền, vòng tay, khuyên tay đủ kiểu. Tóc tai, mặt mũi thì mỗi đứa mỗi kiểu được chải chuốt đẹp để cứ như là muốn khoe ra mình sành điệu cỡ nào. Đã thế còn vừa đi vừa nhún nhảy, nói chuyện đùa giỡn um sùm cả hành lang.

Đang đùa giỡn, chúng chợt nhìn lên về phía Mạnh và Đức. Tụi nó chụm lại thì thầm to nhỏ gì đó có vẻ không hay ho lắm. Sau đó chúng ra vẻ bình thường và nói chuyện tiếp.

Ngay khi tới gần, chúng giả vờ đùa giỡn làm sao rồi cố tình vấp té vào người Mạnh. Nhưng Mạnh né được và đi tiếp. Nó tiếp tục nói chuyện với Đức bình thường:

‘Nói thiệt thì tao thấy ông cũng đâu có...’

‘Ê!’

Chuyện gì nữa đây. Mạnh khựng người quay lại.

Con nhỏ kia nhìn xuống cuốn tập bị rơi của mình rồi ngược mắt nhìn lên trời cười títt:

‘Hổng biết lụm dùm người ta nữa à!’

Mạnh nhận ra con nhỏ này. Nó chính là con nhỏ đại diện cho ngành hàng không trên lễ đài hôm bữa, trên cổ con nhỏ đeo một sợi dây chuyền bằng đá. Nhưng khác một điểm là bữa nay nó không ăn mặc giản dị như hôm đó.

Nó chớp chớp mắt với mấy đứa bạn. Mấy đứa kia đồng thanh:

‘Lụm dùm người ta rồi xin lỗi đi chứ!’

Nhìn vẻ bề ngoài của chúng đã muốn nổ đom đóm mắt rồi. Đã thế bây giờ còn giở cái giọng ổng ọ ra mè nheo. Gặp mấy đứa đại gái thì có thể chúng sẽ xiêu lòng. Còn gặp Mạnh thì xem như chúng đụng lằm người rồi.

Mạnh nhặt cuốn tập lên đưa đến trước mặt con nhỏ đó. Con nhỏ chìa tay ra, mở cong cớn:

‘Trời ơi, bạn đúng là dễ...’

Ngay lúc đó, Mạnh bất thần thả quyển tập xuống lại, giọng sắc bén:

‘Chưa bị què tay mà, tự nhặt lấy đi!’

Cả đám hết hồn, mặt biến sắc như vừa bị ai dội một gáo nước lạnh vào mặt chúng. Chúng há hốc miệng kinh hoàng một hồi rồi ngậm mồm lại trong im lặng. Con nhỏ đeo dây chuyền coi bộ hình như là trưởng nhóm, nó to tiếng:

‘Ê, thằng kia! Sao vô duyên với phụ nữ vậy!’

Cả hành lang bỗng nhiên ngừng hoạt động. Mọi người lập tức dồn mắt chú ý về hướng vụ đụng độ. Nhưng tẻ nhạt thay, lúc đó mấy đứa bạn chung lớp với Mạnh cũng đang đứng ở gần đó.

Con nhỏ to mồm đến mức phả ra cả mùi si rô dâu trong miệng. Hai hàng lông mày Mạnh nhíu lại. Nó vẫn trụ vững tại chỗ, chưa bị suy suyển gì. Vì bị người khác **** mắng quen rồi nên câu này chưa si nhê gì nó cả.

Nhân cơ hội mọi người đang chú ý cuộc cãi lộn, cả lũ bạn kể bên con nhỏ liền làm ầm lên:

‘Phải đó, đàn ông con trai gì mà cục cằn thấy sợ!’

‘Con trai gì đâu mà dữ vậy, không ga lăng gì hết!’

‘Ừ, tự nhiên lụm tập người ta lên rồi quăng xuống đất lại!’

‘Người gì đâu thấy ghét...’

Mạnh kệ xác mọi người xung quanh. Nó nhìn thẳng vào cả đám, hít hơi nói không kiên nhẫn, giọng ồm ồm:

‘Tao là vậy đó. Thì sao?’

Chỉ một câu thôi mà cả đám chảnh chọe đó nín bặt không dám hé thêm lời nào.

Đức thấy không ổn lắm nên chạy vô can thiệp. Nó nhặt cuốn tập lên đưa cho con nhỏ đó và chữa cháy:

‘Tập của bạn nè! Xin lỗi nha!’

Rồi nó quay qua vỗ vai Mạnh đẩy đi:

‘Thôi, đi đi. Cãi nhau với người ta làm gì!’

Trước khi đi, Mạnh giở bản mặt hung thần ra liếc cả đám, khịt mũi một cái cảnh cáo. Nhắm chùng cuộc cãi lộn đã kết thúc, mọi người xung quanh lập tức ai đi đường nấy.

‘Bực cả mình!’ Mạnh nhăn mặt tỏ vẻ bực bội.

Nhưng chỉ mới vừa đi được vài bước, một cục nước đá từ đâu dội thẳng vào sau lưng nó. Nó lụm cục nước đá lên, trên đó phẳng phất mùi si rô dâu.

Đức nhìn quanh quất rồi hỏi Mạnh:

‘Ai chọi vậy?’

Năm con nhỏ đó vừa đi vừa cười nói cứ như không có gì xảy ra. Con nhỏ ở giữa đang đóng lại nắp li nước của nó. Vậy là rõ quá rồi.

Mạnh không trả lời. Nó nhắm ngay con nhỏ chính giữa và ra sức ném. Đức liền can:

‘Ê, dừng!’

Nhưng quá muộn. Cục nước đá bay vèo vào đầu con nhỏ đó và vỡ tan thành các mảnh nhỏ văng ra xung quanh.

‘Ai da!’

Cả đám giật mình quay lại nhìn. Nhiều mảnh nhỏ óng ánh nằm tứ tung xuống đất, chúng nhanh chóng tan chảy ra thành nước.

Không giấu nổi sự tức giận, con nhỏ trưởng nhóm lập tức cạy nắp li nước, lấy một cục đá ra và ném thẳng tay ra phía trước. Trong một phản xạ nhanh chóng, Mạnh liền đưa tay trái lên đỡ lại ngay trước mặt. Một vật nhỏ, cứng và lạnh chạm vào tay nó và văng trở ra.

Lẽ ra thì sẽ còn thêm mấy cục nước đá bay tới nếu không phải có một thầy giáo đi ngang qua đúng lúc đó. Hai bên lập tức giải tán bỏ đi.

Và dĩ nhiên, chuyện này nhanh chóng trở thành chủ đề mới của mấy đứa nhiều chuyện. Mạnh dễ dàng nhận ra điều đó qua ánh mắt lăm lét trong lớp.

Thấy lớp có vẻ mất tập trung, thầy Lê Trọng Chí, giáo viên môn công nghệ, đập bàn cùm cụp:

‘Trời ơi sao mà mấy e nhiều chuyện quá. Nói thiệt nha, hồi bằng tuổi mấy em tui cũng nhiều chuyện lắm! Có điều tui biết cách nhiều chuyện. Nói làm sao mà giáo viên không để ý!’

Thầy nhìn lên bàn, trượt trượt hình cùng tên tương ứng của các học sinh. Xong rồi thầy chỉ xuống:

‘Chứ ai như em... Phi Yến nè, Bích Hòa nè. Nãy giờ thấy hai em chém gió dữ nhất lớp đó!’

Cả lớp liền phá ra cười hô hô. Lớn nhất là chỗ nhóm của thằng Anh Tú với Duy Minh. Thằng Minh nói lớn:

‘Chết chưa bươi! Bị thầy để ý rồi đó nha!’

Con Phi Yến giãy đành đạch:

‘Thôi thầy! Hồng chịu đâu!’

Con Bích Hòa cũng òn ò:

‘Ồ, mấy đứa kia cũng nhiều chuyện quá trời. Sao thầy hồng nói. Giống thằng Minh kè!’

Thầy Chí trông cũng còn rất trẻ, có lẽ chỉ cỡ tuổi anh chị tụi nó. Có lẽ vì vậy mà cách ăn nói của thầy cũng đậm chất học trò không khác gì mấy so với đám giặc trong lớp. Nhưng do là thầy giáo, nên thầy ráng nín cười trong bụng. Sau đó, thầy chỉ xuống:

‘Ừ, tui thấy em Minh cũng vậy đó. Tại tui chưa kịp nói thôi. Con trai gì đâu tám đề sớ!’

Cả đám liền bò càng ra mà cười. Thầy liền vẫy tay ra hiệu:

‘Trời ơi, mấy em cười nhỏ nhỏ chút! Thầy giám thị mà đi ngang thấy là tui bị nhắc liền đó.’

Nhắm cả lớp cười mặt bở hơi tai rồi, thầy mới vào chủ đề chính:

‘Thôi thôi thôi, đủ rồi! Cười đã rồi. Giờ nghe tui nói nè...’

Và ngược lại với sự gương ép từ môn sử thì ở môn công nghệ, cả đám nghe một cách chăm chú, dễ chịu. Môn này chủ yếu là khái quát về phần công nghệ cơ bản, cung cấp một lượng kiến thức vừa đủ để có thể áp dụng vào cuộc sống. Cụ thể là chúng có thể sửa chữa hoặc lắp ráp những thứ linh tinh, nhỏ nhặt như đèn, kính dò...

Giảng bài xong, tụi nó chia nhóm ra và bắt đầu phân tích mấy thứ thiết bị con con ở trên bàn. Mạnh ngồi chung với nhóm Quốc mập, Xương Kiên và Hồng Ngân.

Tụi nó bầu vào nhìn cái cục kim loại nhỏ xíu ở trên bàn. Thằng Quốc ráng nhích cái thân mập của mình lại gần. Nó lụm cái cục nhỏ xíu đó lên coi, hai mắt híp lại tí hí như đường kẻ:

‘Ủa, ông đưa cái cục gì vậy?’

Hồng Ngân giật lấy coi. Sau khi ngắm nghía đã đời, nó kết luận một cách phấn khởi:

‘Rồi, tao biết cái này cái gì rồi!’

Mạnh Quốc với Xương Kiên đưa cái bản mặt tò mò lại gần. Còn Mạnh thì dường như chẳng chú ý gì cả:

‘Là cái gì?’

Cả đám hồi hộp chờ đợi, Hồng Ngân đánh cái đét chắc nịch:

‘Là cục sắt chứ còn cục gì nữa!’

Trời ạ, Mạnh nhìn lên trần nhà một cách chán nản. Còn thằng Quốc đánh một cái chất vào vai thằng Ngân.

‘Ui da!’

‘Mé nó, làm người ta tưởng cái gì hay lắm!’

Thấy hai đứa nó giỡn, Xương Kiên gân cổ lên nhắc chúng:

‘Hai thằng ông nội, làm bài kè! Ngồi đó giỡn!’

Đợi cái đám này chỉ bằng mình tự làm còn hơn. Mạnh bật hệ thống tìm kiếm lên và xác định được đó là một con bộ theo dõi. Nó nạp chương trình vào con bộ. Mấy cái chân tí hon tự động tách ra và bò lạch cạch trên bàn.

Mạnh nhún vai cười tự hào. Cũng dễ quá mà.

Ba đứa kia ngừng nói chuyện, chúng chăm chú nhìn vào con bộ đang bò trên bàn. Hồng Ngân tỏ vẻ thích thú:

‘Ê, sao ông làm hay vậy!’

Mạnh chỉ lên mặt bàn, trên đó là mô hình ba chiều của con bộ cùng với các tính năng kỹ thuật và mục đích sử dụng. Nó nói:

‘Rồi lấy tập ghi lại, cuối giờ nộp ổng đi, tui không ghi đâu đó!’

Thằng Ngân trở tay lên mặt bàn và xoay tập tin về hướng mình. Xương Kiên tranh thủ ghi chép lại mấy thứ đó vô tập. Thằng Quốc nhìn vào đó trầm trồ:

‘Quao, cái thứ nhỏ xíu vậy mà nhiều chi tiết dữ ta!’

Thằng Ngân liền hớn hỏ nói không suy nghĩ:

‘Chứ sao, tao nhìn tao biết rồi! Ai như mày người thì bị mà toàn mỡ với mỡ không!’

Bị đụng chạm tới nỗi đau, thằng Quốc liền quơ tay chụp cổ Hồng Ngân rồi ép nó xuống bàn:

‘Mày chán sống rồi!’

Thằng Kiên nổi cáu:

‘Trời ơi, tụi bay ra coi. Che hết trơn!’

Thằng mập Quốc lúc này mới chịu thả Hồng Ngân ra. Nhưng nó vẫn có lí do để đánh thêm thằng Ngân:

‘Mày nè, mày nè! Chọc bạn tao giận rồi thấy chưa!’

Sau khi ăn hai cú thụi vào vai, thằng Ngân đứng dậy qua chỗ đối diện ngồi với Mạnh:

‘Ngồi với thằng này nguy hiểm quá. Tao qua đây ngồi an toàn hơn, có gì còn được người ta chỉ bài!’

Mạnh không có ý kiến gì ngoài một cái nhếch mép mang nghĩa đồng ý. Phải rồi, bên kia nguy hiểm lắm nhưng ngồi bên đây cũng chưa chắc an toàn đâu đó.

Thằng Ngân xem ra cũng không dám giỡn mặt với Mạnh. Nhìn cái bộ mặt không cảm xúc này thì đồ ai biết nó đang nghĩ gì. Đụng vào không khéo chết không kịp ngáp.

Cả lớp cũng không khác gì so với chúng. Có nhóm điên đầu không biết cái thứ mình được phát cho là gì nên gửi người đi tìm trợ giúp. Chẳng hạn như nhóm của nhỏ Mai Phương. Thấy nhóm của Mạnh hí hoáy bàn tán, ghi chép hùng hổ. Con Phương liền lon ton lại hỏi:

‘Ê ê, mấy chú! Làm được chưa vậy, chỉ tui với!’

Cả bốn thằng tiếp tục làm bài dưới sự chỉ dẫn của Mạnh. Con Phương nổi đóa lên, nó kéo thằng Quốc với giọng nài nỉ:

‘Mập, chỉ cái coi! Làm gì mà ghi ghi chép chép thấy ghê vậy!’

Thằng Quốc nổi đóa lên:

‘Cái gì chị hai! Em đang làm bài, muốn hỏi gì ngồi xuống mà hỏi. Đừng có kéo!’

Con Phương ngồi xuống kế bên thằng Quốc. Nó lấy tập ra chép và tía lia liên tục đến nhứt cả đầu:

‘Ê ê, chỗ này có màu xanh là sao vậy? Còn chỗ này nữa, cái này là mô tơ của nó hả? Có cần ghi kích thước từng bộ phận rõ ràng hông?’

Hồng Ngân bực mình liền bảo:

‘Trời ơi má! Má nói nhiều quá! Hỏi thằng này nè, này giờ mấy thứ này là nó kiếm ra không đó!’

Nhỏ Mai Phương liền xách tập qua kế bên Mạnh. Tuy nhiên, con nhỏ này hình như miễn nhiễm với cái vẻ lạnh lùng của Mạnh, nó hồn nhiên:

‘Ê ê, bạn tên gì vậy?’

Do hầu hết thời gian nghỉ hè Mạnh không có mặt ở kí túc xá nên chẳng mấy ai biết tên nó. Vì vậy, việc nó và mấy đứa trong lớp không biết tên nhau là chuyện thường. Mạnh trả lời cộc lốc:

‘Mạnh!’

Con Phương quăng cuốn tập lên, cầm bút chỉ vô:

‘Ê, chỗ này ghi số mấy vậy? Còn chỗ này ghi tên gì?...’

Cứ thế, Mạnh chỉ con Phương từng tí một để nó chú thích vô tập. Còn ba đứa kia thì tin không nổi chuyện này, thằng Mạnh mà tụi nó thấy trong giờ ra chơi hung dữ thấy mồ chừ đâu có kiên nhẫn, từ tốn như vậy. Tụi nó đoán nhỏ Mai Phương chưa biết vụ xung đột hồi ra chơi của Mạnh với nhóm nữ sinh kia.

Sau moi móc hết những gì cần biết thì hiển nhiên là thằng Mạnh đã hết giá trị lợi dụng, con Phương nhanh chóng nhe răng cười:

‘Rồi cảm ơn chú Mạnh nhiều nha, tui về chỗ đây!’

Mạnh không nói gì nhưng Hồng Ngân thì như trút được gánh nặng, nó xua tay:

‘Ồ, về lẹ đi má. Má nhiều chuyện quá!’

Mai Phương liền vênh mặt lên:

‘Xí!’

Và lon ton chạy về chỗ đưa bài ấy đứa kia coi. Lúc này thằng Quốc mới hỏi lại Mạnh cho chắc:

‘Ê, phải hồi nãy ra chơi ông có cãi lộn với mấy đứa con gái lớp khác phải hông?’

Mạnh nhìn nó với ánh mắt mang ý nghĩa nếu muốn toàn thân thì liệu hồn mà ăn nói:

‘Ừ, thì sao?’

Thằng Quốc mập nuốt cái ực rồi nói:

‘Thì... thì ông nhường tụi nó đi. Có sao đâu. Khi không sinh sự với tụi nó chi!’

Không giấu nổi sự bực mình, nó trả lời bằng cái giọng búa tạ:

‘Ai nói tui sinh sự trước? Tự cái đám đó kiếm chuyện trước thì có. Khi không giả bộ làm rơi tập rồi kêu tui lùm lùm. Tui thấy ghét nên mới lùm lên rồi quăng xuống đất lại cho tụi nó chừa. Ai ngờ tụi nó **** bởi tùm lùm. Đã thế còn ném nước đá vô người tui. Bởi vậy tui mới ném trả lại nó. Vậy là huề rồi còn gì!’

Nó lật cái vèo làm quyển vở trên bàn đóng sầm lại không thương tiếc:

‘Nói thiệt nha. Thằng nào chọc tao. Bất kể con trai, con gái gì tao cũng quất nót!’

Xương Kiên thì tỏ vẻ hơi e sợ. Thằng Mạnh Quốc thì sững sốt:

‘Có cần ghê vậy hông ba?’

Còn thằng Hồng Ngân thì ngược lại. Nó vui mừng khoác vai Mạnh như vừa tìm được một người tri kỉ:

‘Thấy chưa? Con trai con gái gì cũng quất nót. Vậy mới đáng mặt anh hùng!’

Nói xong, nó hí hớn ra mặt. Mạnh cố gượng cười trước lời khen đó. Ồ, coi kĩ lại coi mình đang khoác vai ai đi nhé Hồng Ngân. Coi chừng có ngày ngủm luôn à nha.

Thấm thoát đã đến thứ bảy. Ăn sáng xong, Mạnh nhanh chóng phóng xe tới trung tâm nghiên cứu. Và hôm nay không biết là ngày gì mà lại có thêm chuyện thú vị xảy ra. Không biết nên gọi đó là chuyện vui hay chuyện buồn nữa đây.

Trong lúc Mạnh đang huyết sáo đi ra bãi đáp thì có tiếng ai gọi nó. Lúc đầu nghe vo ve như tiếng ruồi muỗi vậy, nó nghĩ là tiếng mọi người xung quanh nói chuyện nên mình nghe nhầm. Nhưng rồi nó không thể làm ngơ được nữa khi nghe tiếng thằng điên nào đó gào lên tên họ đầy đủ của nó:

‘HOÀNG VÕ MẠNH!’

Cái giọng gào rú cộng với việc biết rõ họ tên của nó như vậy thì chỉ có một người. Thằng Đức, đi cạnh nó là chú Thanh. Mạnh lắc đầu một cách chán chường:

‘Thằng này làm cái trò gì ở đây vậy chú?’

Thằng Đức hí hớn hót lời:

‘Ông nội, kêu này giờ hồng nghe. Bộ điếc hả?’

Mạnh giương bản mặt cáu kính ra:

‘Có mà mày điếc thì có!’

Thấy hai đứa này mới gặp nhau mà um sùm lên vậy. Chú Thanh ngơ ngác:

‘Hai đứa quen nhau hả?’

‘Dạ!’ Tụi nó đồng thanh. Sau đó thì mỗi người một ngả. Thằng Đức nói trước:

‘Nó là bạn thân của con!’

Mạnh nói với bộ mặt thấy gớm:

‘Hổng dám. Nó là thằng ở chung phòng trọ của con hồi trước. Nó chuyên môn giấu đồ của con!’

Đức lấp liếm:

‘Xạo vừa thôi ba, tui giấu đồ ông hồi nào?’

Nhìn cái bộ dạng nói dối không biết ngượng của Đức, Mạnh quăng liền cho nó một từ:

‘Xó!’

Sợ hai đứa này lấy hết thời gian quý báu của mình, chú Thanh liền vỗ vai cả hai thằng:

‘Thoải được rồi! Chuyện công việc, chuyện học hành, chuyện...’

Cổ lẩm rồi nhưng không nhịn được, chú Thanh phì cười:

‘...cãi lộn để lên Đá Lửa rồi nói tiếp. Được không!’

Cả hai thằng cũng bật cười:

‘Dạ được!’

Nhận được câu trả lời đúng ý mình, chú Thanh yên tâm:

‘Tốt. Giờ chú còn phải đi làm việc của mình!’

Bỗng sực nhớ ra việc gì đó, Mạnh chỉ vô thằng Đức nói:

‘Ừa, mà con phải làm gì với nó!’

Chú Thanh bình thản:

‘Việc của con là huấn luyện Đức thành kĩ sư sinh học. Con chỉ cần dạy những thứ cơ bản thôi. Chú sẽ gửi một bản sát hạch kĩ năng qua để con đọc. Chỉ cần Đức thông qua bản đánh giá là được! Do hai đứa biết nhau rồi nên mấy việc còn lại thì tự trao đổi với nhau, được chứ?’

Tụi nó gật đầu cái rụp. Khi chú Thanh vừa quay đi, thằng Đức khoác vai Mạnh một cách thích thú:

‘Chào đồng nghiệp!’

‘Chào cái đầu mày! Đi thôi!’

Vừa leo lên xe, Đức nói với giọng quở quệt:

‘Trời ơi! Thằng Mạnh biết lái máy bay luôn nha!’

Mạnh nhe cái hàm cá sấu ra cười:

‘Hè hè. Biết cái đầu mày đó! Xe này tự lái thì có ông nội!’

‘Trời! Vậy mà làm tui tưởng.’

Sau khi chỉ định đích đến cho xe xong, Mạnh ngồi xuống hỏi Đức sao nó xin được việc ở đây. Đức nói khá nhiều, đại khái là ba của nó có quen chú Thanh nên nó được chú Thanh đồng ý cho đi làm kĩ sư sinh học với điều kiện là qua được bài sát hạch kĩ năng. Tuy nhiên, công việc chủ yếu của nó vẫn là bảo đảm mớ thiết bị linh tinh trên đảo luôn hoạt động tốt. Nếu có thứ nào hư nhẹ thì nó sẽ sửa lại, còn nặng thì báo cáo về trung tâm.

Nơi đầu tiên mà Mạnh dẫn Đức đi tham quan là kho thiết bị. Và không ngoài dự đoán, thằng Đức đi tới đâu là sờ mó tới đó và hỏi đủ điều. Nhưng hầu hết câu trả lời của Mạnh là:

‘Ai mà biết, tao có xài qua bao giờ đâu mà mày hỏi!’

Đức lấy một cuộn cáp leo núi ra ngoá và tỏ vẻ thích thú:

‘Ê, cái này leo núi đã lắm nè! Tự động quấn và bám chặt vào bất kì vật gì. Bảo đảm không bao giờ có chuyện té. Ê ê, còn cái này nữa.’

Nó quăng cuộn cáp về chỗ cũ và chạy sang khu vực để mấy bộ đồ bảo hộ cho kĩ sư sinh học. Nó cầm hai cái giáp tay lên ngắm nghía:

‘Cái này mới là đồ xịn nè! Mấy cái đồ bán trong cửa hàng toàn đồ dỏm không. Còn lâu mới được như cái này.’

Rồi nó vớ một cái ba lô lên coi:

‘Ê, còn cái này chừng nào tui mới được xài.’

Mạnh cười khự khự:

‘Muốn xài bộ giáp hoàng kim môn phái hả con? Qua được bài kiểm tra sát hạch đã rồi mới được đụng tới. Con ạ!’

Đức nguýt cái ‘xì...’ rõ dài và làm mặt giận:

‘Biết lắm mà, thằng Mạnh keo lắm! Dễ gì đụng tới đồ của nó!’

Mạnh cười trừ:

‘Ừ hừ..., của tao thiệt thì tao cũng mừng!’

‘Chà, chỗ này còn khu nào đặc biệt hơn hông hả Mạnh?’

Đức mở một màn hình ở gần đó lên kiểm sơ đồ kho thiết bị và xem kĩ từng phân khu trong kho. Mạnh nhún vai:

‘Ai mà biết! Kiểm đi!’

Trong lúc Đức đang coi sơ đồ thì Mạnh đi dẹp từng món đồ về chỗ cũ. Bỗng nhiên, nó phát hiện ra bị thiếu mất một bộ giáp bảo vệ. Tất cả các kệ xung quanh đều đầy ắp cả, duy chỉ có một kệ trống trơn. Đôi giáp tay, ba lô và đôi giày đã không cánh mà bay.

Mạnh đứng đó ngẫm nghĩ. Không biết ai lấy vậy ta? Nó bèn liếc sang chỗ cái màn hình, Đức đang đứng ở đó mày mò cái sơ đồ kho thiết bị một cách hí hửng. Không thể nào là thằng Đức, mình đi theo nó này giờ mà.

Bỗng nhiên, Mạnh ngắt mạch suy nghĩ. Thôi kệ, chắc là ai đó tạt ngang đây tiện thể lấy đồ. Cái kho này là của chung mà chứ có phải của mình nó đâu.

Rồi nó bảo Đức:

‘Thôi, chơi đủ rồi! Giờ tao còn phải lên trên làm việc. Mày đi theo tao học hỏi luôn.’

Cả hai thằng đang lội bộ trong rừng, Mạnh đeo kính bảo hộ để dò đường, nó dẫm bước đạp ngã mấy bụi cỏ xuống đất, tay cầm một con dao găm phang mấy bụi cây qua hai bên. Thằng Đức theo sau cầu nhàu:

‘Ê, bộ hổng có đường nào khác hả?’

Mạnh vừa mở đường vừa nói:

‘Có, nhưng mà tao không thuộc đường dưới đất. Bình thường tao toàn nhảy qua nhảy lại trên cành cây để đi lại không à.’

‘Vậy sao không đi bằng cách đó đi!’

Mạnh ngừng lại và ngược đầu nhìn lên trên mấy cành cây:

‘Tao thì dễ rồi. Vấn đề là mày chưa biết cách giữ thăng bằng trên cây kìa.’

Đức đập Mạnh một cái:

‘Trời ơi, coi thường người khác vừa phải thôi. Ông làm thử đi, tui bắt chước làm theo!’

Cắt con dao vào ba lô, Mạnh tỏ vẻ thích thú:

‘Rồi! Thích thì chiều!’

Vừa nói xong, Mạnh lập tức phóng người cái vù lên cành cây cao và hạ cánh một cách hoàn hảo. Nó đứng xích ra cách thân cây một khoảng rồi khoanh tay chỉ vào khoảng trống đó:

‘Rồi đó lên đi con!’

Xoa hai tay vào nhau, Đức mạnh miệng:

‘Được rồi Mạnh, hãy đợi đấy! Tao sẽ ày biết thế nào là cao thủ!’

Nó đi lùi lại vài bước rồi lấy đà chạy tới phóng thẳng lên cây. Do mất thăng bằng nên nó quờ quạng tay chân làm cả người chới với đứng không vững.

Mạnh liền đẩy nó vào sát thân cây, miệng cười khì:

‘Ừ, ghê lắm đó!’

Đức bám chặt vào thân cây, miệng hỏn hển:

‘Ừa, sao tui thấy ông đứng ngon lành mà... Kì vậy?’

‘Ồ, ngon lành lắm đó!’ Nó cười khẩy.

Bỗng nhiên, Đức đánh cái đét chắc nịch:

‘Đúng rồi! Đôi giày xăng đan. Đôi giày này chung bộ với cái ba lô nè. Hổng có nó đó ông giữ thăng bằng được!’

Mạnh méo mặt. Đầu óc thằng này cứ suy luận ra toàn những chuyện ngang như cua. Mà thật ra đây đâu phải lần đầu tiên nó cãi lí với Mạnh đâu.

Mạnh há miệng định nói gì đó nhưng thôi, có nói kiểu gì thằng Đức cũng cãi cho bằng được. Nó ngồi xuống, tháo giày ra đưa cho thằng Đức cầm và nở một nụ cười kinh khiếp:

‘Coi nè há!’

‘Làm gì cười thấy ghê vậy ba!’

Nó gần giọng:

‘Rồi sẽ biết!’

Nói xong, Mạnh chạy dọc theo thân cây và bung mình như con châu chấu phóng lên một cành cây khác. Cành lá rung nhẹ và nó đã đứng trên cành cây. Nó thần nhiên:

‘Thấy chưa! Không mang giày tao còn dễ giữ thăng bằng hơn nữa đó!’

Mạnh nhảy về chỗ cũ và mang giày vào chân trở lại. Đức vẫn còn nhăn mặt nhịu mày:

‘Ừa, sao kì vậy ta?’

Nhìn bộ mặt khó coi đó, Mạnh nói thật:

‘Lí do nguyên kì nghỉ hè tao không có mặt ở kí túc xá là do tao được xách lên đảo để luyện tập đó. Nếu thiệt mày chỉ cần coi và làm được giống y như tao. Vậy thời gian mấy tuần lễ tao bỏ công tập luyện cực khổ coi như bỏ đi hả?’

Đức vỡ lẽ ra, nó châm chọc:

‘Thì ra là vậy, hèn chi thằng Mạnh cùi bắp như vậy mà hơn mình được. Đúng là chuyện lạ!’

Mạnh chỉ đáp trả một cách im lặng bằng bộ mặt hung thần dữ tợn. Nhưng cách này chỉ làm cho thằng Đức cười khi khi.

Liếc cảnh cáo xong, Mạnh nhảy xuống đất:

‘Xuống dưới đây mà đi. Ham hố đứng ở trên đi. Té bể gáo dừa tao không chịu trách nhiệm đâu đó!’

Khi đã đảm bảo thằng bạn mình đứng an toàn trên mặt đất, Mạnh mới ung dung giải thích:

‘Cành cây thì gồ ghề và vị trí tiếp túc có giới hạn chứ không bằng phẳng và ổn định như ở dưới mặt đất. Chưa kể nếu lực tiếp xúc quá mạnh sẽ làm cho cành cây rung lên và càng khó giữ thăng bằng.’

Cuối cùng, nó chỉ tay kết luận một cách khoái chí:

‘Vì vậy đứng được thăng bằng ở trên đó là một nghệ thuật. Nhưng người có thể nhảy từ cành này qua cành khác mới thực sự là một nghệ sĩ!’

Đức trở mắt kinh ngạc:

‘Trời ơi Mạnh! Phải ông không vậy? Sao hôm nay ông thông minh, thơ văn lai láng thế? Thằng Mạnh ngu si, dốt nát, đần độn mọi khi đâu rồi?’

Mạnh nở một nụ cười méo mó:

‘Bôi bác tao vừa thôi nhé con! Lâu lâu cũng phải để tao chảnh chó một chút chứ!’

Rồi nó lấy con dao ra trở lại. Đức gấp gấp lùi lại:

‘Cái gì đây! Muốn giết người diệt khẩu à?’

Mạnh đảo mắt lên rồi lắc đầu:

‘Đồ khùng!’

Nó tiếp tục xé mấy cành dương xỉ ngang đường ra hai bên và đi tiếp. Thằng Đức theo sau cười khi khi, nó đạp lên con đóm lá cây bị cắt trụi, nhìn quanh và thắc mắc:

‘Ê, bộ có mình ông ở đây thôi hả?’

Mạnh vung tay xón một mớ lá cây phía trước, đập đám cành lá sang hai bên.

‘Không, còn có một con nhỏ làm việc ở đây với tao nữa.’

Đức lập tức sáng mắt, xáp lại gần Mạnh và tuôn một tràng câu hỏi ra liên tục như thác chảy:

‘Thiệt vậy hả? Nó mấy tuổi? Đẹp hông? Cao nhiêu? Nặng nhiêu? Số đo ba vòng nhiêu? Tính tình sao? Nó làm ở đây từ khi nào vậy? Nó có cận thị hay bị chứng đần độn bẩm sinh như ông hông?’

Đức bắt buộc phải dừng lại khi thấy trước mắt mình là cái bản mặt hằm hằm vô cùng khó coi. Mắt thì trợn trừng hung dữ, môi dưới thì trề ra hết cỡ, tay phải thì lăm lăm con dao. Nói chung là trông thẳng Mạnh lúc này trông vô cùng lưu manh.

Không thể nín nổi nữa, Đức liền phá ra cười:

‘Được rồi. Giỡn thôi mà, làm gì mà nổi giận ghê vậy? Nói tui nghe coi, nhỏ đó sao?’

Đám cây cỏ phía trước trông có vẻ thưa thớt, Mạnh vẩy tay một cái, lưỡi dao tự chui lại vào trong cán. Nó cắt con dao và hằn học:

‘Tao cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu tao còn hổng nhớ nữa là. Ở đó mà kêu tao nhớ chiều cao, cân nặng của người khác.’

‘Ê, vậy đừng có nói là ông không nhớ mặt mũi nhỏ đó ra sao nha!’

‘Nhớ chứ sao không?’

‘Tả thử coi tui có quen nó không?’

Mạnh nhe răng cười khì. Nó đưa tay chống cằm và nhìn lên trời nói:

‘Ờ... Nó có hai con mắt, một cái mũi, hai lỗ tai và một cái miệng!’

Đức như bị thôi miên, nó gật gù:

‘Ờ...Ờ...’ Và rồi nó bùng tỉnh ‘Ê, tả vậy đồ ai biết mậy?’

‘Thì là con nhỏ nói chuyện với tao ở trong cửa hàng đó!’ Mạnh huych toẹt luôn.

‘Nhưng lúc đó tui chưa kịp thấy mặt nó mà!’

Mạnh cười chế giễu và nói chắc nịch:

‘Ờ, chắc hông đó! Lát gặp mặt nó đi rồi thế nào mày cũng...’

Rồi nó đập hai tay vào nhau bắt chước điệu bộ của Đức:

‘À, ra là nó hả?’

Đức phủi tay đẩy Mạnh:

‘Ơi...Xạo vừa thôi!’

Mạnh đưa bàn tay phải ra và chỉ vào từng ngón một:

‘Gặp nó đi rồi sẽ biết! Con nhỏ đó đẹp có, xinh có, dễ thương có, thông minh cũng có.’

Cuối cùng, nó kết luận:

‘Tao với mày gộp lại nhân lên một trăm lần cũng chưa chắc bằng nó!’

Và hai đứa nó bắt đầu đôi co qua lại um sùm. Đức vẫn một mực khẳng định:

‘Xạo vừa thôi ba. Ba bịa không hà! Làm gì có con nhỏ nào thông minh, xinh đẹp mà lại chịu đi làm cái công việc nặng nhọc này.’

Mạnh trả lời một cách khổ sở:

‘Thì bởi vậy mới nói!’

‘Thôi im đi, xạo không à ba?’

‘Mày mới im đó. Đổi tên thành Nguyễn Văn Cãi đi. Tối ngày cãi không!’

‘Ông mới xạo đó!’ Đức cự lại với vẻ thích thú. Bỗng nhiên, nó đổi chủ đề ‘Ừa, mà sao đi này giờ hồng thấy con gì hết vậy?’

Mạnh nhìn quanh một hồi rồi cười khi:

‘Ai mà biết! Chắc nghe cãi lộn um sùm nên tụi nó chuồn đi đâu hết rồi!’

Phía trước là một con suối, vài con khủng long đang súc miệng và nhấm nháp mấy bụi cỏ non. Chợt có tiếng động gì đó, chúng đồng tai lên nghe. Có tiếng bước chân đang đến gần chỗ này.

Mạnh đi qua chỗ đám khủng long và tiện miệng nói mấy câu:

‘Chào lũ ngốc!’

‘Ê, có khủng long con nữa kè Mạnh!’ Đức tỏ ra khá thích thú với chúng.

‘Thấy rồi!’ Mạnh lầm bầm trong miệng.

Nó đưa tay lên xem lại bản đồ. Băng đang ở bên kia con suối. Bây giờ không cần cái kính dò nữa. Nó tháo cái kính dò xuống và đeo cái kính cận lên lại. Cảnh vật xung quanh trở nên hơi mờ nhạt. Chà, mình cận nặng vậy à, chừng nào có thời gian rảnh mới đi khám mắt vậy. Nó tự nhủ.

Tụi nó dừng lại tại giữa những cây thông cao vút. Thỉnh thoảng lại có vài tiếng kêu của lũ chim ở trên cây. Mạnh đưa cổ tay ra và nhìn theo hướng tín hiệu. Đức ngó quanh quất lo lắng:

‘Có bị lạc đường hông đó ba?’

Mạnh vẫn dán mắt vào vào tín hiệu trên giáp tay và ngó theo hướng phát ra tín hiệu:

‘Lạc đầu mày!’

Kia rồi, trên một cành cây, Băng ngồi đu đưa trên cao và đang ghi chép thứ gì đó. Mạnh hất đầu về đó:

‘Nó kè!’

Đức ngạc nhiên đến sững người, nó há hốc mồm:

‘A, ra...’ Và nó kết thúc bằng tiếng ‘píp’, tịt ngòi tại chỗ.

Dòng chữ ‘Thấy chưa, tao đã nói rồi mà’ hiện rõ mồn một trên mặt Mạnh. Nó nhướn chân mày:

‘Đó, giờ nó mới biết mỗi một chữ A thôi đó. Tội nghiệp ghê!’

Đức cười xuề xòa làm ngọt:

‘Hi hi hi...’

Mạnh cười theo:

‘Hi hi hi...’ Và trở mặt ngay tại chỗ ‘Đồ khùng!’

Băng có lẽ rất giỏi trong việc tiếp xúc với mấy con vật dữ nhưng đó vẫn chỉ là mấy con vật. Thằng Đức lại là chuyên gia làm phiền người khác. Không biết hai đứa này gặp mặt nhau thì có chuyện gì xảy ra hay không. Mạnh cũng không dám đoán trước kết quả.

Khi tụi nó đến gần, cô nhìn xuống vẫy tay một cách tươi vui:

‘Mạnh, chào bạn!’

‘Chào!’ Nó lơ đãng.

Đức ghé sát và thụi Mạnh một cái:

‘Sao ông chào người ta vô duyên vậy!’

‘Kệ tao!’

Băng thu dọn đồ đạc, nhảy xuống đất, đi thẳng đến chỗ tụi nó. Cô vui vẻ:

‘Chào bạn. Bạn tên gì vậy?’

Đức khoác vai Mạnh và chỉ vô nó:

‘Tui là bạn của nó. Tui tên Đức!’

Và hiển nhiên, đã là sinh viên nổi nhất trường thì không tránh khỏi việc thường xuyên bị người khác làm phiền. Đức huyền thuyên nói đủ thứ chuyện với cô. Nào là ‘Sao bạn học giỏi thế, có bí quyết gì chỉ với?’. Rồi tới mấy câu nhảm nhí như ‘Thằng này có hay ăn hiếp bạn hông, cứ nói tui để tui trị tội nó!’. Và Mạnh đáp trả bằng nụ cười ngăm mang nghĩa ‘Lát nữa rồi mày sẽ biết tay tao, con ạ!’.

Xem ra Băng đã khá quen với mấy đứa phiền toái như Đức. Thay vì tỏ vẻ khó chịu thì cô lại kiên nhẫn ngồi nghe một cách vui vẻ.

May là Mạnh sức nhớ ra mình còn công việc rèn giữa thằng Đức và kéo nó đi. Nếu không chắc nó còn ngồi đó làm phiền Băng đến hết cả sáng.

Hôm sau, Mạnh liệt kê các thiết bị và các loài săn mồi dễ gặp trên Đá Lửa cho Đức nghe và hướng dẫn nó cách sử dụng các thiết bị đối phó với mấy con vật sao cho vừa để đảm bảo an toàn mình mà vừa hoàn tất được việc khảo sát. Khốn nỗi thằng Đức lại là chuyên gia cãi lời và ngắt lời người khác. Tụi nó cứ nói qua nói lại làm cho Băng không thể thôi cười.

Cuối cùng, Mạnh bực mình:

‘Thôi! Dẹp mày đi, tao đi uống nước. Nói chuyện với mày mệt quá!’

Mạnh ho khục khặc mấy tiếng và cầm chai nước lên nốc ừng ực. Nó ra lệnh:

‘Băng, dạy nó tiếp đi. Bực cả mình!’ Và ngồi vào một góc làm bài tập.

Băng giải thích cặn mẫn và tỉ mỉ tới mức đôi lúc Mạnh phải ngóc tai nghe. Sau một hồi nói chuyện với cô, Đức rút ra một kết luận ngoài lề:

‘Giờ tui mới biết vì sao thằng Mạnh khen bạn dữ vậy!’

Trong chốc lát, Băng hơi bất ngờ, còn Mạnh lập tức đưa đầu ra khỏi mớ tập sách, ánh mắt chúng đụng nhau trong chốc lát.

Băng lập tức nhìn vào quyển tập của mình vờ như đang tra cứu gì đó:

‘Bạn ấy khen gì mình cơ?’

Tim của Mạnh như sắp rụng xuống đất khi nghe câu đó. Đức thì xem ra không để ý gì cả, nó cứ thế mà trả lời luôn:

‘Nó nói bạn đẹp, dễ thương, thông minh!’

Băng khẽ cười. Còn Mạnh đáp chán nản:

‘Thì đúng là như vậy mà!’

Đức cãi bướng:

‘Nhưng trước giờ ông có khen ai bao giờ đâu!’

Đức lại gần Mạnh khoác vai, rồi nó đánh bình bịch vào lồng ngực mình và chỉ vào Mạnh, giọng nhào nhót:

‘Ngay cả tui nè, thằng bạn thân nhất của Mạnh nè... mà còn chưa từng được nó khen lấy một câu?’

Mạnh lườm nó và phán ngay tại chỗ:

‘Vậy hả? Mày thì có gì để tao khen ngoài việc giỏi chọc phá người khác?’

Đức làm bộ đẩy đẩy Mạnh ra:

‘Đó, bạn thấy chưa, thấy nó sỉ nhục tui cỡ nào chưa!’

Mạnh không biết nói gì ngoài việc đảo mắt nhìn lên trần. Rồi Đức ngẫm nghĩ một hồi, nó ghé sát vào nói nhỏ với Băng:

‘Hèn chi lúc tới đây tui thấy bản mặt nó mừng hùm. Khác xa cái bản mặt nó hôm bữa!’

Mạnh chống cằm rồi quay cổ qua vặn hỏi:

‘Hôm nào là hôm nào?’

‘Hôm ông cãi lộn với mấy con nhỏ lớp khác đó! Lúc đó ông hung dữ thấy mờ!’

Nghĩ lại vụ hôm bữa Mạnh vẫn còn thấy tức anh ách trong bụng. Nó liền khoanh tay lên mặt:

‘Mày biểu tao không dữ sao được. Khi không tui nó kiếm chuyện với tao. Hồng lẽ kêu tao nhin!’

Băng nhú mày tỏ vẻ quan tâm:

‘Ủa, hai bạn đang nói chuyện gì vậy?’

Đức chắc lưỡi nói:

‘Thì hôm bữa, tui với nó đang ra căn tin...’

Và sau một hồi, nó kết thúc câu chuyện bằng một câu bình luận:

‘Bởi vậy, nếu không có tui ở đó thì chắc là anh Mạnh đã bị tui nó đánh cho te tua như...’

Bắt gặp ánh mắt hung thần của Mạnh, Đức run giọng:

‘...tử rồi!’ Và nó phá ra cười.

Mạnh nạt nộ:

‘Hứ, bộ tui nó tưởng muốn chọc ai là chọc hả? Đụng vô tui là tui cho biết tay liền!’

Băng tỏ ra lo lắng:

‘Mình nghĩ bạn nên hòa đồng một chút chứ đừng nên khó chịu với mọi người như vậy!’

‘Tui cũng thấy Băng nói đúng đó!’

Mạnh gãi gãi đầu, hạ giọng:

‘Tui biết! Nhưng mà tính tui vậy đó. Quen rồi!’

Rồi nó nhìn Băng với bộ dạng e ngại:

‘Nhưng mà lo cho tui chi? Bạn nên coi chừng thân mình đi thì tốt hơn. Tui thấy đám con trai trong trường tối ngày cứ canh me cơ hội để tiếp cận bạn đó!’

‘Ừ, mình biết mà!’

Rồi Mạnh tự thưởng mình một nụ cười hài lòng. Thăng Đức lập tức lớn giọng:

‘Thì con người ta học giỏi mới có người hâm mộ! Chứ ai như ông. Học dốt, ngu si, dằn dặt!’

Và dĩ nhiên, Mạnh đáp trả bằng cái bộ mặt hung thần. Đức chộp ngay thời điểm đó khều khều Băng:

‘Ê, nhìn coi cái bản mặt nó khó ưa chưa kè!’

Băng cố nín cười trước cái bộ mặt nhăn nhó của Mạnh. Còn Mạnh vẫn thản nhiên nạt Đức:

‘Tao khó ưa vậy đó! Rồi sao? Lo làm bài đi. Nhiều chuyện!’

10. Chương 10: Kỹ Sư Sinh Học Thứ Tư

‘Nhớ kỹ chưa. Đừng có mà nói chuyện đó ra biết chưa!’

Hai đứa nó đang đi ra khỏi bãi xe của trường. Mạnh nhắc lại chuyện giữ bí mật chuyện Bằng quen với tụi nó. Lẽ ra thì nói một lần là người bình thường hiểu rồi. Nhưng thằng Đức thì lại là chùm chuyên môn nói hớ. Vì vậy để chắc cú, Mạnh nhắc lại thêm một lần nữa.

‘Biết rồi! Có mỗi chuyện đó mà ông nhắc đi nhắc lại hoài! Làm như tui trí nhớ kém không bằng. Có bao giờ tui quên cái gì đâu!’ Đức than vãn.

Mạnh nhếch một bên môi lên:

‘Ừ, mày đâu có quên gì đâu. Mỗi khi viết hết mực là mày mượn tao. Hết giấy trắng làm kiểm tra mày cũng xin tao. Tao nhắc mày mai nhớ mua. Mày ừ ừ, nhớ rồi. Tối hôm sau...’

Nó bống xuống giọng và cầu xin:

‘Hi hi, thông cảm nha. Hôm qua tui bận quá nên quên mua rồi, cho tui mượn xài đỡ đi!’

Đức khịt mũi:

‘Trời ơi, có chút xú mà ông tính toán thấy ghê!’

Mạnh lấy lại cái giọng lạnh lùng:

‘Ừ! Đâu có nhiều đâu. Sổ bút viết với giấy đôi mày xài chùa của tao chỉ vừa đủ để xây thành cái cao ốc thôi à!’

‘Xạo vừa thôi ba!’ Đức hích cùi chỏ vô Mạnh.

‘Mày quên cái gì thì quên chứ quên chuyện đó là chết đời cả đám đó biết chưa!’

Bống nhiên có tiếng cười nói um sùm phát ra đằng sau lưng tụi nó:

‘Tao nói mày nghe, sớm muộn gì tao cũng چرا được em đó. Trước giờ chưa có em nào mà tao không chinh phục được!’

Tiếng của thằng Huy Anh, giọng của thằng mặt chuột này đúng là khó lẫn vào đâu được. Kế đó là giọng mấy thằng bạn của nó.

‘Theo tao thì không dễ vậy đâu. Tao điều tra kỹ rồi, con nhỏ đó trước giờ cũng có nhiều người theo lắm nhưng chưa ai chặt được ẻm cả!’

‘Đúng vậy đó! Tại con nhỏ đó học ghê quá, tính đến giờ thì chưa có ai vượt qua được con nhỏ đó cả!’

Thằng Huy Anh tỏ vẻ đại gia:

‘Đúng, khoản học hành thì tao không hơn ai nhưng khoản hào phóng thì đồ ai qua được tao...’

Lập tức một cái giọng khác cất lên sang sảng:

‘Nghe nói hình như con nhỏ này không thích gì hết đó. Ai tặng cái gì nó cũng không nhận!’

‘Có chuyện đó thiệt hả? Con trai tặng quà mà nó không nhận!’

Thằng Huy Anh vuốt mặt một cái. Bống nhiên nó liếc thấy Mạnh liền khịt mũi nhìn sang hướng khác nói:

‘Không sao, càng khó چرا thì càng tốt! Ai không چرا đồ được em ấy chứ tao thì chắc chắn là چرا được!’

Đợi tụi nó đi được khúc rồi, Mạnh mới liếc xéo về hướng đó và bảo:

‘Nãy giờ nghe tụi nó nói gì không?’

‘Có, thì sao?’

‘Không phải chỉ có mỗi tụi nó đâu mà còn khối đứa khác theo đuổi Bằng nữa đó!’

Đức kinh ngạc:

‘Ghe vậy hả!’

‘Bởi vậy nếu muốn sống yên thân thì liệu mà nhớ giữ mồm giữ miệng!’

Thứ hai, bảy giờ rưỡi sáng. Nếu còn muốn sống sót sau chín mươi phút tính từ lúc đó thì phải biết liệu hồn mà giữ yên toàn thân trong lớp. À quên, ngoại trừ hai tay để viết bài.

Thầy Linh cứ thế rảo bước qua lại đọc bài. Đứa nào mà cựa quậy làm cái gì khác ngoài việc chép bài là chết ngay tại chỗ. Nghe tiếng chuông ra chơi, cả đám liền thở phào nhẹ nhõm và tiếng nói chuyện lại rộ lên.

Kể từ sau vụ xô xát lần trước giữa Mạnh và đám nữ sinh, nó đã tạo ra ấn tượng xấu đáng kể trong mắt người khác. Vì đám nữ sinh đó được xem là hoa khôi đứng đầu chuyên ngành công nghệ kỹ thuật. Ngoài Bằng ra thì đám nữ sinh đó cũng được xem như là ‘hot girl’ của trường.

Mặc dù Mạnh vẫn ngồi yên trên bàn của mình nhưng hầu hết mấy đứa trong lớp lại xem nó như một con gì đó khá nguy hiểm. Chúng cố né xa cái bàn của nó và trao đổi nhau bằng ánh mắt lăm lết.

Nhưng Mạnh không quan tâm lắm đến việc đó. Càng bị người khác ghét thì càng tốt, đỡ phiền phức. Nó mở mấy trang mạng ra xem tin tức như mọi khi. Để coi hôm nay có gì hay.

Mắt nó dừng ngay tại dòng tiêu đề ‘Cái chết bất thường của bốn học sinh Mỹ’.

‘Vào chiều tối ngày hôm qua, cảnh sát phát hiện xác của bốn học sinh trung học ở trong một con hẻm vắng. Giấy tờ và các vật dụng có giá trị vẫn còn nguyên trên người nạn nhân. Ngoài ra, gần khu vực hiện trường có một chiếc xe hơi thuộc sở hữu của các nạn nhân.’

Kết quả khám nghiệm cho biết nạn nhân tử vong bởi một vết đâm sâu vào trong cơ thể. Hung khí được xác định là một thanh kim loại dài và nhọn. Khám nghiệm các dấu vết khác tại hiện trường, cảnh sát xác định chỉ có một hung thủ duy nhất gây ra vụ việc.

Tuy nhiên kết luận này vẫn còn chưa thỏa đáng. Làm sao hung thủ có thể giết được cả bốn thanh niên to khỏe một cách dễ dàng mà không để lại bất cứ dấu vết nào tại hiện trường.

Cơ quan điều tra cho biết đây mới chỉ là kết luận tạm thời. Được biết còn có một học sinh khác của trường cũng mất tích vào cùng ngày hôm đó. Họ cho rằng hai vụ việc này có thể liên quan với nhau.

Chính vì vậy, các nhà phân tích chuyên môn của chúng ta cho rằng thủ phạm gây ra vụ việc có thể là một zerloss. Tệ hại hơn, đó có thể là một Thợ Săn.’

Nhưng mẫu tin đó lưu lại trong đầu Mạnh khoảng năm giây rồi biến mất. Một lát sau, nó lại thấy một mẫu tin quảng cáo game.

‘Last Shire – Phần cuối – đã chính thức phát hành.’

Sau nhiều lần lỡ hẹn, nhà sản xuất cũng đã ấn định ngày phát hành game là thứ sáu tuần này. Đồng thời họ cũng gửi lời xin lỗi đến tất cả các game thủ vì sự chậm trễ này. Nếu bạn muốn biết lí do đây là trò chơi được mong chờ nhiều nhất, hãy xem đoạn trailer game sau đây.’

Kèm theo đó là một đoạn phim kinh dị dọa người ta đến thót cả tim. Tuy nhiên, trò chơi cũng hay đấy nhưng nó lại chẳng có điều kiện để mà chơi. Ôi dào, hôm nay là ngày gì đâu mà chán thế không biết.

Đến lúc ra về, Mạnh vô tình đụng đầu đám con gái vừa sinh sự với nó tuần trước. Hai bên chỉ trừng mắt với nhau một lúc rồi đường ai nấy đi.

Vài hôm sau, lúc đang đi ngoài đường, nó lại gặp con nhỏ cầm đầu đám con gái đáng ghét đó. Con nhỏ chỉ đi một mình, không có đám chị em đi cùng. Mạnh liền chột chột thẳng Đức:

‘Ê, nhìn kè!’

‘Thôi đi cha, đừng có kiếm chuyện nữa!’

Nó tỏ vẻ khó chịu:

‘Kiểm chuyện cái giống gì. Nó không sinh sự với tao thì thôi. Mắc gì tao phải kiểm chuyện với nó!’

Mạnh nhắc ngón tay lên vừa đủ để Đức thấy:

‘Ý tao là mày thấy nó khác khác không?’

‘Có, nhỏ đó bữa nay mặc bộ đồ khác!’

Nó trợn ngược mắt, lấy tay kéo áo thùng Đức và lau bầu:

‘Bữa nay tao với mày cũng mặc đồ khác nè. Vậy tao với mày có gì khác hông? Nói vậy cũng nói!’

Đức vặn hỏi:

‘Vậy chứ ông nói nó có gì khác!’

Mạnh khoanh tay suy nghĩ. Tóc tai con nhỏ này được cột gọn gàng, tay chân cũng không đeo vòng vàng như mọi khi. Nó bảo:

‘Tao thấy nó ăn mặc bình thường quá. Nó không có điệu như mọi khi.’

Đức nhìn kĩ rồi gật gù:

‘Ừ, có lí!’ Rồi nó buột miệng nói ‘Ê, mà sao bữa nay thằng Mạnh nhiều chuyện vậy ta?’

Nó cộc cằn:

‘Kệ xác tao!’

Mọi người bu đông cả một góc lớp. Chúng đang làm gì vậy nhỉ? Mạnh nhắc mình ra khỏi bàn một cách mệt mỏi và đi lại chỗ đó coi. Cái lũ này không biết lại giờ trò gì nữa đây.

‘Ra, coi chừng!’

Nhật Huy lên tiếng cảnh báo làm cho cả bọn dạt ra một khoảng. Trên bàn nó là mấy cái hộp kính vuông, bên trong mỗi cái đều có chứa một con bò cạp to tướng. Chúng giờ càng ra đe dọa, đuôi cứ chắc cao lên sẵn sàng tấn công.

Trời, bọn này hết thứ chơi rồi hay sao mà xách mấy thứ này vào. Mà không hiểu chúng lấy mấy thứ hàng độc này từ đâu ra thế nhỉ.

Đúng lúc đó, Phi Yến, Bích Hòa, Ngọc Ngân với Bích Hòa đi vô lớp. Trên tay chúng lĩnh kính cả đám đồ ăn, nước uống. Nhỏ Phi Yến thấy tụi nó tụ tập lại thành bãi liên quảng mớ đồ cho ba đứa kia cầm rồi lách mình chạy vô:

‘Ê ê, có gì hay vậy! Tụi bay xích ra cho tao coi với!’

Thằng Duy Minh liền lên tiếng chọc quê:

‘Má nhiều chuyện quá à má!’

‘Kệ tui!’

Thằng Quý Siêu đứng bên cạnh xoay mấy cái hộp lại ngay ngắn để tụi nó nhìn rõ hơn. Nó lấy đèn ra chiếu chiếu vào mấy con bò cạp. Có vẻ như chúng không ưa việc đó lắm, mấy cái càng to đen nhánh cứ đập vào vách hộp liên tục.

Trong lúc đó, thằng Nhật Huy moi ra một cái hộp kính khác to hơn gấp mấy lần, trên nắp hộp có một vài lỗ nhỏ. Cái hộp này trống rỗng, bên trong có rải một lớp đất cát mỏng với vài cọng cỏ ngắn ngùn mọc lên.

Thằng Nhật Huy hỏi hai thằng Lê Long với Thành Luân:

‘Ê, tụi bay đem đủ đồ chưa?’

Lê Long mở ba lô ra trả lời:

‘Đủ rồi!’

Thành Luân nhắc cả đám:

‘Tụi bay ra đó canh chừng đi! Đứng đó nhìn gì?’

Cả đám lập tức nhóm canh cửa ở đầu lớp và cuối lớp. Ở giữa lớp thì chúng thò đầu ra nhìn láo liên. Thành Tú liền lên giọng chỉ đạo:

‘Rồi, làm lẹ đi tụi bay!’

Thành Lê Long với Thành Luân liền chạy lên bàn giáo viên và bắt đầu ráp thêm vài thứ vào mặt bàn. Thảo nào chúng nó phải canh chừng ghê vậy. Xử lí xong bàn giáo viên, chúng tiếp tục ráp mấy thứ linh kiện gì đó vào cái hộp kính lớn ở dưới lớp. Quý Siêu mở nắp hộp ra và giữ chặt cho hai đứa nó làm việc. Thành Nhật Huy neho mắt kiểm tra từng con một. Nó lấy một cái que chọt chọt qua khe hở, lũ bò cạp đều phản ứng lại bằng cách kềm chặt lấy cái que.

Chẳng hiểu chúng nó định làm gì nữa. Mạnh đứng lên, ra khỏi lớp, trực chỉ nhà vệ sinh mà tiến. Nó chọt thấy con nhỏ đánh đá kia đang đứng đó nói chuyện với lũ bạn mình dưới sân ngay chỗ gốc cây. Con nhỏ cọt tóc ra sau và không đeo mấy thứ vòng vàng lấp lánh trên tay.

Mạnh nhăn mặt, khịt mũi một cái rồi đi tiếp. Giải quyết xong, nó đi dọc hành lang về lớp. Nó chọt phát hiện ra cũng con nhỏ đó nhưng lần này nó đeo thêm mấy thứ trang sức lấp lánh trên tay và hình như bộ đồ của nó cũng khác khác khi nãy.

Mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Chắc tại mình cận thị nên trông gà hóa cuốc đấy mà. Mạnh gãi gãi đầu rồi vào lớp trở lại.

‘Rồi, xong rồi!’ Lê Long lên tiếng.

Cả đám lại dạt vào chỗ bàn thành Nhật Huy. Thành Anh Tú liền đuổi cổ tụi nó:

‘Tụi bay xuống bàn mà coi! Cả đám chen lấn vậy lát hồi thầy đi ngang thấy tịch thu hết giờ!’

Tụi nó đều nhanh nhẩu ai nấy về chỗ mình. Phải chi ngày thường tụi nó cũng nghe lời thầy cô như thế thì đỡ biết mấy.

Ủa, mà rốt cục Mạnh vẫn chưa hiểu chúng nó định làm gì. Dem vô lớp mấy con bò cạp, nghịch bàn giáo viên với mấy thứ thiết bị rồi lại tu sửa cái lồng kính to tướng.

Một bãi đất trống hiện ra trên bảng. Ê, hình như là bãi đất trong cái lồng kính mà. Vậy ra mấy thứ chúng gắn thêm vào là mấy quay mi ni. Còn mấy thứ chúng gắn lên bàn giáo viên chắc là để truyền tải hình ảnh lên bảng. Dưới bàn mình, Nhật Huy với Quý Siêu lần lượt ráp hai cái chuồng bò cạp vào hai bên lồng kính.

Anh Tú đứng trên bục ra lệnh cho cả lớp:

‘Dồn lên bàn đầu coi cho vui. Dem đồ ăn lên hết luôn!’

Hưởng ứng lệnh tổng động viên, tụi nó liền ào ạt từ mấy dãy bàn cuối dồn lên bàn đầu. Hồng Ngân, Mạnh Quốc với Xương Kiên liền cầm mớ đồ ăn lại gần chỗ Mạnh ngồi.

‘Xích qua xích qua!’ Hồng Ngân giục.

Chẳng những thế, Thùy Trinh, Ngọc Thương, Di Kinh với Mai Phương cũng leo lên hàng ghế ngay sau lưng Mạnh ngồi. Chúng cũng xách theo một đồng lương khô mới mua dưới căn tin.

Mạnh trợn mắt ngó xung quanh mình. Giờ học thì đứa nào đứa nấy cũng sợ chết, ráng lủi sâu xuống hàng ghế cuối cùng mà ngồi. Còn bây giờ thì bầu nhau lên hàng đầu mà ngồi. Cái khu cấm địa này biến thành mảnh đất vàng từ hồi nào vậy trời?

Hồng Ngân thấy mấy gói bánh cho Mạnh. Dĩ nhiên là có đồ ăn miễn phí thì đại gì mà từ chối. Nó xé gói bánh ra và nhai rào rào trong miệng.

Trên màn hình hiện ra một con bò cạp đỏ và một con bò cạp đen được ngăn cách nhau bằng một gạch chéo với chữ VS to tướng ở giữa. Cả lớp liền ‘Ồ ồ ồ...’ lên kinh ngạc.

‘Cám ơn, cám ơn mọi người đã khen!’

Luân giơ tay lên chào và tự thưởng ình một nụ cười. Thăng Long thò tay qua máy tính của thằng Luân bấm nút và nạt:

‘Coi chừng góc máy kè ông nội!’

‘Từ từ!’

Lập tức con bò cạp đỏ liền choán hết toàn màn hình và một loạt các thông số xuất hiện kèm theo:

‘Bò cạp lửa: Thường được tìm thấy ở các vùng đảo nhiệt đới, nơi có nhiều đất đá. Sở hữu chất độc có thể khiến cho người ta chết vì một cơn đau như lửa đốt.’

Chỉ cần nghe âm thanh rít lên của nó cũng đủ biết hung dữ cỡ nào. Kế đó là:

‘Bò cạp đen sa mạc: Được mệnh danh là tử thần chốn sa mạc nhờ khả năng ngụy trang dưới cát và kết liễu con mồi nhanh gọn.’

À, thì ra Long với Luân đang đảm nhiệm vụ thiết bị âm thanh và hình ảnh.

Cả hai con bò cạp đều múa càn động vào mặt kính và gầm lên giận dữ. Và cả lớp bắt đầu rộ lên tranh cãi um sùm xem con nào sẽ thắng. Không phải chỉ có mỗi lũ con trai mà cả đám con gái cũng cãi nhau khỉ thế.

Sau đó hình ảnh trở về như cũ. Chữ VS bị thay thế bằng dòng chữ ‘Đấu trường tử thần’. Cuối cùng là chữ:

‘Bắt đầu!’

Bây giờ cứ như đang coi phim kinh dị trên màn ảnh rộng vậy. Cửa chuồng hai con bò cạp vừa mở ra là cả đám hò hét um sùm:

‘Cắn nó!’

‘Cắt càn nó đê!’

‘Nhào vô đê hai em!’

Và vô khối những thứ ngôn ngữ chợ búa khác. Bất kể con trai hay con gái cũng hò hét cho tới bến. Cái lớp này quậy phá đến thế là cùng.

Trở lại với trận đấu trong chuồng, hai con vật dang càn rộng hết cỡ đe dọa nhau. Đỉnh đuôi sắc nhọn lăm lăm trên cao như mũi giáo sẵn sàng hạ xuống. Cả hai di chuyển thành vòng tròn bên trong chuồng.

Con bò cạp đỏ vung càn tới tóm lấy kẻ địch trước. Con bò cạp đen bị giữ lại một càn liền vung đuôi lỏng lên đâm thẳng xuống. Con kia thả càn ra và lùi lại né cú đòn nguy hiểm đó.

‘Ồ ồ ồ...’ Tụi nó thất vọng.

Hai con bò cạp lại bò thành vòng tròn, giữ khoảng cách với nhau. Cả hai gầm ghè đe dọa nhau một lần nữa.

Lần này con bò cạp đen chủ động tấn công trước. Nó xông tới giữ kẹp chặt càn kẻ địch. Con bò cạp đỏ cố vùng ra nhưng không được.

Chúng lôi nhau đi vòng vòng trong sân. Kẻ này cố quật đuôi đâm vào kẻ kia. Nhưng không có cú nào trúng đích cả.

Bất ngờ, con bò cạp đỏ tiến thẳng tới trước, dùng càn còn lại tóm lại càn của kẻ địch. Con bò cạp đen cảm nhận được sự nguy hiểm liền đâm đuôi xuống cố gắng ngăn kẻ địch áp sát tới gần.

Con bò cạp đỏ chỉ chờ có vậy, nó nhích người qua né và phóng đuôi thẳng xuống, xuyên qua lớp áo giáp đen của kẻ địch. Chất độc được giải phóng và lan tỏa ra xung quanh.

Con bò cạp đen nhích người cục cựa vài cái và rồi ngổm. Cuối cùng là màn phanh thây, con bò cạp đỏ cắt càn kẻ địch để nhắm nháp.

Đúng là thiên nhiên hoang dã. Nhưng độ hoang dã trong chuồng vẫn chưa thấm gì so với ngoài chuồng. Tụi nó cãi nhau um sùm, một bên thì bảo là con bò cạp đỏ gặp hên, bên thì bảo ‘Hên con khỉ!’.

Sau khi ăn tối xong, Mạnh ngồi yên lặng mà là bài tập trong phòng. Môn sinh vật học, môn yêu thích nhất của nó. Đề bài là ‘Tìm hiểu và phân tích đời sống của loài kì nhông gai đuôi xanh’. Không quá khó với một kĩ sư sinh học như nó.

Chỉ có điều nếu lấy mấy cái hình minh họa trên mạng hay trong sách mà đưa vào tập thì không hay cho lắm. Với lại nếu lựa hình thì càng nhức đầu. Hình như loài vật này có mặt trên Đá Lửa thì phải. Mai lên đó tự mình chụp hình rồi đưa vào tập. Ừ, cứ như vậy đi.

Mạnh tự nhủ thế, nó bấm nút lưu bài viết và đóng tập lại. Làm bài thế là đủ rồi, bây giờ thì ngồi coi tivi giải trí. Bỗng nhiên có tiếng ồn ào phát ra ở ngoài hành lang. Cả đám con trai lớp nó đi đâu vậy không biết. Đứa thì cầm đồ ăn, đứa thì xách nguyên bình nước, đứa thì bưng một chồng máy tính. Mà thôi kệ xác chúng, thích làm gì thì làm. Hơi đầu mà lo.

‘...Sự ảnh hưởng của tình trạng biến đổi khí hậu ngày càng lớn và trầm trọng hơn. Hôm nay, đảo Thanh Bình đã chính thức chìm hoàn toàn dưới mực nước biển...’

Mạnh lập tức dựng người dậy.

‘...May mắn là toàn bộ các sinh vật sống trên đảo đã được lực lượng cứu hộ di dời đi các nơi khác. Như vậy, kể từ đầu năm nay tính cho đến thời điểm này, hệ thống đảo Đá đã mất năm đảo nhỏ. Theo như các chuyên gia dự báo thì con số này sẽ tiếp tục tăng nếu như mực nước biển vẫn tiếp tục dâng lên không ngừng. Và có khả năng toàn bộ vùng lãnh thổ của zerloss sẽ biến mất hoàn toàn trong vòng vài chục năm nữa!’

Một trái đất ba chiều xuất hiện và phóng lớn trên màn hình. Các vùng màu nâu và xanh lá đại diện cho đất liền, xanh dương là biển, chỉ chít trên biển là vô số các hòn đảo, quần đảo của các zerloss. Và chỉ trong chốc lát, màu xanh dương lan ra nuốt chửng toàn bộ tất cả các hòn đảo đó.

Mạnh nuốt nước bọt cái ực và có cảm giác hơi lạnh trôi nhẹ qua người. Nếu cái viễn cảnh đó mà xảy ra thật thì ghê quá.

‘...Liên quan đến tin tức này, đại diện của lực lượng phòng vệ tiếp tục trình kế hoạch lên quốc hội yêu cầu thông qua kế hoạch tấn công vào thế giới loài người để cứu lấy hành tinh này. Tuy nhiên kế hoạch vẫn bị bác bỏ vì quốc hội cho rằng kế hoạch hủy diệt loài người là quá tàn nhẫn...’

Mạnh giật nảy mình không biết nó có nghe nhầm không. Kế hoạch hủy diệt loài người. Mặc dù nó biết là dân tộc này vốn không ưa gì con người nhưng việc lên kế hoạch để tiêu diệt con người... thì đúng là nó có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Để nó nhớ coi, các loại vũ khí chiến đấu của loài người dù có hiện đại đến đâu thì cũng cần hai thứ là nhiên liệu và đạn dược. Những thứ đó dù có nhiều tới đâu thì cũng có hạn. Nhưng những thần không của các zerloss thì khác. Chúng tích tụ năng lượng mặt trời, chuyển thành nguồn năng lượng plasma để cung cấp năng lượng hoạt động và còn có thể giải phóng plasma ra ngoài thành các chùm sáng hội tụ cực mạnh.

Nói đơn giản là chúng có một nguồn năng lượng và một nguồn tiếp đạn vô tận: mặt trời. Và nếu như lực lượng zerloss mà tiến đánh vào đất liền thì con người đừng hòng mà có cửa thắng.

‘...Tiếp theo đây, chúng tôi sẽ phỏng vấn trực tiếp ông Hồ Bằng Thanh, người vừa chỉ đạo chiến dịch cứu các loài động vật sống ra khỏi đảo Thanh Bình. Chúng tôi sẽ kết nối đến văn phòng của ông...’

Mạnh lập tức nhảy lên bàn, bấm nút gọi sang phòng của Đức. Vừa thấy bản mặt của Đức hiện lên, Mạnh hớn hờ:

‘Ê Đức, bật ti vi lên kênh 7 đi. Kênh tin tức đó!’

‘Ừa, Mạnh hả? Mà kênh đó thì có gì hay?’ – Nó ngơ ngác.

‘Chú tao sắp lên ti vi kè, trực tiếp đó!’

‘Ai? Chú Thanh hả?’

Mạnh nghệch mặt ra:

‘Chứ bộ tao còn ông chú nào khác nữa hả!’

Xong rồi nó tính gọi cho Băng để lấy le. Vừa định chạm tay vào màn hình bấm nút thì:

‘Chết cha, mình đâu có biết số liên lạc của con nhỏ đó đâu!’

Vừa bước chân ra khỏi thần không, Mạnh và Đức đã nói chuyện oang oang cả bãi đáp.

‘Thì lát ông xin số của nhỏ đó đi!’ – Đức bảo Mạnh.

‘Thôi đi cha ơi, tự nhiên kêu con xin số người ta làm quái gì! Tự nhiên đi làm phiền người khác có gì hay đâu!’

‘Thì ông cứ thử đi, có chết...’

Tụi nó khựng lại khi thấy Băng đang đứng nói chuyện ở cạnh cửa của một thần không cùng với một nhân viên khác. Chính là con nhỏ hôm kia cãi nhau với Mạnh, cả hai đang nói chuyện khá sôi nổi. Con nhỏ kia mặc bộ đồ của khá giản dị. Không trang điểm lòe loẹt kiểu ‘cá bảy màu’.

Thấy tụi nó lại gần, con nhỏ khép hai tay vào nhau và nhẹ nhàng:

‘À, chào mấy bạn. Mình là nhân viên mới!’

Mạnh và Đức nhăn mặt trao đổi với nhau bằng ánh mắt khó hiểu. Con nhỏ này muốn cái quái gì đây. Nó nói chuyện cứ như là không hề quen biết Mạnh vậy. Mà quan trọng là sao chú Thanh không nói trước với nó là sẽ tuyển thêm người vô đây làm việc chứ. Rồi Mạnh nói với giọng khó chịu:

‘Ồ, đến đây để làm việc thì được chứ để sinh sự thì...’

Nó kết thúc câu bằng ánh mắt dọa nạt.

Con nhỏ nhận ra giọng nói của Mạnh có gì đó không bình thường. Nó hỏi ngược lại Mạnh với giọng nhỏ nhẹ, không phải to tiếng như bữa trước:

‘Xin lỗi bạn! Mình thấy hình như trò không thích mình lắm!’

‘Thì đúng là vậy mà, nếu biết rồi sao còn hỏi!’

Băng lên tiếng bảo vệ con nhỏ đó:

‘Mạnh, nhưng bạn ấy có làm gì đâu. Bạn ấy mới đến thôi mà!’

Mạnh trừng mắt nhưng cố dằn giọng:

‘Mới đến gì, hôm bữa nó cự lộn với tui trong căng tin đó! Hỏi thằng Đức đi!’

Đức nhanh chóng thêm vào:

‘Đúng rồi đó Băng! Hôm đó tui đi chung với thằng Mạnh mà!’

Con nhỏ đó bắt đầu bối rối:

‘Mình..mình không hiểu! Thực sự mình mới gặp các bạn lần đầu và mình cũng chưa cãi nhau với ai bao giờ cả!’

Mạnh trừng mắt nhìn một cách kinh khủng khi thấy con nhỏ này dám nói dối trắng trợn như vậy:

‘CÁI GÌ?’

Mạnh chợt ngừng nói và nghĩ kĩ lại. Sau đó nó hỏi con nhỏ:

‘Bạn có một người chị hoặc em gái song sinh nữa? Phải không?’

Hai đứa bạn của nó chẳng hiểu Mạnh đang điều tra cái gì nữa nên chúng chẳng biết nói sao. Con nhỏ gật đầu:

‘Vâng! Mình có chị tên là Sa... Nhưng sao bạn biết vậy?’

Nó nhăn răng nói một cách dễ ghét:

‘Biết rõ là đằng khác nữa đó!’

Hai đứa kia đến giờ vẫn chẳng hiểu chúng đang nói gì cả. Đức đành thay mặt nó với Bằng giờ tay:

‘Ê ê! Xì tốp! Ngừng, hai người nói cái gì mà tui hông hiểu gì cả!’

Đức quơ quơ tay giữa Mạnh và con nhỏ kia. Mạnh biểu nó:

‘Bỏ tay này xuống rồi tao nói!’

Mạnh giải thích cho cả ba đứa:

‘Là vậy, lần trước tui bị chú Thanh quăng lên đảo ở với cái bộ tộc gì gì đó thì tui thấy ông kia có hỏi chú Thanh chuyện hai đứa cháu ổng!’ Mạnh chỉ con nhỏ mới tới ‘Nhớ vụ dưới bãi xe không Đức. Rồi hôm kia lớp tui tổ chức đấu bò cạp, tui thấy nó mà mới quay qua một cái thấy ăn mặc kiểu khác. Nên tui đoán hai đứa này là chị em song sinh. Vậy đó!’

Đức vỗ tay bốp một cái:

‘À... ra vậy hả! Tao biết trước rồi mà!’

Mạnh cau mặt:

‘Mày thì biết cái gì! Ở đó mà làm bộ!’

Đức nghe vậy nó còn nhe răng cười. Mạnh cũng bó tay luôn với Đức. Bây giờ khi rõ mọi chuyện rồi, Mạnh gãi đầu:

‘Ồ, nếu vậy tui xin lỗi!’

Con nhỏ đó cười nhẹ:

‘Không sao! Thật ra chị mình cũng không đến nỗi nào, chỉ là hơi nóng nẩy!’

‘À, bạn tên gì vậy?’ Đức chen ngang hỏi.

‘Mình tên Tinh. Lê Kim Tinh!’

11. Chương 11: Quái Vật Trong Đêm

Buổi tối, Mạnh ngồi trong phòng chơi Last Shire. Trò này mới được phát hành không lâu nhưng thu hút khá nhiều người tham gia. Đây cũng là lí do mà hôm bữa Mạnh thấy cái đám bạn trong lớp ôm máy móc cùng đủ thứ thiết bị hí hửng chạy qua.

Trò chơi này nếu chơi bằng kính thực tế ảo mới hay. Tuy nhiên, nó lại không có tiền để mua cái thứ đắt đỏ đó nên thôi. Nhưng may phước là trò này phát hành miễn phí nên con nhà nghèo như nó mới có cơ hội mó vào.

Đang chơi ngon trớn, góc dưới của màn hình hiện ra kí hiệu liên kết vệ tinh. Mạnh ngừng trò chơi và bấm vào xem, tin lấy từ máy tính chủ trên Đá Đỏ thông qua vệ tinh. Một con vật đen to tướng đang giang cánh lượn qua mấy tầng mây trên cao. Nó trề môi ra tự hỏi:

‘Con gì đây?’

Thông tin từ ảnh phỏng đoán ba chiều cho biết đó là một giống dơi khổng lồ với chiều ngang sải cánh của khoảng hai mét. Loài này ăn tạp, từ các loài động vật nhỏ cho đến mấy thứ hoa quả, trái cây nó đều xơi tuốt. Mạnh nhướn mày một cái:

‘Chà, hai mét thì ghê lắm đó!’

Nhưng con vật đó có lớn bao nhiêu cũng không quan trọng bằng nơi chúng đang sinh sống: thành phố Hồ Chí Minh. Mạnh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày nó phải quay trở lại đây.

Sauk hi xem xét hết các thông tin, nó tắt máy rồi đi qua phòng Đức. Vừa đúng lúc, Đức ra khỏi phòng. Mạnh hỏi nó:

‘Ê, nhận được tin báo chưa?’

‘Rồi!’

‘Biết rồi thì tốt! Đi!’

Đức sực nhớ ra:

‘Ê khoan, còn hai đứa kia?’

‘Kệ đi chắc tụi nó cũng biết rồi!’

Tụi nó nhanh chóng lấy xe đạp và đến cảng di chuyển. Trên đường, tụi nó gặp hai đứa còn lại. Bốn cái xe nhanh chóng đi đến trung tâm nghiên cứu Đá Xanh.

Những chiếc bóng mờ ảo từ trên cao nhảy thẳng xuống nóc tòa nhà tạo ra một chuỗi âm thanh tiếp đất mạnh. Bụi bám trên nóc nhà bị thổi tung lên tạo ra tám vết chân dưới đất.

‘Cuối cùng cũng xuống tới nơi!’ Mạnh thở phào.

Từ chỗ mấy vết chân, bốn đứa tụi nó hiện ra.

‘Ê, lần sau hạ thấp thấp xuống chút rồi mới nhảy xuống! Nãy tui giật mình luôn, chưa gì mới mở cửa ông kêu nhảy rồi, lỡ té gãy chân thì sao?’

‘Vậy mà gãy chân chưa?’

‘Rồi, gãy móng chân rồi!’

Cả đám phì cười. Còn Mạnh trợn mắt:

‘Dẹp mà đi, rảnh quá!’

Rồi Mạnh lên giọng chỉ đạo:

‘Giờ nghe tui nói mấy chuyện trước khi đi tìm mấy con dơi đó!’

Không phải tự nhiên mà nó dám lên giọng như vậy. Chú Thanh vừa cho nó lên chức nhóm trưởng mấy tuần trước. Lẽ ra, thì cái việc chỉ huy nhóm này nên thuộc về Băng vì cô mới là người có kinh nghiệm và thời gian làm việc thực tế cao nhất. Nhưng chú Thanh lại chắc chắn rằng nó sẽ làm tốt hơn.

Ý nghĩ đầu tiên ngay khi Mạnh được lên chức là... mình chết chắc rồi.

‘Đầu tiên, thế giới con người khác xa thế giới chúng ta. Chuyện đầu tiên là đừng tin bất cứ người nào cả!’

‘Ồ, tại sao vậy Mạnh?’ Băng nhú mày khó hiểu.

Nó nói với bộ dạng nghiêm trọng:

‘Tin tui đi, tui ở đây biết bao lâu rồi mà còn không dám tin nổi ai nữa là bạn biết sao rồi đó! Một con vật dù hung dữ tới đâu, bạn vẫn có thể đối phó với một nó thông qua thói quen, hành vi của nó. Nhưng bạn sẽ không bao giờ đối phó được với một con người vì bạn không thể nào biết được trong đầu chúng nghĩ cái gì! Con người luôn sống bằng sự lừa dối! Nhớ kĩ điều đó!’

Trong thoáng chốc, cả bọn liền có chung ý nghĩ. Có thể đây là lí do tại sao chú Thanh chỉ định Mạnh làm đội trưởng.

Ngay tức thì, Đức liền quàng vai Mạnh tự hào mà rằng:

‘Đó! Giờ hai bạn biết lí do tại sao tui là bạn thân của nó rồi đó. Bởi vì tui là người mà nó tin tưởng nhất!’

Mạnh nghiêng đầu, tròng mắt, chỉ tay qua Đức và gằn giọng:

‘Đặc biệt là nó, đừng bao giờ tin nó! Lí do duy nhất nó là bạn thân của tui tại vì tui ở chung với nó đủ lâu để biết cách đối phó với nó rồi!’

Băng với Tinh ráng nín cười. Đức thì ngược lại, há cái hàm khỉ ra cười và đẩy Mạnh ra:

‘Đi đi, vậy mà nãy tui còn khen mày! Biến đi mày! Đừng làm bạn tao nữa!’

‘Tao thêm vào!’ Sau đó, Mạnh lấy lại giọng chỉ huy và giơ hai ngón tay lên ‘Được rồi, giờ chia làm hai nhóm! Tinh, bạn đi với Đức. Băng cùng tui một nhóm!’

Đức nhìn Mạnh với vẻ mặt nham hiểm, kéo hơi ra:

‘Ê ê ê! Ông chia nhóm ra với ý đồ gì đây!’

‘Mày lại đây!’

Mạnh nhe răng cười tươi hết cỡ và dọa:

‘Mày nói tao có ý đồ gì là sao? Hả?’

‘Hổng phải hả? Thấy người ta hiền rồi chia nhóm ra để lợi dụng à?’

Mạnh bạnh quai hàm ra liếc nhìn Băng:

‘Băng, còn nhớ vụ tui với bạn đi tóm con trăn khổng lồ hông?’

Cô gật nhẹ đầu:

‘Ừ, mình còn nhớ!’

‘Bạn làm sao mà con vật đó tỉnh lại vậy? Kể ọi người nghe đi. Nhớ kể chi tiết chút!’

Đức và Tinh liền nhìn Băng chăm chú.

‘Mình rút mũi kim trong họng nó ra!’

‘Cái gì!’ Đức kinh ngạc.

Mạnh bình thản:

‘Đừng có ‘Cái gì’ vội. Để tao chú thích thêm. Con trăn đó dài mười mét rưỡi. Và sém chút nữa tay phải của tao thành bữa trưa cho nó! Rồi, giờ thì ‘Cái gì’ đi!’

Đức há hốc mồm ra mà ngạc nhiên trong sự im lặng. Mạnh mỉm cười khoái chí:

‘Sao? Còn dám nói người ta hiền nữa hông?’

‘Trời ơi! Bạn đúng là vừa hiền vừa dững cảm!’

Mạnh trợn mắt lên nhìn Đức.

‘...Ai như thằng Mạnh, nhìn nó là thấy...’

Đức ngừng nói và phá ra cười khi thấy ánh mắt hình viên đạn quen thuộc đang ngó nó chằm chằm.

Thành phố Hồ Chí Minh, một thành phố sôi động và đầy sinh lực. Mới tám giờ tối, thành phố vẫn chưa hề ngủ mà vẫn còn tấp nập các hoạt động. Trên những con đường trung tâm ở Sài Gòn, những hội chợ lớn đang diễn ra để chuẩn bị đón mừng giáng sinh. Mạnh không hề nghĩ mình sẽ quay lại đây, và nếu có cũng không sớm như vậy. Nơi đây chứa nhiều chuyện mà nó không muốn nhớ. Nhưng với Băng thì đây dường như là một nơi khác. Nơi này không hiện đại như ở trên thành phố Đá Xanh nhưng nó có sự cuốn hút riêng đối với một zerloss chưa từng đặt chân đến thế giới con người.

‘Mạnh, mấy kí hiệu này là gì vậy!’

Nó liếc mắt lên một cái rồi nhìn xuống cuốn tập trên tay và giải thích:

‘Mấy cái biển báo giao thông ấy mà! Chỗ này đất chật người đông, cần phải có biển báo để tránh xảy ra tai nạn!’

Mạnh gạt đầu cho qua, nó vẫn chú ý kĩ đến cuốn tập. Bên trong đó là bản đồ thu nhỏ có các chấm sáng di chuyển liên tục. Máy cái chấm đó là các máy theo dõi mà tụi nó đã thả ra trong khu vực này.

Nhưng Băng thì khác hoàn toàn, cô không lo lắng gì cả mà khá hồn nhiên. Cô không ngừng ngạc nhiên về những thứ có ở đây: những xe bán bóng bay, những con thú nhồi bông ngộ nghĩnh tới các cửa hàng tạp hóa con con, những người bán hàng rong...

Với Mạnh, đó là những thứ bình thường và quen thuộc tới nỗi nó không buồn để ý. Đơn giản vì niềm vui là thứ cảm xúc mà nó đã đánh mất từ lâu. Nay bỗng dưng thứ cảm xúc đó lại quay trở về khi nó thấy Băng cười đùa và ngạc nhiên trước những thứ lạ lẫm.

Nhìn Băng, nó thấy được hình ảnh tuổi thơ của mình, cũng chạy lon ton cạnh ba mẹ, nhìn ngó khắp nơi và không ngừng hỏi về những thứ mới lạ.

Đang đi vòng vòng trên đường, bỗng nhiên Băng dừng lại trước một cửa hàng trang sức nhỏ. Cô chỉ vào mấy cái vòng tay, dây chuyền hand – make xinh xinh trong tủ kính:

‘Cái này là cái gì vậy Mạnh, nhìn đẹp quá!’

Mạnh xếp quyển tập dứt vào túi rồi đi lại gần hỏi:

‘Sao, bạn thấy cái gì hay nữa hả?’ Nó nhìn vào mấy thứ trong tủ kính rồi nhìn Băng với vẻ mặt không tin nổi ‘Mấy cái đồ trang sức...’

Băng vẫn nhìn Mạnh chờ đợi, vậy tức là cô ta không giả bộ rồi. Nó đành nói nốt:

‘...làm bằng tay!’

Trời ạ, cái này là mấy đứa con gái như Băng phải rành hơn nó mới đúng chứ.

Băng nhìn chăm chú không ngừng vào mấy thứ đó. Đúng lúc ấy, chị bán hàng lại gần cười và chào hàng:

‘Hai bạn lựa được cái nào chưa? Đây, để mình gợi ý chút!’

Không đợi hai đứa nó lên tiếng, chị ta lôi ngay vài món ra, thứ nào cũng theo cặp. Chị ta cầm một cặp dây chuyền lên liến thoắng:

‘Đây là cặp dây chuyền được chạm nổi hình trái tim, rất thích hợp cho các cặp đôi đang yêu nhau. Nếu hai bạn thích thì mình sẽ giảm mười phần trăm cho cặp nhẩn!’

Vừa nghe chị ta nói xong, mấy sợi gân xanh từ đâu hằn rõ trên mặt Mạnh:

‘Thưa chị. Thứ nhất, tụi em chỉ là bạn. Thứ hai, tụi em chỉ coi cho vui thôi chứ không có mua gì cả!’

Rồi nó quay sang Băng dứt khoát:

‘Đi thôi!’

‘Em xin lỗi chị!’

Cô nhìn vào mấy thứ trong tủ kính với vẻ hơi tiếc nuối rồi bỏ đi. Mạnh lôi cuốn tập ra và hỏi:

‘Sao, tiếc hả?’

Băng gạt đầu cười trừ. Mạnh an ủi:

‘Mấy thứ đó dễ làm lắm, có gì về tui chỉ cho. Còn giờ lo theo dõi mấy con dơi đi, công việc quan trọng hơn!’

Chúng tạm dừng chân tại một cái ghế đá trong một công viên. Mạnh để cuốn tập qua bên, lấy chai nước ra uống. Đúng lúc đó, Băng nhú mày thắc mắc:

‘Khi này chị kia có nói từ ‘yêu’. Bạn biết từ đó có nghĩa gì không?’

Mạnh bật cười:

‘Trời, vậy mà tui tưởng bạn hồng biết giỡn chớ. Được rồi, tui biết tui nghèo nàn cảm xúc rồi. Khỏi chọc quê!’

Nó thở một hơi rồi đưa chai nước lên uống.

‘Mình đâu có giỡn, mình nói thật mà!’

Mạnh xoay cổ qua nhìn Băng với tư thế kì lạ, tay cầm chai nước đưa vô miệng và mắt trở ra thao láo. Nó uống một hớp rồi nói:

‘Cái gì?’

Về mặt của nó bây giờ giống như bị trộn lẫn giữa sự ngạc nhiên, tức cười và một chút khó tin.

‘Ồ, sao bạn nhìn mình chằm chằm vậy?’

‘Hổng biết từ đó thiệt hả?’

‘Mình nói thật mà!’

Mạnh vuốt cằm, thở dài một cái:

‘Được rồi, đại khái là gần giống bạn bè như tụi mình nè, hiểu không?’

Cô gật đầu, nó mới tiếp:

‘Thì từ “yêu” cũng có nghĩa như vậy đó. Chỉ có điều thứ tình cảm đó cao hơn mức tình bạn!’

Rồi nó kẹp kẹp ngón cái và ngón trỏ vào nhau:

‘Và người ta gọi đó là... tình yêu!’

Hai hàng lông mày của Băng lúc này mới giãn ra:

‘Vậy à! Mình chưa biết!’

Trên trời lúc này đen thui, không trăng và đầy mấy cụm mây đen xám xịt. Mạnh đan hai bàn tay vào nhau, đưa ra sau cổ và dựa người vào thành ghế:

‘Chỉ có điều con người không bao giờ yêu nhau thật sự cả! Chúng chỉ đến với nhau bằng những lời dối trá và chúng chỉ muốn lợi dụng lẫn nhau! Chính vì thế mình không bao giờ tin vào thứ gọi là “tình yêu” đó cả!’

‘Ồ! Vậy là bạn chưa từng yêu ai à!’

Mạnh nhếch mép:

‘Không! Vì đó chỉ là một thứ ảo tưởng không có thật!’

‘Nhưng nếu thật sự điều đó xảy ra với bạn thì sao?’

Mạnh liếc Băng một cái, nở nụ cười vô duyên nhất có thể:

‘Vậy trừ khi đó là ngày tận thế!’

Mặc dù ngoài miệng là nó nói thế, nhưng thật ra gần đây thì nó có thích một người. Hiển nhiên là không ai khác ngoài Băng. Nhưng nó tự biết mình không phù hợp với cô, cô chẳng những là sinh viên giỏi nhất trường mà còn bị khối đứa khác theo đuổi. Thế nên tốt nhất việc quan trọng bây giờ là quan tâm đến chuyện học hành và công việc hiện nay thôi. Còn chuyện tình cảm, thích là một chuyện, yêu thì lại là chuyện khác. Đó có thể chỉ là thứ tình cảm nhất thời của cái tuổi đang trưởng thành như nó thôi. Biết đâu sau này sẽ hết. Vì thế, cứ làm bạn bình thường là tốt nhất, khỏi làm phiền đến ai cả.

12 giờ đêm, các cửa hàng thì bắt đầu đóng cửa, ánh đèn trên các tấm biển quảng cáo dần vụt tắt. Tiếng nói chuyện ngoài phố thưa dần, chỉ còn tiếng gió đêm lẫn với âm thanh của những con vật. Ngoài đường lớn vẫn còn ánh đèn xe, nhưng chúng chỉ đi lại trong sự tĩnh lặng.

Hai cái bóng vô hình lên trên lan can. Mạnh liếc qua đó một cái rồi lặng lẽ nhìn xuống cảnh thành phố bên dưới:

‘Sao? Cũng hổng có gì phải hông?’

Lớp giáp trên người Đức và Tinh tách ra và tự xếp lại thành cái ba lô ở sau lưng.

‘Ừ!’ Đức dựa người vào lan can một cách uể oải ‘Giờ sao Mạnh?’

‘Còn sao nữa? Về thôi chứ còn sao, nửa đêm rồi!’

Băng nhắc nó:

‘Mạnh, vậy còn lũ dơi thì sao?’

‘Kệ đi! Sáng còn phải đi học nữa. Tối mai hẵng quay lại tìm tiếp. Giờ thu dọn lại mớ máy móc đi!’

Mấy cái máy theo dõi lần lượt bay trở về. Cả bọn gấp chúng lại nhét vào trong ba lô. Đột nhiên Tinh reo lên:

‘Mấy bạn, mình bắt được một con rồi nè!’

Tinh mở máy dò trên giáp tay ra. Cả bọn lập tức chuyển hình ảnh qua giáp tay của mình. Máy theo dõi của Tinh đang bám theo một con dơi. Nhưng đó không phải dơi thường mà là một con dơi to khủng khiếp. Chúng hoạt áo giáp tàng hình bao phủ lên toàn thân. Cả nhóm lập tức nhảy lên các nóc nhà và theo vết con vật.

Việc đuổi bắt con dơi khó hơn nhiều so với chúng nghĩ. Chúng phải di chuyển, nhảy qua nhảy lại trên các tòa nhà ở một độ cao cố định để đảm bảo không có ai đó vô tình nhìn lên và thấy bốn cái bóng mờ. Nhưng như vậy vẫn chưa hết, trên các tường của các tòa nhà lại có đủ thứ thò ra ngoài như que, cột, chậu cây, bảng quảng cáo... và thứ nguy hiểm nhất là dây điện.

Dường phát hiện ra thứ gì đó đang bám theo mình, con dơi đột ngột quay lại và rít lên. Nó cắn lấy cái máy theo dõi, nghiền nát và phun trở xuống. Mạnh liền tăng tốc chạy theo sát gót con vật. Con thú này làm nó tiêu gần hết cả đêm rồi, phải gắn chip theo dõi lên người nó càng nhanh càng tốt, mất dấu thì công toi.

Con dơi quẹo vào một khu phố tối om. Đèn đường tắt ngúm cả. Lẽ ra nơi này sẽ rất yên lặng nếu không có tiếng chạy nhảy do tội nó gây ra.

‘RẦM!’

Âm thanh tiếp đất vang lên rõ rệt giữa đêm khuya. Không có ai, Mạnh băng thẳng qua hẻm, nhảy lên lan can rồi leo trở lại nóc nhà. Nó chạy hết sức qua dãy nhà năm tầng và tháo một con bọ ra, nắm chặt trong tay. Nó gần hết hơi rồi mà xung quanh tối quá. Cơ hội chỉ có một lần, không thể ném hụt được.

‘Quét quang phổ. Khóa chặt mục tiêu phía trước!’

Ánh sáng nhiệt quang phổ của con dơi hiện ra rõ ràng trước mắt Mạnh. Nó vẫn chạy nhảy qua các mái nhà, đuổi theo con vật mà không để ý đến cảnh xung quanh. Khoảng cách đã đủ gần, nó liền nhảy vù lên. Nó nhắm thẳng vào con dơi và ném con bọ ra.

‘Mạnh, cẩn thận bên dưới!’

Tiếng cảnh báo của Băng vang lên bên tai, kể đó là Đức và Tinh.

‘Coi chừng!’

Đột nhiên có một loạt ánh sáng chói lóa lên bên dưới làm nó lóa mắt. Nó rơi xuống và không nhìn rõ xung quanh. Mạnh rơi rầm xuống đất, cả người tê rần, ánh sáng xung quanh nó vẫn rất chói. Cứ y như là ban ngày vậy.

‘Bỏ quét!’

Mạnh nhìn xung quanh. Nó đang ở trên đường cao tốc cho xe hơi và xe tải. Một luồng sáng rọi tới phía sau lưng, nó quay ngược nhìn:

‘Chết tiệt!’

Nó nhanh chóng đạp đất nhảy ngay lên tấm panô quảng cáo bên kia đường nắp. Tim nó đập bình bịch xen lẫn với dư âm tiếng động cơ xe vẫn còn ù ù bên tai.

Mạnh đưa nửa mặt ra nhìn, cái xe tải chạy luôn, chắc là cha tài xế không nhìn thấy gì đâu.

Hay thật, nó đã đuổi theo con vật qua một đoạn đường dài mà không để ý gì cả. Ánh sáng làm nó chói mắt trên màn ảnh quang phổ là do đèn xe và nhiệt lượng từ động cơ xe tỏa ra. Nó ngồi xuống thở hồng hộc, xem tí nữa là mất mạng rồi.

‘Ê, ông có sao không?’

Đức ngồi xuống bên cạnh ra vẻ quan tâm, Mạnh phải tay:

‘Không sao! Nhưng ít ra cũng gần được con chip vô người nó rồi!’

‘Mạnh, mình nghĩ bạn ném hụt rồi!’

Băng đưa trả cho Mạnh con bọ. Nó tròng mắt:

‘Cái gì!’ Nó lấy lại con bọ rồi trút một hơi ‘Bực thật, vậy là mất toi cả đêm mà chẳng làm được gì cả!’

Vừa lúc đó, Tinh đi tới với cái máy theo dõi bị cắn nát.

‘Đã vậy còn hư một cái máy nữa!’ Mạnh ngược đầu lên nhìn bực tức.

‘Tinh, ỉnh mượn!’

Băng cầm cái máy lên xem xét. Một phần cánh gần như gãy, các miếng thủy tinh và hệ thống mạch điện ở giữa thì còn nguyên. Cô đưa trả Tinh:

‘Không sao đâu, chỉ bị gãy phần cánh gấp. Về mình sửa lại cho!’

Bên trong thần không, cả đám gỡ cái ba lô xuống và đuổi lại tay chân. Mạnh quăng mình xuống một cái ghế và cần nhằn:

‘Mấy con dơi quái quỷ đó biết điều thì ngày mai đừng có mà bay ra kiếm ăn. Để tui tóm được là tui làm gỏi cả lũ!’

Đức cười đáp lại một cách mệt mỏi.

Mạnh định tranh thủ chớp mắt vài phút thì nghe tiếng ai đó ho sặc sụa. Nó liền nhồm dậy và thấy Tinh đang bịt chặt miệng, gấp người lại ho.

‘Bạn bị sao vậy Tinh?’

‘Mình không...’ Tinh nén người ho hai tiếng ‘...biết nữa!’

Băng lấy kính điện tử ra khỏi ba lô, đeo vào rồi đẩy cằm của Tinh lên và xem xét cổ họng. Xem xong, cô đẩy kính lên trán nói:

‘Thanh quản của bạn Tinh bị sưng nhẹ. Hình như là dị ứng!’

Mạnh liền đưa ngón cái sang ngang chỉ ra cửa:

‘Phòng y tế!’

Tụi nó đỡ Tinh nằm lên giường cho dễ chịu và cho cô uống một viên thuốc chống dị ứng. Vài phút sau, khi triệu chứng ho của cô đã giảm bớt, Mạnh liền liếc xéo qua Đức:

‘Nãy mày có cho con người ta ăn uống cái gì bậy bạ hông đó?’

‘Ăn uống gì đâu!’

Tinh gượng người dậy cổ ép hơi nói thì thào:

‘Không có... khi này mình không có ăn uống cái gì cả!’

Vậy thì là thứ gì chứ, cả đám liền nhúu mày suy tư. Bỗng nhiên, Mạnh nghĩ ra điều gì đó, nó lên tiếng:

‘À, đúng rồi! Bụi!’

‘Bụi!’ Tụi nó lặp lại một cách máy móc.

Mạnh nhún vai:

‘Ừ! Mật độ bụi trong không khí ở đây rất cao. Chủ yếu là do ô nhiễm. Thường thường thì ai lần đầu tới đây cũng đều bị như vậy do không quen với không khí ô nhiễm!’

Cả nhóm ai cũng thấy nó nói có lí cho đến khi nó nhìn Bằng chăm chăm:

‘Ừa, mà sao có mỗi mình Tinh bị còn bạn lại hông sao?’

‘Mình không biết nữa!’

Tự nhiên có ai đó đưa tay đẩy đầu Mạnh một cái làm nó cúi tới trước.

‘Trời ơi, vậy mà làm tao tưởng đầu mày ghê lắm chứ!’

Mạnh liền quay người lại đưa nắm đấm lên nạt:

‘Tao đập mày bây giờ ông nội!’

Sáng sớm, cái lớp của Mạnh vẫn ồn như mọi khi. Dù cho có cố bịt tai kiểu nào đi chăng nữa thì tiếng nói chuyện om sòm cùng với tiếng cãi cọ chí chóe vẫn lọt được vô tai nó.

‘Tui ốm kệ tui. Mặc mớ gì ông, đồ heo mập!’

Giọng con Thương vang lên ngay sau lưng nó. Kế đó là giọng thằng Quốc:

‘Ừ, tui mập vậy đó, đỡ hơn mỡ nhọn!’

‘Mỡ nhọn thì sao, kệ tui. Đàn ông con trai gì nhiều chuyện dễ sợ!’

‘Bà mới nhiều chuyện đó! Mỡ nhọn!’

‘Heo mập!’

‘Mỡ nhọn!’

Điệp khúc đó cứ lặp đi lặp lại cho đến lúc Mạnh ngồi thẳng dậy, quay xuống với bộ mặt hầm hầm:

‘Hai đứa bay nhiều chuyện quá đó! Im đi!’

Cả hai đứa ráng nhịn cười khi thấy bộ mặt của Mạnh. Nhỏ Thương xuống giọng:

‘Rồi, ông quay lên ngủ đi! Tui hông nói chuyện nữa!’

Mạnh quay trở lên, úp mặt xuống bàn trở lại. Tối qua chẳng những không làm được việc gì mà còn xém toi đời. Về tới kí túc xá là y như rằng chân cẳng nó rã rời cả. Cứ thế gục thẳng lên giường mà ngủ tới sáng. Bây giờ muốn ngủ bù thì lại nghe tiếng cãi nhau om tỏi của chúng nó. Đúng là bực cả mình.

Tối nay mà mất ngủ thêm một đêm nữa là phê lắm đó. Để tránh sự việc đó diễn ra thêm lần nữa, Mạnh tranh thủ giờ ra chơi để nghiên cứu loài dơi này. Nó lia mắt nhanh qua các dòng chữ trên bàn:

‘Dơi đầu xám phương nam... Sống ở những nơi có khí hậu ẩm... Tập trung thành bầy ở một nơi cố định...’

Đây rồi, nếu chúng hay tập trung ở một nơi cố định thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Vậy thì chỉ cần gắn được chip vào một con là có thể lần ra dấu của các con khác.

‘HẮT XÌ!’

Mạnh khịt mũi vài cái. Đức tranh thủ chọc quên nó:

‘Đó, hai bạn tránh xa thằng Mạnh ra. Coi chừng nó bị nhiễm cúm A – H1N1 rồi đó!’

‘Có mà mày mới bị đó!’

Tụi nó không chia ra như hôm qua nữa mà đi chung với nhau. Thay vì cứ tốn thời gian như hôm qua thì lần này các máy theo dõi được điều chỉnh lại khu vực theo dõi. Vì thế chúng có chút thời gian để đi vòng vòng chỗ này chỗ kia chơi.

Dù cho đã ở đây mười hai năm nhưng hiếm khi nào Mạnh có ra ngoài dạo phố như thế này, cả Đức cũng thế. Vì vậy chúng tận dụng khoảnh khắc này để ngắm nhìn và tận hưởng những thứ mà trước giờ chúng chưa từng để ý.

Mạnh múc một muỗng kem cho vào miệng và dùng mọi giác quan để cảm nhận. Lạnh, ngon và thơm mùi sôcôla tan nhẹ ngay trên đầu lưỡi. Nó hả miệng rõ to:

‘Hà a... Kem tiệm có khác!’

‘Ừ, tiện thể ông bao châu này nha Mạnh!’

Mạnh chuyển từ dễ chịu sang dễ nổi nóng:

‘Cái đầu mày, tiền ai nấy trả!’

Đức đập bàn một cái và giơ tay chỉ Mạnh:

‘Đó! Hai bạn thấy nó chưa, keo dễ sợ!’

Bằng với Tinh phì cười khi thấy bộ mặt khó coi của Mạnh, nó múc thêm một muỗng kem đưa lên vào mồm rồi hỏi:

‘Hai bạn thấy sao? Ngon hông?’

‘Mình thấy ngon!’

Bằng nhanh miệng trả lời, Tinh cũng gật đầu đồng ý. Đức thì ngược lại, nó nhăn nhó thắc mắc:

‘Ừa, ông hỏi cái đó để chi vậy?’

Mạnh bình tĩnh giải thích:

‘Tao hỏi là có lí do! Đức, mày tính được giá một li kem ở đây bằng bao nhiêu bữa sáng hông?’

Đức liền giơ mấy ngón tay lên làm bộ lăm lăm tính toán với vẻ mặt rất ư là buồn cười. Thấy thế, Mạnh liền phang ngay một câu:

‘Thôi dẹp mày đi! Đợi mày tính xong chắc tới tết luôn quá!’

Đức đẩy vai nó:

‘Thằng Mạnh này cứ coi thường người khác không!’

Mạnh đặt tay lên bàn chống cằm rồi bình thản:

‘Một li kem ở đây có giá bằng mười bữa ăn sáng! Bình thường mua một cây kem ở mấy xe kem bán dạo tui còn hông dám chứ đừng nói là chui vô đây ăn mấy thứ đắt đỏ này!’

‘Ồ, vậy sao bạn lại bảo tui mình vô đây?’ Bằng ngạc nhiên.

‘Tui sợ hai bạn mới đến đây lỡ ăn nhầm cái gì thì lúc đó tui chịu trách nhiệm hông nổi!’

Đức tỏ vẻ hãnh diện:

‘Đó, từ ngày thấy ông lên làm nhóm trưởng có khác nha! Biết quan tâm đến sức khỏe tui tui ghê ta!’

‘Ai quan tâm đến mày? Mày có bị tiêu chảy, kiết lỵ, đau bao tử gì đó thì kệ xác mày. Mắc mớ gì đến tao!’

Cả nhóm phì cười khi nghe Mạnh gán đủ thứ bệnh cho Đức. Bỗng chốc trong giây phút ngắn ngủi đó, không hiểu sao Mạnh lại để ý thấy hai người bạn của mình, Bằng và Tinh cười rất dễ thương. Đặc biệt là Bằng.

Đúng lúc đó, một đám học sinh gồm hai nữ, ba nam đi ngang bàn tụi nó. Chúng vừa đi vừa bàn tán xôn xao:

‘Tin chưa! Tui nói thấy rồi mà mấy người hông tin!’ Một con nhỏ trong đám mạnh miệng khẳng định.

‘Biết rồi! Nhưng tui hông tin là nó lớn vậy! Con gì to khủng khiếp!’ Một đứa khác cọt tóc đuôi sam kinh ngạc.

Chúng vừa đi tới một cái bàn ở góc vừa xem một đoạn clip trên máy tính bảng. Một thằng con trai trong đám đặt cái cặp xuống rồi quàng vai con nhỏ cột tóc mà khoe:

‘Chưa hết đâu mấy em. Nghe đâu hình như mấy người thấy rồi đó. Có đứa còn hết hồn tưởng đâu có ma nữa!’

‘Mà không biết con này con gì nữa, hình mờ quá!’ Đứa nam sinh lấy cái máy tính lên nhìn.

‘Chắc là đại bàng chứ gì!’

Cả đám gật gù đồng ý với chuyện đó. Mạnh ngồi nghe mà run cả người vì cổ nhin cười. Băng chợt nhồm dậy, Mạnh liền hỏi cô:

‘Ừa, bạn đi đâu vậy?’

‘Mình định hỏi xem họ thấy chúng ở đâu?’

Mạnh phì cười rồi chỉ tay xuống bàn:

‘Bình tĩnh, cứ ngồi xuống. Không cần!’

Nó lôi quyển tập ra chụp lại hình phù hiệu trên ngực áo một đứa và đặt xuống cho cả đám coi:

‘Kiểm coi gần đây có cái trường tư nào có hình logo giống như vậy là được rồi!’

Đức liếc vào quyển tập một cái rồi thộn mặt ra:

‘Ừa, sao ông biết?’

Mạnh lườm Đức tỏ vẻ chán nản. Không hiểu sao hai đứa nó chơi chung với nhau biết bao lâu rồi mà thằng Đức không học hỏi được cái khi gì từ Mạnh hết. Nó chắc lười:

‘Thứ nhất nhìn bộ dạng cái lũ đó đi! Nhìn bề ngoài là biết nhà giàu rồi. Phải hông?’

Đúng thật là như vậy. Tóc tai của chúng đứa nào đứa nấy đều như diễn viên hay ca sĩ gì đó. Còn đồ đạc thì đúng là không cần chê rồi, đồng hồ, giày dép, ba lô toàn hàng xịn. Còn bộ đồng phục trường thì được thiết kế tỉ mỉ đến từng chi tiết. Làm quái gì có cái trường công nào đầu tư vào đồng phục dữ đến như vậy.

Đức gật đầu ừ ừ đồng ý, Mạnh liền tiếp tục:

‘Thứ hai, nhìn phù hiệu đi!’

Nó chỉ vào cái phù hiệu mình vừa chụp được. Bên trong logo là hàng chữ Star – Ngoại ngữ ngôi sao.

‘Và cuối cùng, tụi nó đi bộ lại đây! Tức là cái trường đó nằm vòng vòng khu này thôi!’

Quá ngạc nhiên về khả năng suy luận của bạn mình, Đức liền xích ghế qua, quàng tay qua vai Mạnh và vỗ vỗ :

‘Quao o o... Bữa nay thằng Mạnh giỏi ghê ta!’

Mạnh lườm Đức bằng ánh mắt chán ngắt và dội ngay một gáo nước lạnh:

‘Không phải tao giỏi. Mà là mày dốt!’

Đức chưng hửng liền buông tay ra và nhanh chóng chớp lấy cơ hội đó để dìu hàng Mạnh. Nó chỉ vô mặt thằng bạn mình, cười khoái chí và tổ cáo:

‘Ê, Băng, Tinh! Ý nó nói vậy là **** luôn hai bạn đó!’

‘Dĩ nhiên không!’

Nó trợn mắt với Đức và nói như thể Băng và Tinh kia không hề có mặt ở đây:

‘Hai đứa kia lần đầu tới đây không biết gì là chuyện dễ hiểu. Còn mày ở đây mười hai năm rồi mà chẳng học hỏi được gì hết.’

Và Mạnh kết thúc bằng một câu mà nó vừa nghĩ ra tức thì ngay trong đầu:

‘ĐÚNG LÀ ĐỒ CON GÀ!’

Tụi nó phải cố hết sức mới nén được cơn tức cười xuống bụng. Nếu mà cả đám cười phá lên thì chắc cả cái tiệm kem sẽ tưởng chúng bị điên. Lúc tính tiền ra khỏi tiệm, người ta cũng dễ dàng thấy được vẻ mặt rất ư là kì cục của tụi nó. Bằng và Tinh thì còn tỏ ra bình thường được. Còn hai thằng Mạnh với Đức thì đẩy cùi chỏ qua lại với câu ‘Mày mới gà đó!’ thoát ra khỏi khe miệng.

12. Chương 12: Lỗi Hệ Thống

‘Ủa, cái đồ này là sao vậy?’

Mạnh chỉ vô bộ đồng phục mới của Đức.

‘Bộ đồ này hình như dùng để luyện tập thể thao thì phải?’

‘Ồ! Tui mới tham gia vô đội đua, ông vô hông?’

Chắc ý thằng Đức đang nói tới mấy đội đua khủng long trong trường. Hình như còn mấy tháng nữa là tới mùa thi đấu đua khủng long.

‘Ông mà tham gia vô thì được miễn học một môn luôn để tập trung cho việc luyện tập thi đấu!’

Đức nhe răng rồi canh cái bộ mặt ham hố của Mạnh. Nhưng Mạnh lại không tỏ vẻ gì là thích thú với cái môn thể thao đó cả. Thay vào đó, nó chống cằm:

‘Vậy chứ được nghỉ môn nào?’

‘Môn Nghiên cứu khí hậu!’

‘Ủa, cái môn quỷ đó một tuần học có một ngày thôi mà!’

‘Ừ!’

Mạnh im lặng, nó tháo kính ra chùi vô áo cho sạch, đeo trở lên lại:

‘Thôi, tao còn yêu đời lắm! Mà có biết bữa đầu tiên tao lại chung cư tao thấy gì hông?’

‘Thấy gì?’

Sự tò mò lộ rõ mồn một trên mặt Đức. Mạnh liền kể lại chuyện cả người lẫn ngựa đều bị cáng vào nhà thương do tai nạn trong lúc luyện tập cho nó nghe. Nhưng dĩ nhiên câu chuyện sẽ không hay ho gì cả nếu như không thêm thắt một vài chi tiết nhỏ:

‘...Trời ơi, mày hông thấy cái cảnh đó đâu. Cái cổ nó ngoẹo hẳn qua một bên nhìn như muốn gãy tới nơi vậy. Nhưng chưa bằng cái thằng ngồi trên lưng nó. Minh mấy bầm dập hết, nghe đâu còn bị chấn thương sọ não phải đem vô viện mổ rồi khâu lại hết mấy chục mũi!’

Đức lo sợ đến mức muốn nín thở:

‘Cái gì, thiệt vậy hả?’

‘Ừ, thiệt cứ sao hông. Thằng đó học khoa nghiên cứu công nghệ kĩ thuật, tên của nó là Mạnh Đức...’

Nói xong, nó ngồi cười khi khi. Tự nhiên, Đức hiểu ra vấn đề liền đánh Mạnh một cái:

‘Dụ tao hả mày! Ba xạo không mà làm tao tưởng thiệt!’

‘Ai kêu mày ngu. Ráng chịu!’

Sau một hồi, chúng bàn tới việc làm sao theo dõi và tóm cổ lũ dơi. Thoạt nhìn thì công việc có vẻ dễ dàng hơn khi đã biết chắc cái trường ngoại ngữ nằm trên đường bay của bọn dơi. Nhưng có điều cái trường đó lại nằm lọt thỏm trong một khu dân cư đông đúc. Và khổ nỗi nữa, cái khu đó lại là khu trung tâm thương mại khá lớn và nó hoạt động suốt cả đêm. Tức là nếu như chúng mà giở trò leo trèo hay nhảy nhót qua mái nhà thì khả năng bị người khác nhìn thấy là rất cao. Nếu vậy thì chỉ còn một cách...

...Chúng đăng kí học đại một lớp tiếng Anh buổi tối trong trường. Mà phải công nhận là cái trường này rất biết kinh doanh, ngoài đồng phục ra, còn phải đeo huy hiệu trường.

‘Làm ơn đeo huy hiệu giùm!’

Một đứa trong nhóm sao đỏ nhắc tụi nó ngay khi vừa qua cổng. Nhận thấy bốn đứa chúng nó là học sinh mới, nó chỉ tụi nó vào cửa hàng văn phòng phẩm:

‘Huy hiệu bán trong đó đó! Vào mua đi!’

Mua xong huy hiệu, Mạnh nhìn cái huy hiệu với bộ mặt dễ ghét:

‘Hứ cái trường gì mà ba trợn! Đồng phục còn coi được đi! Huy hiệu mà cũng bắt mua nữa!’

Đức lau lau huy hiệu và cài lên áo:

‘Kệ đi, qui định sao thì nghe đi!’

‘Nghe cái gì! Phải chi trên đó in tên tao hay mã số của tao còn được! Đẳng này có in tên tao đâu mà bắt tao đeo! In có mỗi tên trường!’

‘Ừ, mình thấy cũng có sao đâu!’

Băng vừa nói vừa ghim cái huy hiệu lên ngực áo.

Ngay khi vừa ra khỏi tầm nhắm của lũ sao đỏ. Mạnh tháo cái huy hiệu ra và quẳng vào trong túi áo.

Trong lớp, nhóm tụi nó chia làm hai. Băng với Tinh ngồi dãy đầu, Mạnh với Đức ngồi gần kế chót. Lí do, cũng như trong trường Raisalin thôi, vừa vào lớp mấy ngày là bọn con trai có đủ lí do để làm quen Băng.

Qua mấy tối liền, tụi nó vẫn chưa thấy mấy con dơi xuất hiện lại. Tuy nhiên, thói quen không đeo phù hiệu của Mạnh bắt đầu bị lũ sao đỏ để ý.

Khoảng 7 giờ rưỡi tối, lớp được giải lao nửa tiếng. Cả đám đang ngồi nói chuyện thì bỗng nhiên, một con nhỏ đeo phù hiệu sao đỏ vào lớp. Nó hướng thẳng đến chỗ Mạnh, mặt đặng đặng sát khí. Con nhỏ chỉ vào túi áo nó và vặn hỏi nó liền một câu tiếng Anh.

Chà khi dễ người ta quá nhỉ. Nghe xong, Mạnh hiểu ý nhưng lại cười cười với Đức:

‘Ê, nó nói tiếng miên hả?’

‘Ai biết. Khi không hỏi tui!’

Rồi cả hai cùng bật cười. Mắt con sao đỏ long sông sọc lên, nó đành nói bằng tiếng Việt:

‘Huy hiệu đâu?’

‘Trong túi!’

‘Tên gì?’

Mạnh đẩy quyển tập ra:

‘Tập nè, coi đi, đừng nói không biết chữ nha!’

Đức cười khàn khạch muốn vỡ bụng khi nghe Mạnh trả treo với con nhỏ đó.

‘Đeo huy hiệu lên đi, không thì trừ điểm và xuống văn phòng!’

Mạnh móc huy hiệu ra và đeo vào giữa áo. Con nhỏ sao đỏ chưa buông tha nó mà còn trừng mắt, lên giọng:

‘Cài vào túi bên phải, cài ở đó làm sao Sao Đỏ thấy?’

‘Thấy hay không chuyện của mấy người! Trường chỉ quy định là phải đeo huy hiệu thôi chứ có quy định là phải đeo ở đâu trên người đâu!’

Con nhỏ hậm hực vì không cãi lại Mạnh, nó liền bỏ đi. Cả lớp liền vỗ tay và ôm bụng cười khi nhìn cái bộ dạng tức giận đó. Có vẻ như nó không phải là đứa duy nhất ghét tội sao đỏ. Lát sau, một đứa đứng ngồi ngoài cửa cảnh báo:

‘Ê! Con nhỏ đó đưa giám thị lên kè!’

Để coi nào, con sao đỏ đang đi cùng với một ông giám thị hộ pháp có cái bụng cỡ thùng bia. Cả đám học sinh nhanh chóng đưa nào về chỗ đứa này. Vừa bước vào phòng ông giám thị gọi nó đứng dậy và mắng nó một tràng Anh văn. Đúng là trường chuyên ngoại ngữ có khác. Ông ta mắng nhanh đến nỗi Mạnh không hiểu ông ta mắng cái gì. Nó đành lẳng lặng đeo huy hiệu vào cho yên chuyện. Mắng xong, ông ta chầm chậm bước ra ngoài. Như thể vừa chứng tỏ quyền uy của mình xong, con nhỏ Sao Đỏ hình mũi lên trời theo sau giám thị.

‘May là chỗ này làm bằng bê tông cốt thép, bằng gỗ chắc sụp nãy giờ!’

Đức khoái trá cười:

‘Ồ, đúng đó!’

Đứa ngồi ở bàn chót chồm lên:

‘Trời ơi! Tội bay gan thiệt! Dám chọc vô con nhỏ đó!’

‘Đã sao..’ Mạnh đang cười liên khựng lại ‘Ừa, mà có mắc mớ gì đến ông vậy?’

‘Không, nhưng bộ hai người hồng biết là vi phạm nội quy quá nhiều lần là bị đuổi hả?’

Mạnh và Đức hết hồn:

‘Có chuyện đó hả?’

‘Ừ, bởi vậy tui mới nói!’

Mạnh xua tay:

‘Kệ, cùng lắm là ở đây mấy ngày thôi! Tui đâu có khủng mà học ở đây! Nó muốn đuổi cho đuổi luôn!’

‘Ừ, sợ gì!’

‘Trời, hai đứa bay hồng học chứ vô đây chi?’

‘Ồ để...’

Mạnh và Đức nhìn nhau, chúng lờ nói hớ. Giờ biết trả lời sao đây. Mạnh liếc thấy mấy bức hình treo trên tường liền ứng phó:

‘Tui nói không cười đó!’

Thằng đó gật đầu. Mạnh bịa đại:

‘Chụp ảnh con quái vật! Nghe mấy thằng học sinh ở đây đồn là hay có con quái vật khổng lồ bay qua trường này!’

‘Ê! Tui cũng vậy nè!’

Mạnh ngạc nhiên dòm:

‘Cái gì! Thiệt hả!’

Thằng ngồi bàn chót ngay sau lưng tội nó tên là Phạm Thanh Tuấn, theo đuổi việc nghiên cứu sinh vật. Tuấn vào đây học cũng vì muốn chụp ảnh con vật to tướng đó. Vì trong khu vực này, sân trường khá rộng và khoảng không lớn nhưng ngặt nỗi trường không cho người ngoài vào với bất kì lí do gì.

Tuân lờ cái máy tính bảng ra cho tội nó coi. Nó dự định sau khi chụp được hình con vật sẽ nghỉ học ở đây. Có điều mấy tấm hình nó chụp quá mờ và không rõ đó là con gì. Mỗi lần ra chơi hay giờ về nó đều nhìn lên trời để xem con vật đó có bay qua không. Không ngờ trên đời lại có thằng kì quái đến như vậy, vào đây

học tiếng Anh với mục đích chụp hình quái vật. Nhưng chẳng sao, miễn là người có chung sở thích nghiên cứu động vật và căm ghét bọn sao đỏ trong trường thì Mạnh và Đức đều làm bạn được.

Tối hôm nay chúng chẳng thu được kết quả gì cả. Mạnh và lũ bạn thu mấy cái máy lại và trở về Đá Xanh. Nó không biết mấy đứa kia thế nào nhưng nó vừa nằm lên giường là lăn ra ngủ như chết.

Mỗi buổi tối, nhóm của Mạnh lại sử dụng thần không đến đất liền để ‘học thêm’. Dù cho Mạnh có một cái cảm giác đáng ghét về cái nơi này nhưng nó vẫn cố chịu. Buổi tối nhưng thời tiết khá nóng. Và sẽ còn nóng hơn nữa với Mạnh. Sau vụ cãi nhau với Sao Đỏ, lớp trên lầu được nhà trường ‘ưu ái’ đặc biệt. Mỗi khi tới giờ ra chơi, ông thầy giám thị lại lên đứng gần đó để trông chừng. Tuân chọc chọc sau lưng Mạnh và Đức:

‘Ê! Ông lên nữa kè!’

Đức giục Mạnh:

‘Ê, đeo huy hiệu vô!’

‘Đeo nãy giờ rồi!’ Mạnh ném cái nhìn căm ghét ra ngoài cửa ‘Hừ, cái trường này chắc hết việc rồi hay sao mà ngày nào cũng thả gấu ra!’

Đức làm bộ không biết:

‘Ê! Mà đang nói gấu nào vậy!’

Tuân lén chỉ ra ngoài:

‘Kè!’

‘À à...’

Tuân vừa đánh carô vừa liếc chừng ra ngoài cửa sổ. Mạnh đánh dấu o và hát hàm:

‘Dạo này chắc con gấu đó được tắm bồ dữ lắm!’

Tuân đánh x:

‘Ừm! Nhưng tui biết sao trường hổng nhốt lại mà thả ra đó!’

Mạnh giương mắt lên rời khỏi tờ giấy, còn Đức tò mò:

‘Sao?’

Tuân liếc vào cái bụng bia của ông giám thị:

‘Tại béo quá nên chuồng nào mà nhốt nổi! Nhốt banh chuồng thì sao?’

Ba thằng vừa ngồi chơi vừa nói xấu đám sao đỏ. Thỉnh thoảng lại phá lên cười vì sự hài hước đến không ngờ của mình.

Đang chơi thì thằng trưởng nhóm Sao Đỏ đi cùng với con nhỏ kia vào. Có lẽ là rút kinh nghiệm lần trước cãi lộn không lại nên lần này chúng đi hai đứa cho chắc cú. Mạnh tạm dừng chơi carô. Nó khom khom người xuống, dựng quyển tập trên bàn như thể đang học bài. Hai đứa Sao Đỏ đi vào ghi tên mấy đứa không đeo huy hiệu gần cửa. Xong việc, con nhỏ Sao Đỏ tiến đến chỗ ngồi của Mạnh:

‘Huy hiệu?’

Mạnh nhìn con Sao Đỏ như thể một vật chướng mắt. Nó bỏ quyển tập che trên bàn xuống và ngồi thẳng lưng lại. Huy hiệu có trên áo nó. Mạnh háng giọng:

‘Bối vậy khổ lắm! Trường này nuôi lắm sinh vật lạ, đến mấy con vật bị đại cũng nuôi!’

Hai đứa Sao Đỏ nghe vậy biết ngay Mạnh **** xéo chúng. Nhưng chúng cũng không thể làm gì nó nên tức tối bỏ đi. Đám học sinh trong lớp bịt miệng lại cười khi thấy hai đứa Sao Đỏ chảnh chọc bỏ đi với cái bộ dạng đó.

Tuân nhắc chừng Mạnh:

‘Trời, **** vậy coi chừng ông thầy nghe đó!’

Mạnh liếc ông thầy bụng phê đang đứng ở hành lang và cố tình trả lời lớn:

‘KÊ ỔNG! SỢ ỔNG CHẮC! GẤU MẬP!’

Đức vỗ vai nó lắc lắc, ra vẻ kính nể:

‘Ê! Công nhận ông liều thật đó!’

‘Thì sao? Bọn này mà Sao Đỏ nổi gì! Toàn bọn chó dối mồi!’

Chưa được một phút sau, một thằng học sinh ở bên ngoài chộp cục giấy vô bàn Mạnh kèm câu:

‘Đọc đi!’

Tụi nó lật tờ giấy ra, bên trong tờ giấy là hàng chữ ‘Ra về, mày coi chừng đó!’. Thì ra là thư khủng bố, và mục tiêu của lá thư này thì rõ quá rồi. Đức và Tuấn cùng nhìn về phía Mạnh lo lắng.

Mạnh trề môi, phì mũi một cái:

‘Hứ, dọa tao hả!’ Đến khi hết giờ học, 9 giờ tối, tụi nó mới biết đó không phải là lời đe dọa suông. Có hai thằng trong nhóm sao đỏ bám theo tụi nó suốt từ hành lang ra gần tới cổng trường. Tuấn nói với hai đứa nó:

‘Ê, có cần tao phụ một tay không?’

Thằng Tuấn đưa con ‘chuột cống’ to tướng trên bắp tay ra khoe, chắc thằng này cũng thuộc dạng siêng tập luyện thể dục.

Suy nghĩ một hồi, Mạnh phui tay nói:

‘Thôi kệ, ông về đi. Hông sao đâu!’

Thằng Tuấn vừa đi xong, Đức khịt mũi ra vẻ thích thú:

‘Rồi, giờ tui với ông xử tụi nó nha!’

Nhác thấy Băng với Tinh đang đứng đợi bên kia đường. Mạnh liền dè chừng:

‘Xử cái đầu mày! Tụi nó đang đứng đợi mình kia. Mày qua đó kéo tụi nó đi ăn cái gì đi. Lát nữa tao quay lại kiểm!’

Đức đành tiu ngửu vác bộ mặt chán ngấy mà đi qua đường.

Đuổi được ba đứa bạn mình đi chỗ khác xong, Mạnh vờ như đang đi về nhà. Vừa quẹo vào một con hẻm vắng, nó nghe rõ tiếng bước chân lộp độp bám theo sau mình. Nó đi quẹo vào một đường hẻm khác, tiếng xe cộ bên ngoài gần như không còn nghe rõ nữa.

Hai đứa kia nhắm không còn ai xung quanh liền to tiếng:

‘Ê, thằng kia!’

Nó giả vờ không nghe, cứ thế mà đi tiếp. Để coi hai đứa bay giở trò gì ra được.

‘Ê, thằng này điếc hay sao vậy?’ Thằng còn lại cười khinh khỉnh.

Ừ, thì điếc đấy. Đã sao nào. Mạnh cười khì khì trong bụng rồi nhìn sang dãy nhà ở hai bên. Tất cả đều đóng cửa và tắt đèn tối om, ngoài mấy cái thùng rác và mấy cây đèn đường thì chẳng còn ai cả. Nếu như hai thằng này bỏ đi thì nó cũng sẽ xem như không có gì. Còn nếu như...

‘Bộp!’

Một hòn sỏi từ đâu phi thẳng vào cổ Mạnh. Nó đứng sững người rồi quay lưng lại nhìn trừng trừng hai đứa kia. Một thằng có cây viết kẹp ở túi áo, thằng thì tóc nhuộm loe hoe vàng, vuốt keo chải chuốt dữ lắm.

‘Hết điếc rồi hả thằng bốn mắt!’ Thằng kẹp cây viết ở túi áo lên tiếng.

Nó muốn nhào tới đâm ngay vào mặt hai tên sao đỏ. Nhưng thôi nghĩ lại thì việc đó không hay lắm. Mạnh từ tốn:

‘Sao? Giờ tụi bay muốn cái gì?’

‘Đánh mày chứ làm gì!’

Nó nhướn môi cười khẩy:

‘Thì nhào vô đi. Đứng đó sửa cái gì!’

Hai đứa nó không chần chờ xông thẳng tới. Mạnh tháo ba lô ra quăng ngay xuống đất, lách người qua bên né. Nó vung liền một bạt tay thẳng vào mang tai đứa gần nhất khiến thằng đó mất thăng bằng, té nhào sang bên. Xong một thằng.

Thằng tóc vàng hùng hổ xông qua vung nắm đấm. Mạnh chụp tay nó lùi qua bên, xoay người qua trái áp sát. Nó gập tay phải vào, cùi chỏ vào ngay giữa ngực đẩy thằng đó văng xuống đất.

Vừa ngoảnh mặt lại một cái thì đứa kia đã đứng dậy, nó lấy cây bút kẹp trong túi áo ra và cạy nắp ra quăng qua bên. Dưới ánh đèn đường, một lưỡi dao sáng loáng hiện ra. Nó cầm ngược con dao nhào thẳng tới trước như một thằng điên.

Ái chà, tay không còn dễ chút tình huống này thì hơi bị khó xử đấy. Mạnh bình tĩnh chụp nhanh lấy tay thằng đó và ép mạnh vào xương cánh tay. Thằng kia tru lên đau đớn thả cho con dao rơi xuống đất.

Ngay tức khắc, Mạnh đưa tay còn lại lên đâm một phát khiến thằng kia văng vào tường. Đột nhiên, Mạnh nghe thấy tiếng thằng còn lại hét lớn ở phía sau:

‘DA A A A...’

Mạnh nhanh chóng xoay người qua né cú đá từ phía sau.

Hai thằng trâu lì này dường như càng đánh càng hăng máu lên thì phải. Chúng đứng bật dậy trở lại và cùng lúc nhào thẳng tới chỗ Mạnh.

Mạnh không thêm di chuyển, nó chỉ đơn giản đưa hai tay ra chụp cổ hai đứa này, giống như nó vẫn thường làm với mấy con khủng long hung dữ mỗi lần đi lấy mẫu máu của chúng.

Chơi với chúng này giờ cũng chán rồi. Mạnh nắm cổ chúng ép thẳng vào tường, đưa lên ặc cho chúng cứ quơ tay quơ chân cố kháng cự. Nó trừng mắt nhìn hết thằng này tới thằng kia, nghiêng răng nói với giọng ghê sợ nhất có thể:

‘Thế nào, muốn đánh nữa không?’

Mạnh siết chặt tay hơn nữa khiến cả hai thằng kia sắp sửa thở không ra hơi. Chúng sợ khiếp vía đến nỗi mặt cắt không còn một giọt máu. Làm sao mà một đứa ốm yếu hơn mình lại có sức khỏe kinh khủng như thế. Cả hai run cầm cập, lắc đầu sợ hãi.

‘Bây giờ thì rút!’

Mạnh lùi chúng ra khỏi tường và ném xuống đất. Cả hai thằng nhanh chóng lụm lại cặp rồi chạy mất dép.

Trông Mạnh bây giờ vô cùng lôi thôi lếch thếch. Nó bèn chỉnh lại gọng kính, bỏ áo vô thùng chỉnh tề rồi mới nhặt lại ba lô. Nó nhìn xuống đất, khịt mũi một cái rồi nhặt con dao lên nhìn. Đúng là không thể tin được, vậy mà khi này nó còn lầm tưởng đây là cây bút nữa chứ.

Mạnh bẻ gãy lưỡi dao và quăng tất cả vào thùng rác. Trên thùng rác có in dòng chữ trắng ‘Bỏ rác vào thùng là góp phần bảo vệ môi trường’. Nó nhìn dòng chữ, nhướn môi tỏ vẻ hài lòng và đi ra khỏi con hẻm.

‘Lấy bốn tô cháo cô ơi!’ Thằng Đức lớn hòng gọi.

Trong lúc chờ, nó nhanh nhẩu kiếm một bàn ngồi cùng với đám bạn. Vừa đặt mông xuống ghế, nó nhanh nhẩu hỏi Mạnh:

‘Sao? Hồi nãy ông xử tụi nó kiểu gì?’

Mạnh kéo ghế ra, ngồi xuống và ngạc nhiên:

‘Xử ai?’

Thằng Đức liền đánh cái đét thiệt mạnh vào vai bạn mình:

‘Mày xạo hông à, nãy đánh lộn hồng rủ tao. Giờ còn giả bộ nữa!’

Băng thì ngược lại, tỏ ra khá nghiêm nghị:

‘Mạnh, khi nãy bạn có đánh nhau với mấy bạn sao đó thật hả?’

Mạnh trừng mắt nhìn thằng Đức một cái rồi thở dài:

‘Được rồi để tui kể à nghe...’

Nó kể lể đủ thứ, rõ ràng từng chi tiết một, giọng điệu và nét mặt mang đầy sự căm hờn.

‘... Cuối cùng, tui nắm đầu cả hai thằng đập vô nhau một cái bốp. Rồi hai thằng nằm lăn quay bất tỉnh dưới đất luôn!’

Nghe xong, cả đám tỏ ra hoang mang đến tột độ. Mặt đứa nào đứa nấy đều không tin nổi Mạnh dám làm chuyện đó.

Nhìn cái vẻ mặt của đám bạn, Mạnh chịu không nổi liền bật cười:

‘Thôi được rồi khúc cuối thì là tui bịa! Tụi nó hồng sao hết, còn dư sức để mà bỏ chạy luôn là đằng khác nữa!’

Băng nhìn Mạnh phì cười. Tinh thở phào nhẹ nhõm. Còn Đức liền khoác vai Mạnh và to mồm:

‘Tui biết rồi mà, thằng Mạnh nhát gan lắm. Nó mà dám làm vậy tui đi bằng đầu!’

Đang lúc hưng phấn, nó nói tiếp:

‘Mà nói thiệt nha, có lần tui với thằng Mạnh đang đánh răng. Kế nó thấy có con kiến đen sắp bị cuốn xuống cống, nó cúi xuống bắt con kiến lên bỏ lại thêm nhà!’

Mạnh tỏ vẻ bức mình:

‘Việc đó có gì hay đâu mà mày kể!’

Nó đoán chắc thế nào cũng bị hai nhỏ bạn cười cho thúi mũi. Nhưng không, họ lại phản ứng khác.

Băng nhìn Mạnh với cặp mắt to tròn:

‘Mình thấy việc đó tốt mà Mạnh!’

‘Ừa, thiệt vậy hả?’

Tinh cũng gật gật đầu đồng ý. Đức thì tỏ ra ngạc nhiên:

‘Trời! Tui thì thằng này rảnh lắm đó. Có con kiến thôi mà cũng đi cứu!’

‘Thì đã sao? Mạng kiến cũng là mạng mà!’

Vừa đúng lúc bốn tô cháo nóng hổi được bưng tới. Mạnh bảo tụi nó:

‘Ăn lẹ lên rồi chia ra theo dõi mấy con dơi tiếp. Bữa nay coi bộ phải thức đêm tiếp đó!’

Mạnh mỉm cười với cả đám rồi múc cháo lên ăn.

Không biết sao nó cảm thấy tâm trạng rất vui mặc dù nó biết chắc phải thức đêm tiếp tối nay. Có lẽ là do nó quen được hai người bạn như Băng và Tinh. Nếu là người khác thì chắc chắn sẽ bật cười vì cái việc làm con nít của nó. Đi cứu một con kiến. Nhưng họ thì ngược lại, rất hiểu và đồng tình với việc đó. Xem ra trong cái khổ cũng có cái hay.

Tuân chạy lại nhập bọn với Mạnh và Đức. Nó hỏi ngay:

‘Hôm qua sao rồi, ông có bị gì hông?’

Việc khoe cái chiến tích hôm qua với thằng Tuân xem ra không hay cho lắm. Nó bèn nói dối:

‘Thì có bị gì đâu! Đi giữa đường đông người. Tụi nó dám làm gì tui!’

Thằng Đức chỉ chỉ vô người Mạnh và chú thích thêm:

‘Nhìn là biết rồi sao ông còn hỏi? Nó mà bị gì thì hôm nay còn đi học được hử. Người ốm yếu như nó cần gì hai thằng xử. Một thằng cũng đủ để nó đo ván rồi!’

Mạnh giở cái bản mặt cau có ra nhìn, cả hai thằng Đức và Tuân liền cười phá lên. Nó chỉ còn biết cắn nhằn trong họng:

‘Ừ, cười đi con. Vui lắm đó!’

Lũ sao đỏ lại đứng trước chỗ cầu thang canh me như thường lệ. Đứa nào không đeo phù hiệu thì bị tóm lại ghi tên. Còn quên đem theo thì vừa bị ghi tên vừa phải xì tiền ra mà mua cái mới thôi.

Mạnh chợt nảy ra một ý trong đầu, nó chỉ chỉ ngón cái ra trước:

‘Ê, coi tao xử tụi nó nè!’

Ba thằng cùng nhau cười khi khi. Mạnh khoanh tay lại ngay trước ngực và dặn:

‘Lát đi qua cứ nói chuyện bình thường!’

Bọn nó cứ thế vừa đi vừa nói chuyện học hành, làm như tụi nó là mấy đứa siêng nhất trường vậy. Đức đi giữa vừa nói vừa giơ tay nói liên hồi như đang chỉ bài cho hai đứa bạn ở hai bên. Mạnh khoanh tay trước ngực rồi gật đầu ‘Ừ, ờ!’.

Đột nhiên, một bàn tay thò ra tóm Mạnh lại, cây bút bi trên tay chỉ chỉ vô nó kèm với giọng con gái cộc cằn:

‘Huy hiệu đâu?’

Mạnh vẫn giữ nguyên tư thế khoanh tay. Nó nhích nhẹ hai cánh tay qua một bên. Thì ra huy hiệu bị bàn tay phải của nó che lại. Nó tắc lưỡi chặc chặc:

‘Người đâu mà cứ thấy trai đẹp là tóm tọt tóm tọt!’

Đức, Tuân liền phá ra cười sằng sặc. Còn con nhỏ sao đỏ mặt đỏ ngầu lên, mắt long sòng sọc, mũi thở phì phò như bò điên. Nói chung là nhỏ đó y như trái bom muốn phát nổ tới nơi vậy.

Đức liền quàng tay qua vai Mạnh và tiện thể tán nhẹ vào mặt nó:

‘Sao tự nhiên chọc con người ta hử mậy?’

‘Thì sao, mắc mớ gì mậy?’

Tuân nhanh chóng phụ họa theo:

‘Lát nữa về hai đứa tao quánh mậy bây giờ!’

‘Thì sao? Có giỡn ra trước cửa phòng giám thị mà đánh nhau với tao. Đừng như hai con chó mà bám theo đuôi tao lúc ra về!’

Tụi nó phá lên cười một chập rồi cùng nhau bước lên cầu thang, bỏ mặc mấy cái ả nước hiệu ‘sao đỏ’ đang sôi lên ùng ục ở dưới.

‘Reng reng reng...!’

Giờ ra chơi, Tuân đứng buồn đưa lê điện thoại với ai đó ngoài hành lang. Mạnh và Đức thì nằm dài trên bàn mà dưỡng sức, trông chúng lúc này cứ y như mấy con cá mồi phơi khô vậy.

Cây viết bi trên mặt bàn bỗng xuất hiện một chấm sáng nhỏ chớp tắt không ngừng. Cả hai thằng như bưng tỉnh. Trên bàn đầu, Bằng với Tinh cũng hướng ánh mắt nhìn xuống.

Tụi nó nhanh chóng vào ôm ba lô trốn lủi lên cầu thang chỗ dẫn lên sân thượng. Cửa sắt đã bị khóa. Chúng đeo giáp tay, đóng áo bảo vệ, tàng hình và nhảy qua khe hở trên cửa trước khi có ai đó kịp đi qua.

Ở phía xa, cả một đàn dơi trên dưới chục con đang bay trên nền trời qua những đám mây. Cả bọn chuyển sang quét nhiệt và tăng phạm vi quan sát lên. Hình ảnh hiện ra một cách rõ ràng, cả một đám ánh sáng đỏ lửa đang chao cánh về đây. Mạnh lo lắng:

‘Đồng quá đây!’ Mạnh há hốc mồm kinh ngạc.

Lũ dơi tiếp tục hướng thẳng đến chỗ tụi nó. Gần đến nơi thì đàn dơi bắt đầu xé đàn ra. Chúng tách ra đi lẻ thành từng con một và bay đi nhiều hướng khác nhau.

Không chần chờ, Bằng nói ngay:

‘Tụi mình chia ra đi. Mỗi người bám theo một con thì sẽ tốt hơn!’

Cả lũ nhìn nhau gật đầu đồng ý rồi mỗi đứa đuổi theo một con. Như thế ít nhất thì sẽ có ít nhất một đứa gần được chip theo dõi vào người chúng.

‘RẦM! RẮC!’

Hình như Mạnh vừa giẫm nát một cái ống nước hay cái gì đó trên mái nhà. Nhưng thôi, gây cái gì kệ nó, tối hôm nay phải làm cho xong cái việc này. Nó tháo máy theo dõi bên hông ra ném thẳng phía trước, cánh lượn trên đó liền tách ra và hướng thẳng về phía con vật.

Đề phòng chuyện hôm trước lại xảy ra, Mạnh dán chặt mắt vào con dơi để khóa mục tiêu rồi nhanh chóng ra lệnh:

‘Khóa chặt và đuổi theo mục tiêu phía trước, giữ khoảng cách an toàn ở mức tối đa!’

Thứ thiết bị đó nhanh chóng bay lùi lại một quãng nhưng vẫn tiếp tục theo sau con dơi.

Loài vật này không chỉ đơn thuần là một chuột mọc cánh biết bay. Đang bay là trên một dãy nhà, con dơi bỗng đổi hướng phóng lên nóc một khu chung cư. Mạnh cũng phải leo thẳng lên tường để cố mà đuổi kịp. Đang đuổi theo nên nó không để ý một thanh sắt trên lan can khiến mình vấp phải, bước hụt chân. May mà tay nó kịp phản ứng nhanh, chụp lại thanh sắt và đạp chân lên tường leo thẳng lên.

Trên chung cư tầng năm, một bà nội trợ đang phơi thau đồ ướt nhem. Bà ta lấy móc áo rồi cúi xuống thau đồ nhặt một cái áo sơ mi lên...

‘RUỖNH!’

Bà ta giật bắn mình, ló đầu ra lan can xem thứ gì vừa gây ra tiếng động đó. Hết nhìn xuống rồi nhìn sang cả hai bên, nhưng chẳng có gì ngoài lũ kiến cánh đang bay vòng vòng quanh mấy bóng đèn.

Còn thủ phạm gây ra âm thanh đó cũng được phen hết hồn hết vía. Sém tí nữa là bà ta thấy Mạnh rồi. Nó cứ bám chặt tay vào gờ tường hay lan can, bật nhảy liên tục.

Lên tới nóc, nó lại phải nhảy né mấy cái cái bồn chứa nước và ăng ten lòng chảo. Trời ơi là trời, sao trên nóc nhà mà cũng có cả đồ đồ thứ vớ vẩn như vậy chứ.

Kia rồi, Mạnh đã đuổi kịp con dơi. Nhưng nó đã vui mừng quá sớm, con vật lại đổi hướng. Con vật bay qua khu chung cư đang xây dựng bên kia đường làm Mạnh cũng phóng thẳng qua theo.

Con dơi lách mình qua một cửa sổ mở. Mạnh nhanh chóng nhận ra nó đang lao thẳng tới cái cửa sổ đó, cửa kính, không có chấn song. Hết cách rồi, nó đành co chân đạp thẳng tới.

‘XOẢNG...’

Ngay sau đó là âm thanh của các mảnh kính vỡ rồi tới tiếng thứ gì đó rất nặng rơi bịch xuống nền nhà.

Mạnh nằm trên sàn, một tay bấu chặt lưng mà rên rĩ:

‘A Ra a...’

Rồi nó nhanh chóng đứng lên lại một cách dứt khoát, mặt nhăn nhó:

‘Ài... Chẳng có thời gian để mà đau!’

Bỏ qua mớ kính vỡ vung *** trên sàn, nó tiếp tục chạy dọc các hành lang truy đuổi con dơi.

Khu chung cư này chắc chưa xây xong, xung quanh còn cả đồng chân song và mấy thứ dụng cụ của thợ hồ. Trong đây tối thui chẳng thấy gì cả mà dưới đất lại đầy rẫy đinh tán với mấy que sắt. Nó bật chế độ quét nhiệt lên để quan sát xung quanh.

Tín hiệu của máy theo dõi ở bên trái, Mạnh nhanh chóng chuyển hướng qua đó.

Thiết bị theo dõi vẫn bám sát theo con dơi như hình với bóng. Con vật đang bay trong một hành lang hẹp và xung quanh không còn hành lang nào để quẹo. Cuối hành lang có một cánh cửa sổ đang khép hờ, khe hở đó chắc chỉ có lũ chuột mới chui qua nổi.

Mạnh thở hổn hển và mừng thầm trong bụng. Kì này mày có mà chạy đằng trời.

Con vật dừng lại và hoảng loạn ở chỗ hẹp. Nó bầu chật vuốt cánh vào gờ cửa sổ cố kéo ra. Cánh của nó bật mở liên tục như một cây dù rách.

‘Mọi người, mình gần được...’

Tiếng của Băng vang lên bên tai nó. Nó nói to đến nỗi gần như gào lên:

‘CÓ GÌ ĐỂ SAU!’

Nó chạy nhanh hết sức quẹo ngay vào hành lang đó. Kia rồi, máy theo dõi của nó đang lơ lửng giữa hành lang. Còn con dơi đang loay hoay cố bay ép mình qua khe cửa.

‘KẾT ET!’

Cửa kính trượt mở, con dơi phóng thẳng ra ra ngoài.

Mạnh liều mạng đạp chân vào thành cửa sổ nhảy tới trước chụp vào chân con vật.

‘Quíu quíu...’ Con dơi ré lên khó chịu.

Do đột ngột tăng trọng lượng, con dơi mất thăng bằng và rơi thẳng xuống mặc cho nó cố vỗ cánh phành phạch. Mạnh tháo chip ra khỏi tay trái. Sáu cái chân kim loại nhỏ tách ra và bám chặt vào chân con vật.

Tuy nhiên, nó vẫn chưa buông tay. Cả con dơi và nó đảo qua đảo lại và rơi dần xuống. Gần đến nóc nhà, nó mới thả tay ra khỏi chân con vật.

Trút được gánh nặng, con dơi lượn nhanh hết cỡ vào nền trời. Còn Mạnh thì rơi tự do xuống mái nhà, nó lẩn mấy vòng trên nền gạch đến khi tông cái rầm thẳng vào bức tường.

‘Ui da!’

Nó đứng dậy, đập đập tay ra phía sau lưng cho thẳng lại. Rồi nó lại rờ rờ trước ngực mình kiểm tra khắp nơi xem có bị gì không. Ể ẩm cả người nhưng hình như bộ xương sườn còn nguyên, chưa gãy cái nào cả.

Nó đưa cổ tay lên, một chấm sáng nhỏ đang chuyển động trên bản đồ. Một nụ cười vui mừng hiện ra trên mặt nó.

Cuối cùng tụi nó quay lại cái trường ngoại ngữ. Mạnh đeo mắt kính lên lại và nhìn quanh, đám học sinh còn chạy long nhong khắp trường. Hình như chưa hết giờ chơi thì phải.

Mạnh ngồi xuống thềm cầu thang thở lấy hơi lại rồi hỏi Băng:

‘Ủa, này bạn nói gì vậy?’

‘Mình gần được chip vào một con rồi nên muốn bảo mọi người thôi không cần đuổi theo mấy con khác nữa!’

‘HẢ!’ Mạnh há hốc mồm ra nhìn Băng.

Bằng không hiểu ý của nó, cô ngơ ngác:

‘Ủa, mình nói gì sai sao?’

Nhìn thấy vẻ mặt đó, Mạnh đành phì cười bảo:

‘Hông. Hồng có gì!’

Hết giờ chơi, thằng Tuấn mừng rỡ khoe với tụi nó mấy bức ảnh mà nó vừa chụp. Mạnh thì lấy lí do hồi nãy nó với Đức đi xuống căn tin mua đồ ăn nên không biết gì.

Bây giờ phải có một lí do nghỉ học hợp lí. Mạnh giả bộ nhờ Tuấn copy mấy tấm ảnh vô cái usb cũ của mình. Nó bảo rằng có được mấy bức ảnh này là coi như xong, không cần học tiếp nữa.

Tuân cũng đồng ý và bảo:

‘Ừ, lát tui cũng đi luôn! Dù gì tui cũng chán ngấy mấy đứa sao đỏ trong đây rồi. Ngày nào tui nó cũng lượn qua lượn lại trong trường y như ma!’

Mạnh với Đức ráng ém tiếng cười xuống vì bà cô trên kia vẫn đang đi qua đi lại dạy từ mới.

Mạnh đưa tay lên chỉ:

‘Nè, coi đi. Lát ra về, tui sẽ cho tụi nó biết thế nào là bỏ học có phong cách!’

9 giờ, đám sao đỏ lại ra đứng gác cổng như mọi khi. Phải công nhận đây là cái trường bệnh nhất trên đời này. Về thì cho người khác về luôn đi, đằng này lại cho sao đỏ ra đứng canh ngay chỗ lối ra, ai không đeo huy hiệu thì sẽ bị ghi tên lên sổ bìa đen.

Kì này, Mạnh không thèm đeo luôn phù hiệu. Nó cứ thế nghênh ngang đi thẳng qua mặt lũ sao đỏ. Và điều đó chẳng khác gì một con cừu đi qua một bầy sói đang háu đói.

Con sói đầu đàn, thằng trưởng nhóm sao đỏ lập tức nắm vai Mạnh lại:

‘Đứng lại, huy hiệu đâu?’

Đức, Tuấn giật cả mình khi thấy Mạnh bị tóm lại. Nhưng Mạnh thì chẳng lấy gì là ngạc nhiên cả. Nó gạt cánh tay ra khỏi vai mình rồi đi tiếp. Nó chỉ vừa đi được hai bước thì cánh tay đó lại bắt chặt vô người nó. Kế đó, giọng con ranh đội phó vang lên:

‘Vô kêu thầy ra đây!’

Công nhận bọn này ăn ý thật. Đội trưởng thì bắt người, đội phó thì ra lệnh cho đội viên lon ton đi kêu cứu viện. Sự việc bắt đầu thu hút mọi người xung quanh. Vài đứa học sinh dừng lại xem chuyện gì đang xảy ra.

Mạnh hất tay thằng sao đỏ ra thêm lần nữa. Cứ như một thứ kí sinh trùng khó chịu, thằng sao đỏ lại vung tay trở lên và cắm mấy ngón tay vào vai nó.

Nếu chúng muốn làm lớn chuyện thì được thôi, đành chiều theo luôn vậy. Mạnh nắm chặt bàn tay lại, dùng hết sức bực tức đập mạnh vào thứ ‘kí sinh trùng’ đang bám chặt trên vai mình một cái ‘bốp’ rõ to.

Cả hành lang lập tức dừng di chuyển và quan sát xem có gì đang xảy ra. Bởi vì đây là lần đầu tiên một học sinh bình thường dám đánh trả lại lũ sao đỏ hách dịch này.

Thằng sao đỏ lập tức rút tay về, vung vẩy lia lịa. Mấy đứa sao đỏ khác lập tức thay đổi sắc mặt, mắt long sòng sọc, mặt đỏ gay lên như vừa bị ai đó tát vào vậy. Cả đám định xông lên phụ thằng đội trưởng bắt Mạnh lại.

Mạnh thò tay vào túi áo lấy ra cái gì đó, cả bọn lập tức chùn chân lại. Chúng không biết nó định lấy cái gì ra. Một lưỡi dao chẳng?

Không chần chừ, Mạnh lôi toẹt huy hiệu trường ra khỏi túi, ném xuống đất, đạp chân lên. Nó trừng mắt ngó cả đám sao đỏ với vẻ ghê tởm rồi nó nghiền cái huy hiệu dưới chân mình liên tục.

Sau đó Mạnh giở chân ra, cái huy hiệu lúc này trông chả khác gì một miếng sắt vụn vậy. Nó nhẹ nhàng cúi xuống nhặt huy hiệu lên, đi thẳng tới chỗ thùng rác và thả tọt vô đó. Nó phúi tay rồi cùng với hai thằng bạn đi thẳng ra khỏi cổng.

Cả lũ sao đỏ chẳng biết làm gì hơn ngoài việc đứng chôn chân tại chỗ. Nếu mà còn cố bắt Mạnh lại thì không chừng chúng sẽ còn mất mặt hơn nữa.

Vừa ra khỏi trường, cả hai thằng Đức và Tuấn liền vỗ vai tán thưởng Mạnh. Riêng bản thân Mạnh thì thấy vô cùng hả hê, không cần phải tốn quá nhiều sức lực mà vẫn có thể cho lũ sao đỏ một phen mất mặt.

Nửa đêm, trong thành phố thì mọi thứ vẫn diễn ra tấp nập. Nhưng ở ngoại ô thì lại không như vậy, vắng người hẳn. Đặc biệt là những nơi bị bỏ hoang hoặc đang trong diện quy hoạch treo. Và còn ghê hơn nữa nếu chỗ đó bị đồn là có ma.

Như khu chợ đang xây dở này chẳng hạn. Mấy tháng gần đây, người ta hay nhìn thấy những bóng đen khổng lồ xuất hiện vào lúc trời tối. Tuy nhiên chẳng mấy ai để ý mấy cái tin vụn đó cho đến khi họ được trải nghiệm thực tế. Một số người đã nghe thấy những âm thanh ghê rợn khi chạy xe ngang khu vực này.

Xung quanh tối thui, dọc đường thì được trang trí bằng đủ thứ rác rưởi như bao ni lô, vỏ chai nhựa... Hơi nóng và mùi thối từ ống cống cứ xông lên mặt đường không ngừng. Nếu mà ai vô tình hít phải, cho dù có nuốt cả chục cục kẹo bạc hà hay nhai cả tá kẹo cao su thông mũi cũng chỉ bằng thừa. Chỉ cần ai đó ngửi qua mùi này một lần là sẽ hiểu ngay thế nào là ‘hương vị đậm đà khó quên’.

Bên trong khu công trình, cỏ dại mọc đầy ở những nơi chưa đổ xi măng, lỗ chỗ ở giữa là mấy vũng nước đọng đen thui. Cứ chốc chốc lại có mấy con chuột chạy qua chạy lại trong bụi cỏ. Nhưng chúng chỉ chiếm số ít thôi, thứ sinh vật tập trung đông đảo nhất ở đây là một loài côn trùng nhỏ xíu biết bay. Chúng có đặc tính là thích hút máu của các loài động vật khác để sống.

‘Muỗi gì đâu mà to như con bò!’

Mạnh nhăn mặt khó chịu. Đi được mấy bước, Đức chỉ vào con chuột đang bới bới đất ở trong bụi rậm:

‘Ê, coi kè Mạnh!’

Dưới chế độ quét nhiệt, nó thấy một cái bóng nhỏ nóng đỏ đang thậm thụt đào bới đất.

‘Ừa, béo tốt lắm đó! Bắt nó đem về nướng ăn đi!’

Rồi cả hai đứa đứng đó cười khì khì. Mạnh chợt nhìn sang bên, nụ cười trên miệng nó tắt lịm khi thấy hai cái bóng vô hình đứng lại ở phía sau.

Hèn chi nãy giờ không nghe thấy giọng của hai đứa kia, thì ra chúng đã đứng lại ở phía sau. Băng đang cầm một chai nước rỗng lên xem xét, Tinh thì đứng một bên lo lắng chờ đợi.

‘Ừa, nhỏ đó cầm cái chai lên làm gì vậy?’ Đức tò mò.

‘Sao tao biết, ở đó mà hỏi tao?’

Mạnh quay ngang quay ngửa nhìn quanh, ngoài tụi nó ra thì chẳng có ai khác ở đây nữa cả. Vậy thì việc quái gì mà cứ phải lén lén lút lút, nó liền bỏ chế độ tàng hình và bật mở áo bảo vệ ra.

Nó lại gần hỏi:

‘Ê, cái chai đó có gì hay vậy?’

Băng mở lớp áo tàng hình ra rồi nói:

‘Đó là vật liệu không thể tự phân hủy?’

Mạnh và Đức nhìn nhau khó hiểu. Mạnh hỏi:

‘Ừ! Thì sao?’

Băng dứt khoát:

‘Mình không hiểu sao người ta lại vứt chúng ở đây!’

Mạnh nhận ra có chút gì đó hơi nóng nẩy trong giọng nói của cô. Một thoáng suy tư lướt qua khuôn mặt Mạnh. Nó thở dài và nhún vai nhẹ:

‘Ý thức con người kém! Tui chỉ có thể nói vậy!’

Ngay khi Mạnh nói xong, vẻ mặt Tinh hơi xuống sắc, cô rầu rĩ nhìn khung cảnh tối đen xung quanh rồi nhìn xuống đất.

Băng còn tệ hơn, cô ngược nhìn về phía những tòa cao ốc đang sáng ánh đèn đằng xa với bộ dạng buồn bã. Trông như ai đó vừa lấy đi thứ gì rất quan trọng của cô và bỏ chạy đến một nơi xa xôi.

Đằng xa là các tòa cao ốc vững vàng đại diện cho nền văn minh của con người. Nhưng trong số bao nhiêu người sống ở đó, có mấy ai thấy được mặt tối của nền văn minh này.

Mà thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích, Mạnh liền an ủi:

‘Thôi, có buồn hay lo thì chúng ta cũng chẳng giải quyết được gì đâu?’

Sợ lây chứng buồn bã của mình sang cho người khác, Băng cố tỏ ra tươi tỉnh:

‘Mình không sao đâu! Mình đâu có buồn!’

Mạnh quay sang Tinh, con nhỏ cũng lắc đầu và cố ra vẻ như mình rất ổn. Nhưng trông cái dáng bộ ỉu xìu như bánh bao chiều đó thì đồ ai mà tin.

Đức liền chỉ vô Mạnh đổ thừa:

‘Tại nó chọc hai bạn buồn phải hông? Để tui xử nó cho!’

Rồi nó đi vòng quanh Mạnh đánh mấy cú vào trong không khí. Mạnh thì chẳng làm gì cả, nó đứng yên tại chỗ, giương cái bản mặt cau có ra dọa Đức. Nhưng cả nhóm đã quá quen với cái bộ mặt dọa nạt của Mạnh rồi. Cái bộ mặt đó chỉ làm mọi người tức cười hơn là sợ.

Thật lòng thì trong lúc này, Mạnh cố tình làm vậy. Và đúng như nó nghĩ, Băng và Tinh bật cười khi thấy bộ mặt đó của nó.

Sau khi cả đám đã lấy lại tinh thần, Mạnh bảo:

‘Được rồi! Đi tiếp thôi!’

Lớp giáp trên ba lô tách ra và bao bọc lấy người chúng trở lại. Cả đám nhảy qua hàng rào bao quanh khu công trình. Những lớp cỏ mọc tràn ra khắp nơi dưới chân chúng. Mặc dù chưa tới nửa đêm nhưng cái không khí cũng đủ để chúng nổi da gà.

Lớp hơi sương mỏng trên mặt đất bỗng xao động. Mạnh đứng khựng lại làm mấy đứa kia đứng theo. Một thứ âm thanh hỗn loạn dội đến từ bên ngoài trời. Một đám dơi khổng lồ bay đến, chúng dừng lại kể một lỗ hổng trên tường và thứ tự từng con chui vào trong.

Nếu là người bình thường mà thấy cảnh này chắc có mà nhanh chóng bỏ của chạy lấy người. Cả lũ lần xung quanh và tìm được lối vào.

Trong này thật là lộn xộn. Xi măng chất cả núi ở một góc, vài bao đã bị rách và đổ tràn ra dưới đất. Vết rách này chắc là do lũ dơi làm, bề mặt chỗ nào cũng bám đầy bụi. Còn những thanh giàn giáo trên cao có những vết xước, chúng trông khá mới. Điều này nghĩa là lũ dơi đã từng ở đây nhưng vì lí do gì đó nên chúng đã chuyển chỗ. Có lẽ là do bụi xi măng.

Có tiếng rít phát ra ở hành lang bên kia. Cả đám từ từ đi qua đó. Âm thanh phát ra từ kho chứa hàng. Vừa hé cửa vào, đập ngay vào mắt tụi nó là những bãi phân và nước tiểu của bọn dơi nằm thành bãi dưới đất. Trộn lẫn trong đó là trái cây, rau củ bị ăn dở và vài bộ xương chuột. Những con gián thì bò lổm ngổm kiếm ăn từ mớ rác đó. Trông cảnh tượng này mà phát ói.

Không cần phải tìm, tụi nó cũng biết lũ thú biết bay này ở đâu rồi. Chúng treo lủng lẳng cả chục con trên các thanh giàn sắt và kêu lít chít không ngừng. Toàn thân con nào con nấy đều phủ một lớp lông xám dày, mũi thì hít hửi xung quanh không ngừng.

Đức chọt chọt vào lưng Mạnh và chỉ chỉ lên:

‘Ê, Mạnh!’

‘Biết rồi! Giờ làm sao đem cả bầy đi mới khó nè!’

Nó gần giọng rồi ngó lên trên nghĩ ngợi. Vài con dơi đang cố nép mình vào sát những con khác để giữ ấm. Những con dơi mẹ thì bận cho lũ con non ** sau một đêm vất vả kiếm ăn.

‘Đợi lát, mình có cách rồi!’

Bằng lấy thiết bị theo dõi ra và lắp một ống thuốc mê vào chính giữa. Chỉnh sửa một tí, ống thuốc mê đã ráp chặt vào mắt thần. Mạnh thán phục:

‘Quao, cái này tui mới biết đó! Bữa nào chỉ nha!’

‘Ừ!’ Cô cười đồng ý.

Thiết bị đó bay vào trong nhà kho, nó lượn vòng vòng trên cao và xả hơi nước ra. Những con vật treo ngược đầu cứ hình mũi lên hít hít xem đó là cái gì. Lát sau, cả đám dơi ngủ say như chết, không động đậy nữa. Nhưng chân chúng vẫn móc chặt vào mấy thanh sắt không chịu buông.

Vài phút sau, thần không bay tới ngay trên phía khu công trình. Cùng lúc, một lớp màng sương mờ được thần không tạo ra che phủ kín khu vực.

Tụi nó gỡ từng con ra khỏi giàn sắt, xếp cánh lại ngay ngắn rồi đưa vào lồng, kéo lên. Tính ra thì sau khi xếp cánh lại thì mấy con vật này cũng chỉ to cỡ một con gà chọi là cùng.

Xong việc, tụi nó leo lên thần không và rời khỏi đây. Vừa bay được lưng chừng, hệ thống báo động vang lên:

‘Cảnh báo! Màng chắn vô hình không hoạt động! Hệ thống không tìm được lỗi! Yêu cầu nhân viên nhanh chóng khắc phục!’

‘Cái gì?’ Mạnh đơ mặt hỏi.

Cả đám lập tức nhìn ra cửa sổ. Toàn thân cỗ máy chẳng những không tàng hình mà các đường dẫn năng lượng bên ngoài còn phát sáng le lói trong lúc đang lượn qua cả thành phố. Những người ở dưới đất dễ dàng nhìn thấy một đốm sáng lạ lượn qua trên trời.

Nhóm tụi nó đang bị toàn thành phố quan sát.

13. Chương 13: Cơn Giận Của Chú Thanh

Ruột gan của Mạnh co thắt lại cả, việc này nằm ngoài khả năng của nó. Làm sao bây giờ? Toàn thân nó đột nhiên như bị tê liệt cả, tay chân không nhúc nhích được. Nó đứng chết trân tại chỗ mà nhìn vào màn hình, bên ngoài lẽ ra là lớp vỏ tàu vô hình khó nhìn thấy thì nay lại hiện ra rõ mồn một. Các đường dẫn năng lượng cùng các lớp tinh thể thu năng lượng đang phát ra các vệt sáng nhỏ li ti di chuyển liên tục.

‘Mạnh, Đức, hai bạn vô chỗ ngồi ngồi đi. Tình, tắt toàn bộ hệ thống lái tự động và chuyển sang điều khiển bằng tay!’

Mạnh tỉnh người nhìn sang bên cạnh, thì ra giọng nói quyết đoán đó là Bằng. Vẻ mặt của cô lúc này vô cùng bình tĩnh, mắt nhìn thẳng vào cả nhóm không chút dao động.

Cả đám nhanh chóng làm theo lời cô, đứa nào đứa nấy ngồi ngay vào chỗ, thắt chặt đai an toàn.

Tinh lờn kính điều khiển phía trên xuống, đeo ngay vào và lướt nhanh qua các dãy biểu đồ, số đo trên màn hình. Sau vài giây, cô tắt các một loạt các chương trình tự vận hành rồi chuyển sang lái bằng tay. Hệ thống máy tính kiểm tra nhanh mã gen và giấy phép của người điều khiển rồi hiển thị dòng ‘Xác nhận và nhường quyền lại cho Lê Kim Tinh’.

Tinh đẩy ngón cái lên và không thả ra, thần không nhanh chóng bay vọt lên cao, xuyên thẳng qua các tầng mây xám xịt rồi lẩn vào đó. Cô làm vậy nhằm nhờ các đám mây đó che bớt ánh sáng phát ra trên bên ngoài. Kể đó, cô tiếp tục tăng tốc độ bay lên tới đa.

Ở ghé bên cạnh, Băng quẹt tay ngang màn hình tắt hệ thống năng lượng bên ngoài rồi kéo một ô cửa sổ ra. Trong đó là cả núi các dãy lệnh hiện ra ào ào đủ khiến người bình thường chết ngất ngay khi nhìn vào. Băng bình tĩnh nhìn một lượt rồi mở một cửa sổ mới trên màn hình, lờn nó thẳng vào một vị trí chỉ định trong dãy lệnh.

Dòng chữ ‘Chép đề chương trình nguy trang gốc’ hiện ra trong tích tắc rồi biến mất, thay vào đó là hàng chữ ‘Kích hoạt hệ thống nguy trang’.

Ở màn hình theo dõi, lớp vỏ thần không dần biến thành một khối thủy tinh trong suốt.

‘Tinh, bật hệ thống tự động lên lại đi!’

Tinh nhanh chóng làm theo rồi từ từ thả tay ra khỏi bảng điều khiển. Hệ thống máy tính trên màn hình tự xác định lại hướng bay, các thông số trên màn hình trở lại bình thường như mọi khi.

Cả đám được phen hú hồn.

Kể ra thì dài dòng nhưng cả hai người bọn họ chỉ làm tất cả việc đó chỉ trong mấy giây đồng hồ.

Mạnh tựa đầu ra sau thở phào. Bây giờ nó thấy mình giống một thằng vô dụng quá, trong lúc nguy cấp nhất lại chẳng biết làm gì. Nếu mà không có Băng thì chắc là tiêu cả lũ rồi.

Đức khều khều Mạnh, hắt đầu lên hàng ghé trước. Mạnh chép miệng rồi lên tiếng:

‘Ồ Băng, Tinh!’

Cả hai đứa nó quay xuống nhìn Mạnh ngạc nhiên.

Mạnh gãi gãi tai nhìn xung quanh, ráng cười thật là tự nhiên và bảo:

‘Làm tốt lắm!’

Tinh gật đầu cười rồi quay lên theo dõi tiếp màn hình. Băng cũng mỉm cười đáp trả:

‘Không có gì đâu!’

Đức liền ngả người qua bên đánh Mạnh một cái vào vai Mạnh nói nhỏ:

‘Cái gì, có vậy thôi hả?’

‘Chứ mày muốn tao làm gì nữa!’

Mà thật đúng là như vậy, khả năng giao tiếp của Mạnh như vậy là hết mức rồi. Bảo nó cố hơn nữa thì nó cũng chả nghĩ ra cái gì hay hơn để nói.

Nhưng tránh vỏ dưa thì cả đám lại gặp vỏ dừa, một tin nhắn khẩn cấp hiện ra trên màn hình liên lạc với nội dung:

‘Yêu cầu tắt cả kĩ sư sinh học trên thần không Essus tạm thời dừng nhiệm vụ hiện tại, nhanh chóng quay về khu vực bảo trì trên cảng hàng không Đá Xanh B1.’

Đây là yêu cầu trực tiếp từ Hồ Bằng Thanh, đại diện hội đồng cấp cao của trung tâm.’

Ngay khi cửa ngoài vừa mở ra, cả đám liền liếc nhau với vẻ lo lắng. Mạnh đơ mặt ra lăm bằm:

‘Chết cha, to chuyện rồi!’

Các giá đỡ khổng lồ dưới đất nhô lên kẹp lấy phần thân dưới và hai bên thân không. Những khớp kẹp nhỏ hơn lia lại gần, bung ra những sợi dây nhỏ. Chúng luồn lách vào từng đường dẫn năng lượng trên thân rồi nối vào các điểm chốt.

Nhưng quan trọng hơn, chú Thanh đang đi thẳng tới đây với một bộ mặt trông khá là tức giận. Theo sau chú là một nhóm nhân viên mang đầy đủ trang thiết bị máy móc trên người.

Gần đến chỗ tụi nó, đám nhân viên chia ra hai nhóm. Một nhóm tiến thẳng vào buồng lái, nhóm kia đi ra khoang sau. Còn chú Thanh tiến thẳng tới chỗ tụi nó ra lệnh thẳng thừng:

‘Đi theo chú!’

Chú Thanh đi trước, cả nhóm theo sau. Mạnh nhớ hình như hành lang này bình thường đông người làm việc lắm mà, sao bây giờ lại im lặng quá. Những người khác thấy chú Thanh đều nhắm mắt nhắm mũi đi cho lẹ. Điều đó càng làm chúng lo hơn và không thể biết kết cục gì sẽ tới với chúng đây.

Họ quẹo vào một văn phòng nhỏ trên lầu, phía trên cửa là hàng chữ màu xanh sáng ‘HỒ BẰNG THANH’. Tuy căn phòng khá nhỏ nhưng đồ đạc được sắp xếp hợp lý để tận dụng tối đa không gian. Các hốc nhỏ trên tường chứa đủ thứ thiết bị như kính hiển vi, sách, máy quét... Nổi bật nhất là những cây kiểng con con được chứa trong bình thủy tinh, chúng làm cho văn phòng bớt nhàm chán hơn.

Liếc xéo qua cửa sổ trước mặt, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ bãi đáp ở dưới. Và thân không của nhóm tụi nó đang được một đội bảo trì bao gồm nhân viên của trung tâm cùng với người máy vây quanh kiểm tra. Ở khoang sau, một nhóm nhân viên đang di chuyển lũ dơi mê ngủ ra.

Nhưng chú Thanh không để chúng có thời gian mà ngắm nghía cảnh vật xung quanh. Chú ngồi bệt ngay xuống ghế, ấn ngón tay lên mặt bàn, lớp kính trên cửa sổ hiện ra hình ảnh một chấm sáng nhỏ đang bay giữa trời đêm.

Chỉ vào hình ảnh thu từ vệ tinh, chú Thanh nghiêm giọng:

‘Vậy là sao? Giải thích đi kĩ sư thực tập kiêm trưởng nhóm Mạnh!’

Đây là lần đầu tiên chú Thanh kêu tên nó kèm theo chức vụ chứng tỏ việc này vô cùng nghiêm trọng. Vậy tức là chú Thanh sẽ xử lý việc này mà không để chỗ cho sự vi vu hay tình cảm cá nhân chen vào.

Đầu óc Mạnh rối tung lên nhưng nó cố lấy lại bình tĩnh và nói thật những gì đã xảy ra:

‘Dạ, con cũng không biết nữa... Ngay lúc thân không vừa bay lên thì tự nhiên hệ thống báo lỗi và lớp màng chắn tàng hình không hoạt động!’

‘KHÔNG BIẾT LÀ SAO? TỰ NHIÊN LÀ NHƯ THẾ NÀO? ĐÂY LÀ MẪU THÂN KHÔNG MỚI NHẤT THÌ LÀM SAO MÀ PHÁT SINH LỖI ĐƯỢC? HẢ?’

Những câu hỏi cứ thay nhau ùn ứ trong đầu Mạnh, nó cảm thấy mình như bị dồn vào ngõ cụt và không còn đường ra. Nó liếc nhìn chấm sáng trên cửa sổ, lia qua mấy chậu cây kiểng trên giá, xuống bàn rồi ngừng ánh mắt lại ngay trước bộ mặt hình sự của chú Thanh. Nó nuốt nước bọt xuống cổ họng ực một cái trong im lặng.

Trong lúc đó, một tập tin đính kèm chữ ‘Kết quả kiểm tra’ hiện ra trên mặt bàn. Nhưng chú Thanh không để ý, chú bỏ qua Mạnh, quắc mắt sang Tinh:

‘Lê Kim Tinh, con là phi công chính đó, giải thích đi!’

Bỗng nhiên bị gọi tên bất ngờ, cả người Tinh run lên cầm cập. Hai tay cô cứ nắm lấy nhau liên tục, mắt dán xuống bàn không dám nhìn thẳng về trước:

‘Thưa...thưa chú, đúng là lúc đó máy tính báo có lỗi xảy ra!’

Chú Thanh nhíu chân mày, nghiêng giọng:

‘Thật sự là thế hả!’

Rồi chú áp tay lên mặt bàn mở tập tin đó ra, xoay ngược nó và đẩy về phía chúng:

‘Đây là kết quả kiểm tra đó, bốn đứa tự xem đi!’

Bốn đứa chúng nó ngó cái bảng kết quả kiểm tra dài ngoằng trên mặt bàn.

‘Hệ thống chuyển đổi năng lượng: Ổn

Hệ thống tiếp xúc không khí: Ổn

Hệ thống tiếp điểm ngoài: Ổn

Mạng lưới bảo vệ: Ổn

...’

Chúng xem hết toàn bộ tập tin từ trên xuống dưới, bất kể là máy móc bên ngoài, hệ thống điều hành bên trong hay chương trình điều khiển đều không có vấn đề. Tất cả chỉ tóm gọn trong một chữ: Ổn.

Chú Thanh dúm cả hai mắt lại và buộc tội cả đám:

‘Kết quả kiểm tra đó. Trừ khi là có ai đó bên ngoài tự ý tác động lên chương trình hoạt động của máy chủ bên trong, nếu không thì làm sao chuyện này xảy ra được! Hả?’

Sự việc này đúng thực là vô cùng nghiêm trọng. Nhưng khổ nỗi trên bảng kết quả báo cáo thì mọi thứ lại ổn. Nếu không nói gì thì chẳng khác gì tụi nó tự nhận mình làm sai. Dù sao đây cũng chẳng phải ngày đầu tiên Mạnh biết chú Thanh, không lẽ chú thực sự nghĩ là có một đứa trong số chúng tấy máy móc trên đó. Nó liền thu hết can đảm, lấy hơi rồi nói thẳng thừng:

‘Thưa chú, kết quả kiểm tra này thì đúng là ổn nhưng lúc đó rõ ràng chương trình nguy trạng của thần không phát sinh vấn đề. Nếu không nhờ bạn Băng với bạn Tinh cố kiểm soát lại mọi thứ thì mọi chuyện chắc còn nghiêm trọng hơn nữa.’

Chú Thanh hơi nghiêng người về trước, nhìn thẳng vô mắt nó và nhếch môi hỏi:

‘Nếu vậy thì cái này ở đâu ra hả Mạnh?’

Rồi chú gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, mắt vẫn không rời khỏi Mạnh.

Mạnh không biết nên đáp trả như thế nào. Đó không phải chỉ là một câu hỏi đơn thuần. Câu nói còn có ý ám chỉ rằng liệu có phải nó đang cho rằng chú Thanh đã bịa ra cái này chỉ để kết tội nhóm chúng nó.

Mạnh cảm thấy không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên ngột ngạt một cách khó chịu. Chú Thanh thì vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời của nó

Đột nhiên, Băng lên tiếng nói hộ Mạnh:

‘Nhưng thưa chú, mọi chuyện bạn Mạnh nói đều đúng cả, con cũng...’

Chú Thanh liếc mắt qua Băng, gầm lên cắt ngang lời cô ngay lập tức:

‘Chú chưa hỏi tới con!’

Mắt chú long sòng sọc lên chĩa tiếp về phía Mạnh:

‘Sao hả? Không giải thích được à?’

Có vẻ như Mạnh chỉ làm mọi việc tệ hơn. Chú Thanh phóng lớn hình ảnh tua lại, một chấm sáng nhỏ vút bay trên nền trời rồi phụt biến mất. Chú ngừng hình ngay tại đó rồi nhìn một lượt cả lũ:

‘Cả đám bọn con nghĩ đưa được thần không về đây là mọi chuyện ổn à?’

Chú Thanh đứng lên, vừa nói vừa chỉ tay không ngừng vào thành kính, nơi chấm sáng vừa biến mất.

‘Mấy đứa cho rằng lũ người ngu ngốc đó không có mắt à? Không lẽ bọn chúng ngu đến mức không phân biệt nổi đâu là một cái máy bay, đâu là một chiếc thần không à?’

Ông tắt màn hình, ngồi xuống lại, tựa lưng sát vào thành ghế và quét mắt một lượt cả đám. Trước cái nhìn đó, đứa nào đứa nấy đều im lặng, không đứa nào dám hé răng lên tiếng.

‘Tốt, nếu như cả nhóm không ai nhận trách nhiệm...’

Chú Thanh nhìn cả đám thêm một lần nữa rồi nhੌm lưng ra khỏi thành ghế. Ánh mắt của chú dừng lại ngay trước mặt Mạnh:

‘...Vậy thì đội trưởng phải chịu trách nhiệm thay cả đội...’

Chú vẫn nhìn Mạnh không chớp mắt. Trong phút chốc, thời gian như bị ai đó kéo căng ra đột ngột rồi co ngắn trở lại:

‘...TRỪ TRỰC TIẾP HAI THÁNG TIỀN LƯƠNG TRONG TÀI KHOẢN! VỀ VIẾT BÁO CÁO NGÀY MAI NỘP LẠI CHO TÔI’

Hình phạt nặng hơn so với nó nghĩ...Và quá nặng nữa là đằng khác.

Băng bắt ngờ buột miệng nói không suy nghĩ:

‘Nhưng rõ ràng con thấy trong chương trình hoạt động có một đoạn bị sai!’

Im lặng từ nầy đến giờ, Đức cũng phải bắt buộc lên tiếng bảo vệ Mạnh:

‘Đúng rồi đó, chú xử như vậy thì bất công cho nó quá!’

Chú Thanh nghiêng đầu về phía trước:

‘Vậy ý hai người là một thần không đời mới nhất lại có lỗi trong hệ thống hả...? Trừ khi người điều khiển trực tiếp can thiệp vào, nếu không thì sẽ không có lỗi đó. Và người sử dụng nó cũng chỉ có duy nhất nhóm tìm kiếm này. Làm gì còn ai khác nữa!’

Rồi chú nhìn thẳng vô mặt Mạnh, nói với giọng nửa ra lệnh, nửa đe dọa:

‘Bây giờ tối ngày mai, chú muốn thấy bản báo cáo hiện ra trên mặt cái bàn này. Được chứ?’

Mạnh cúi gằm mặt xuống, gật đầu và nói với giọng nặng nề trong họng:

‘Dạ được!’

Cuối cùng, chú Thanh thở dài, lắc đầu rồi xua tay bảo:

‘Như vậy là đủ rồi. Việc này coi như kết thúc tại đây và... Đừng bao giờ để tái diễn nữa. Nếu ai còn muốn bao che giải thích thì nghĩa là người đó cũng muốn được chia sẻ mức kỉ luật đó. Được rồi, về đi!’

Xem ra Mạnh đành chấp nhận chịu kỉ luật trong âm ỨC. Cả đám vừa bước ra khỏi văn phòng thì Băng lại đột nhiên đổi ý:

‘Không được, mình phải quay lại giải thích rõ cho chú Thanh!’

Mạnh nắm tay chặt tay của Băng kéo lại và lắc đầu:

‘Kệ đi!’ ‘RẦM’

Mạnh đâm thẳng vào gương một cách tức tối rồi từ từ rút tay ra. Trong tấm gương là một khuôn mặt ướT nhẹp nhưng lại hầm hầm giận dữ, đôi mắt cau lại nhìn trừng trừng phía trước. Mấy giọt nước từ từ chảy qua tóc, nhỏ xuống sống mũi và gò má. Khuôn mặt trong gương thở từng hơi mạnh phì phò khiến cho đường hõm sâu ở hai bên mũi hằn lên dữ tợn đến mức rõ rệt nhất.

Rồi nó rời mắt khỏi gương, lấy khăn lau khô mặt. Nó ấn vào nút trên góc, tấm gương phản chiếu hình ảnh của nó biến mất, thay vào đó là lịch học ngày mai.

Mặc dù đã trể lắm rồi nhưng Mạnh vẫn không thể nào ngủ nổi. Nó nằm trên giường, nhắm nghiền mắt, bụng vẫn còn tức hậm hực với mấy câu hỏi lớn vờn không ngừng trong đầu.

Làm sao chuyện này lại xảy ra được chứ? Sao cái máy chết tiệt đó không hư vào lúc khác đi, cứ nhè ngay lúc đang bay giữa thành phố mà dở chứng? Mà điều quan trọng nhất là tại sao nó lại nhận lời làm đội trưởng cơ chứ? Đúng là ngu dễ sợ.

Nó mở mắt ra, ngó trừng trừng lên trần nhà đen thui rồi khoanh tay lại trước ngực. Nó không biết bây giờ mình đang giận cái gì nữa? Chú Thanh, cái máy bay thần không hay bản thân mình.

Rồi nó bắt thần vung tay ra đâm thẳng vào bức tường bên hông giường để trút giận.

Nhưng nghĩ lại, may mà có Bằng làm việc chung trong đội. Trong khi nó là đội trưởng mà lại chẳng làm được gì. Còn Bằng lại nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết vấn đề chỉ trong tích tắc. Cho nên hậu quả chuyện này không lớn lắm. Thôi kệ, dù sao như vậy cũng là may lắm rồi.

Trần trọc một hồi, nó ngủ luôn lúc nào không hay.

Sau tối hôm đó, Mạnh vẫn làm việc bình thường. Nhưng nó vẫn còn cáu vì việc bị trừ hai tháng lương oan uổng. Nó cẩn thận cắt một mẫu cánh hoa trắng bỏ vào ống. Vẫn là công việc mọi khi, kiểm tra các mẫu sinh vật.

Trời sáng nay nắng đẹp và không khí dễ chịu nên tinh thần của nó cũng khá lên chút xíu. Một vài cái lá lay động trên cao. Tiếng riu rít của vài con chim non và...

‘Gr...ừ...gr...ào...’

...vài tiếng gầm rú như thường lệ. Thế là mất tiêu buổi sáng tĩnh lặng.

Mạnh đang so sánh dữ liệu của cánh hoa cùng với dữ liệu trên máy. Một tiếng sột soạt nhỏ trên cây làm Mạnh dừng trong chốc lát.

‘Bóc!’

Một thứ gì đó vừa rơi trúng đầu nó. Mạnh vẫn tiếp tục nhìn vào mấy dòng chữ.

‘Bóc!’ Thêm một cái nữa.

Mạnh nhìn quanh và thấy một quả thông tươi xanh nằm lăn lóc dưới đất. Nó vẫn không rời mắt khỏi giấy tay, miệng nói to:

‘Mày còn giỡn nữa tao ày biết tay đó!’

Xung quanh vẫn im lặng. Thêm một tiếng ‘bóc’ nữa trúng vào lưng nó. Mạnh tháo kính ra cho vào ba lô, đóng áo bảo vệ lại, chuyển từ hệ thống từ chế độ làm việc bình thường sang chiến đấu. Nó ấn vào giấy tay, mở hệ thống tăng cường sức lực và quẹt thanh chỉ số lên mức tối đa.

Nó đến gần mấy bụi dương xỉ um tùm, nhìn quanh. Sau đó nó chọn tảng đá to nhất, dùng hết sức nâng lên. Đám côn trùng nấp dưới đó nhanh chóng lui đi chỗ khác.

‘Mày giỡn nữa tao chọi cục đá ày vô viện luôn đó!’

Cành cây trên cao bỗng nhiên đánh bật lên. Một cái bóng vô hình hiện ra và nhảy xuống can nó lại:

‘Ê ê ê, bỏ cục đá xuống! Đè chết người đó cha!’

Một tiếng ‘rầm’, tảng đá đã bị quăng xuống. Đức đẩy vai Mạnh và nhe răng:

‘Giỡn chút thôi cần ghê vậy hông!’

Mạnh nhìn kiểu giỡn đó mà phát bực. Mặc dù muốn đánh Đức nhưng nó vẫn cố mà kiềm chế lại. Nó bật mở lớp áo bảo vệ quanh người ra, nói giọng gắt gỏng:

‘Tao đang cáu. Ở đó mà chọc tao đi... Coi chừng đó!’

Đức thì lại cười toe toét:

‘Thì có gì đâu! Nhờ vậy tao mới thấy mày có một sức khỏe siêu phàm không kém gì siêu nhân!’

Mặc dù đang cố gắng tỏ vẻ như đang làm việc một cách chăm chú, nhưng Mạnh cũng phải phì cười vì chịu không nổi. Đức liền vênh mặt lên:

‘Thấy chưa! Nghe người ta khen khoái liền!’

Rồi nó đổi giọng hỏi:

‘Ê mà sao ông biết là tui hay vậy!’

Mạnh đóng nắp hộp dựng lại rồi ném tọt nó vào ba lô.

‘Tao có ngu đâu, ngoài mày thì còn ai chọi đồ vô tao! Hồng lẽ là hai đứa kia! Tụi nó đâu có ai rảnh giống...’

‘Rộp...rộp...’

Có tiếng thứ gì đó gãy, chúng quay lại nhìn. Đám lá trên cành cây rung xào xạc, kèm theo đó là tiếng bước chân ì ạch nặng nề trên mặt đất. Từ bụi cây nhô ra một tảng đá lớn xù xì, sẫm màu. Nhìn kĩ lại thì hình như đó tảng đá đó hơi giống...

‘Một con bạo chúa! Vui thật! Làm như mình mày chọc tao chưa đủ hay sao đó!’

Mạnh nói không chút bất ngờ, như thể là nó đã biết trước việc này. Con vật này đã trải qua một thời gian tiến hóa lâu dài. Cái bóng của nó rợp che cả người Mạnh. Tuy to là thế nhưng con vật này có kích thước nhỏ hơn nhiều so với tổ tiên ban đầu.

Mạnh ngó con khủng long một cái, nó há miệng định nói gì đó với Đức:

‘Ê...Ừa, nó đâu rồi?’

Thằng Đức chạy lẹ thiệt, mới đó không thấy đâu. Một vết giày lõm sâu xuống lớp đất sét đỏ ngay chỗ thằng Đức. Mạnh ngược lên trên nhìn. Đức ở trên vọng xuống:

‘Lên lẹ đi cha, muốn làm bữa sáng cho nó hả!’

‘Mày lẹ ghê ha, mới đó tọt lên cây rồi!’

Con vật nghiêng đầu nhìn lên rồi nhìn xuống. Mục tiêu dưới đất có vẻ dễ hơn, nó bước đến gần Mạnh. Mạnh vẫn đứng đó như chẳng có gì cả. Đức quát lên:

‘Nhảy lên lẹ đi Mạnh!’

Đức quỳnh quáng nhắm mũi thuốc mê bắn mấy phát vào con vật. Nhưng da của nó cứ như được bao phủ bằng sắt thép vậy, mấy mũi kim đóng băng vừa chom chum vào lớp da đó thì văng ngược trở ra lại.

Con bạo chúa tiến đến gần chỗ Mạnh hơn, khom lưng xuống sát bên dưới. Đầu lồm chồm gai nhọn, răng thì cái nào cái nấy bự khiếp, nó gặm một cái long trời lở đất:

‘Ồ...Ồ...ỒM...ỒMMMM...’

Đức diếng hồn khi nghe tiếng của con vật. Nhưng cái làm nó giật mình hơn là thằng bạn nó lại chẳng phản ứng gì cả. Mạnh đứng như thế ngay trước cái hàm răng lồm chồm nhe ra.

Con vật dứt hơi xong, Mạnh thủng thẳng lại gần:

‘Có vậy thôi hả?’ Nó đưa hai ngón tay túm vào răng nanh của con vật và búng nhẹ một cái. ‘Răng hơi cùn đó. Còn bây giờ thì biến chỗ khác cho tao làm việc. Nhìn cái mặt xấu đã man!’

Con vật nâng cái cần cổ lui lên, trợn mắt nhìn ngạc nhiên trước hành động của Mạnh. Nhắm không đôi co lại với đối thủ, con vật liền quẹo đi hướng khác. Hai cái chân to tướng của nó để lại mấy vết lõm to đúng nghĩa “ổ khủng long” trên mặt đất. Mạnh trề môi dưới ra thổi phì một cái lên mấy cọng tóc của mình và lăm bắm trong đầu hai chữ ‘con gà’.

‘Ê Ê Ê Ê...’

Đức hét vào tai Mạnh làm nó giật mình. Mạnh nạt ngay:

‘Tao có điếc đâu mà mày hét lớn vậy!’ Nó ngoáy ngoáy tai. ‘Muốn điếc tai với con khủng long đó rồi còn thêm mày vô nữa! Sém thủng tai tao luôn!’

Đức vỗ vai Mạnh cười cười:

‘Xin lỗi, kêu ông mà ông có nghe đâu! Đứng trời trồng này giờ!’

Rồi nó nói với giọng thích thú:

‘Ê, mà sao ông hay vậy. Nguyên con bạo chúa vậy mà cũng phải sợ ông nữa! Mà tui tưởng nó ăn thịt mà. Sao nó nhát thế, tự nhiên bỏ đi vậy!’

Mạnh kéo cái kính quét lên trán, trợn mắt nhìn răng ngó Đức:

‘Bộ mày muốn tao bị nó xơi lăm hả?’

‘Đâu có! Tui hỏi thiệt mà!’ Đức nhiệt tình nói.

Mạnh trợn mắt lên rồi lắc đầu bỏ đi:

‘Đúng là con gà!’

Đức đưa tay ra bấm cái cạch, lớp áo bảo vệ bao bọc quanh người nó này giờ liền tách rời ra, ghép lại thành các các phần của ba lô. Xong nó liền lót tót đuổi theo sau Mạnh:

‘Gà gì ông nội, tui không biết mới hỏi mà!’

Mạnh được thể liền tuôn một tràng như một cuốn tự điển sống:

‘Mò thông tin của nó đi rồi biết! Bạo chúa là loài bò sát ăn xác thối. Tuy hai chi trước tương đối nhỏ nhưng lại có cái bộ dạng dữ tợn bên ngoài. Đó là lợi thế để hù dọa mấy con khủng long ăn thịt nhỏ hơn, buộc chúng bỏ miếng mồi lại cho nó. Bộ dạng dữ tợn đó còn nhằm giúp chúng tránh sự tấn công của những loài khác. Với cái xác to đùng đó thì hai cái chân đỡ được người nó đã là may lắm rồi chứ làm sao chạy nhanh để mà săn mồi được.’

Nghe Mạnh nói xong, Đức làm bộ như vừa thấm được thứ thông tin gì đó vô cùng có giá trị:

‘À...à ra là vậy!’

Nhưng ngay sau đó liền bị Mạnh gọi một gáo nước lạnh:

‘À con khỉ. Có mà mày lười thì có, thông tin về con vật đó có đủ trong máy tính đó! Tại mày không coi thôi!’

‘Ừ thì...thì tại tui bận!’

‘Bận gì? Tao thấy mày y chang nó, vừa lười vừa nhát!’

‘Thì tui có biết đâu...Ủa mà nó nhát thiệt hả?’

‘Chứ sao! Nếu không tao dám đụng vô răng nó hả! Thứ đó tao đem về nhà làm thú kiểng còn được nữa đó!’

Đức xấn giọng lên:

‘Thiệt hả?’

‘Dĩ nhiên là...KHÔNG rồi cha nội! Đồ ham hố!’

Bị Mạnh quay qua chửi bất ngờ như vậy, Đức nhắm mắt nhắm mũi lại hết. Nó đưa tay vuốt mặt mình:

‘Trời ơi, coi nó chửi kìa, nước miếng nước mũi văng đầy mặt người ta luôn.’

‘Xạo vừa thôi!’

Đức đánh vào vai bạn nó, phá ra cười. Mạnh liếc sang ngang:

‘Mày đó, làm xong việc ở bên kia chưa mà qua đây hả?’

‘Xong lâu rồi! Còn ông?’

‘Rồi!’

‘Ủa, vậy sao này tui qua thấy ông còn cất tia hoa lá gì nữa?’

‘Tĩa tốt gì, nghiên cứu vài thứ thôi.’

Tính của Mạnh lúc nào cũng thế. Nó thích khám phá những góc ngách trên hòn đảo này. Hầu như thứ gì trên đảo cũng thú vị. Đặc biệt, nó luôn thích rình mò quan sát mấy con vật được xem là nguy hiểm.

Đằng xa là bãi săn của loài cự điêu, những con vật săn mồi và là nguồn gốc của những zerloss. Nhưng tại nó không đến đây để xem những con vật này đi săn. Hiện giờ là mùa đẻ trứng của chúng.

Mạnh và Đức nằm sát xuống trên mấy cành cao nhất. Mặc dù đang tàng hình nhưng chúng vẫn phải nằm im và không gây ra âm thanh lớn. Những con vật này bình thường là vua săn mồi với khả năng truy đuổi thần tốc cực kì nhanh. Thậm chí bây giờ chúng còn nguy hiểm hơn nhiều. Chúng luôn thay phiên gác tổ trứng và sẵn sàng xé xác bất kì thứ gì đe dọa hoặc đến gần đó.

‘Đó, thấy chưa. Mấy con này còn ghê hơn mấy con kia nữa.’ Mạnh chỉ xuống dưới.

‘Quao! Trứng bự gớm ha, đem vài quả về chiên ăn chơi!’

Mạnh quay qua nhìn Đức với cái bộ mặt thách thức:

‘Ồ, giỏi thì lấy đi! Tao ngồi đây coi!’

‘Sao ông không lấy mà kêu tui!’ Đức phản pháo.

‘Ý kiến của mày mà! Mày khoái ăn thì lấy đi chứ!’

Cả hai đứa nó cứ thì thảo tranh cãi nhau trên đầu cả đàn khủng long. Trò nguy hiểm này chắc chỉ mình tụi nó dám chơi.

‘Ê!’

Cả hai đứa giật mình quay vội người lại.

‘Ồ..Mình xin lỗi!’

Giờ chúng mới hoàn hồn lại, thì ra là Băng với Tinh. Vậy mà cứ nghĩ là con khủng long nào đó phát hiện chúng trên đây. Mạnh thở phào:

‘Không sao!’

‘Ừa, hai người xong việc rồi hả?’ Đức ngạc nhiên.

Mạnh quay sang Đức tấn một câu:

‘Dĩ nhiên là xong rồi! Không xong tụi nó qua đây làm gì? Hỏi dư thừa!’

Nghe giọng của Mạnh, Băng đoán chắc nó vẫn còn tức chuyện tối hôm kia. Cô hỏi nó:

‘Bạn vẫn còn giận chú Thanh à?’

‘Không có!’

Nhưng Băng không nói tiếp mà nhìn nó chằm chằm. Kiểu nhìn đó làm cho nó có cái cảm giác tội lỗi.

‘Thôi được rồi. Còn giận. Bị trừ hai tháng lương, ai mà không cáu!...Mà làm gì nhìn tui ghê vậy?’

Tinh mỉm cười rồi chỉ chỉ ra sau lưng Mạnh. Nó hiểu ý liền quay ra sau, chụp lấy tay của Đức. Trên giáp tay nó là câu ‘Nó xạo đó, nhìn thẳng vô mắt nó đi là nó nói thiệt à’. Mạnh trừng mắt:

‘Mày giỏi thiệt há!’ Nó liếc tới Băng ‘Còn bạn nữa, đi nghe nó xúi dại!’

Đức xỏ xiên:

‘Thì làm vậy mày mới nói thiệt chứ! Há há!’

Băng mỉm cười coi như xin lỗi. Tụi nó vẫn tiếp tục ngồi ở đó chụp vài tấm hình về tổ cự điêu và tranh luận vài điều về mấy con vật này.

Đúng là khó chịu khi mà giờ đây Mạnh sẽ phải làm việc hai tháng không công. Nhưng bây giờ điều đó không quan trọng nữa, dù sao việc đã qua thì cứ để qua. Nó tự nhủ vậy.

14. Chương 14: Giác Mơ Lạ

Mạnh đứng yên, khoanh tay lại, xung quanh chỉ toàn là bóng tối. Tuy nhiên, nó vẫn nghe thấy âm thanh xung quanh mình. Gió mát lướt chảy qua người nó, những tiếng đi đùng nổ lép bép nhỏ xíu dội lên từ dưới đất. Và tiếng rít lạnh lạnh của những con vật hòa trộn trong không khí.

Nó mở mắt ra nhìn quanh, vẫn chẳng thấy gì khác so với khi nãy. Sương mù bao quanh dày đặc đến nỗi nó không nhìn thấy được chân mình. Nhưng nó có cảm giác nó biết chắc đây chính là nơi mà mình cần đến. Và những đám sương mù dần tan ra, những tia sáng đỏ cam đập ngay vào mắt nó. Ánh sáng hoàng hôn.

Nó cảm thấy lớp đất dưới chân mình hình như đang chuyển động và hơi lắc lư. Có vẻ như ngọn đồi này đang bị động đất nhẹ. Mạnh nhìn sang hai bên và thấy cũng có những ngọn đồi khác giống như thế, chúng hơi nhấp nhô lên xuống không ổn định và bị che phủ bởi các lớp sương mờ. Nó buông thõng hai tay xuống và đi tới trước vài bước để nhìn xuống dưới xem chuyện gì đang xảy ra.

Một cuộc hỗn chiến đang diễn bên dưới.

Từ trên cao, nó thấy một đoàn quân quái vật đông như kiến đang băng ào ào qua nền đất khô cằn. Lũ quái vật có con to, con nhỏ khác nhau nhưng con nào con nấy đều có nanh vuốt sắc nhọn và vô cùng hung hãn. Ngoài bộ binh ra, lũ quái vật còn kéo theo cả lực lượng không quân đông không kém. Chúng lướt băng qua không khí, thay phiên nhau phát ra những tiếng rít tiếng hú kinh hồn. Tất cả đều hướng thẳng về phía chiến hào phía trước.

Lừng lững sau chiến hào là một khu liên hợp quân sự hiện đại. Các lô cốt ngằm dần dần nhô lên phía sau chiến hào và rồi chỉ trong tích tắc, đạn xả ra liên tục từ các khe hở. Những con quái vật tiên phong lần lượt ngã xuống chết. Tuy nhiên chúng vẫn không chùn bước, vẫn ào ào lướt thẳng tới. Súng đạn không thể ngăn nổi bầy quái vật này, chúng quá đông. Những con nhỏ nhả nhanh chóng len qua các khe hở của các dây hàng rào thép và chui sâu vào khu đất trống trong khu quân sự. Nhưng đó là cái bẫy, dưới đất có chôn mìn áp lực. Ngay khi lũ quái vật vừa đạp chân lên thì bị nổ tan xác thành từng mảnh. Tuy nhiên chúng vẫn tiến thẳng vào đó, hi sinh mạng mình để mở đường cho lực lượng phía sau.

Trên không, cuộc đối đầu giữa hai phe cũng diễn ra khùng khiếp không kém. Lực lượng không quân của lũ quái vật bắt đầu lượn xuống từng đàn để hỗ trợ cho bộ binh. Chiếm đa số là những con vật có lớp cánh màng da như loài dơi. Trên đầu chúng là hai cọng râu dài ngoằng thò ra trước mặt mình, giữa đầu hai sợi râu có một tia sáng nhỏ cứ xẹt qua xẹt lại liên tục. Chúng bay áp sát xuống chỗ các lô cốt, giờ hai sợi râu đang chớp điện ra phía trước mặt, há miệng ra. Một ngọn lửa lập tức bùng lên ngay chỗ hai sợi râu phóng thẳng vào lô cốt. Những con vật đó cứ thế kéo từng đàn phun lửa xuống thiêu cháy các dây hàng rào. Sâu hơn bên trong, các ụ súng máy tự động dưới mặt đất và trên các bờ tường nhô ra, lập tức phản công. Chúng chia vào bất kì con quái vật nào đang tới gần, bắn hạ tại chỗ.

Bỗng nhiên, Mạnh nghe có tiếng gì đó ù ù vang đến từ phía trước. Hàng chục chiếc máy bay lướt thẳng tới và phơi tên lửa vào bọn dơi. Những quả tên lửa không nổ ngay. Khi đến gần lũ dơi, phần vỏ kim loại bao quanh tên lửa bỗng bật ra và giải phóng hàng chục trái tên lửa nhỏ hơn. Lũ dơi bị nổ banh ra thành các mảnh nhỏ, các phần cơ thể rơi lả tả xuống. Mặt đất cần cỗi, đất đá đều bị nhuộm một lớp máu đen kịt.

Lũ quái vật muốn tràn sâu vào các con đường bên trong. Nhưng chúng bị một binh đoàn khổng lồ chặn lại. Lính bộ binh, người máy, tăng thiết giáp, súng tự động...Tất cả đều được vũ trang tới tận răng. Lũ quái vật này thật sự bị áp đảo về mặt công nghệ. Tuy nhiên, chúng có một thứ hơn, đó là số lượng. Chúng cứ ào ạt tiến lên không ngừng. Dù là không binh hay bộ binh, con đi trước bị bắn chết thì con đi sau lập tức can lên thay thế.

Mạnh đưa cổ tay trái lên xem. Hai cánh tay nó được bao bọc bởi một lớp vảy dày, các tia sáng nhỏ cứ chạy qua chạy lại liên tục ở chỗ các gân máu. Nó xé toạc lớp vảy bao bọc trên cổ tay trái ra và nhìn vào dòng chữ trên đó 'Mức độ lây nhiễm: 92,28%'. Các ngón tay của nó bắt đầu khép vào gồng chặt thành nắm đấm, mạch máu và lớp vảy ở xung quanh dần tràn lên và bao bọc trở lại xung quanh cổ tay rồi liền lại như cũ.

Mặc dù đứng yên trên ngọn đồi này này giờ nhưng Mạnh thấy mình càng lúc càng đến gần hơn khu chiến trường đó. Sương mờ xung quanh cứ trôi tuột dần về phía sau và mọi thứ xung quanh dần rõ ràng hơn. Đó không phải là sương mờ mà là mây. Chỗ nó đang đứng cũng không phải là một ngọn đồi. Đó là một cỗ pháo đài bay đang sống, một con quái vật khổng lồ.

Xem trên cao như thế có lẽ đã đủ rồi, Mạnh cảm thấy đã đến lúc nó phải tham chiến. Nó nhắm kỹ khu vực phía sau bãi chiến trường, nơi mà đội quân kia đang nã đạn không ngừng về phía lũ quái vật này. Từ trên cao, nó nhảy ra khỏi cỗ pháo đài sống này, rơi vun vút qua không khí với tốc độ nhanh khủng khiếp.

Một tiếng nổ rền trời vang lên, lớp nhựa đường trên mặt đất lõm xuống tạo thành cái hố tròn bao quanh Mạnh. Nó bước ra khỏi miệng hố và tạm dừng lại, hít một hơi cảm nhận không khí xung quanh. Chỉ toàn mùi khói, mùi đạn pháo, mùi lửa cháy, bụi kim loại. Còn lưỡi nó thì cảm nhận được vị cay xè, vị đắng... và một thứ nữa, nó có vị mằn mặn, tanh tanh. Vị máu.

Sự xuất hiện của Mạnh ngay lập tức đã thu hút hỏa lực của bên kia. Hàng chục làn đạn ngay tức thì xả thẳng vào nơi nó đứng. Nhưng nó lại không hề gì cả, những viên đạn vừa bay đến gần liền dội ngược ra tạo nên các vòng tròn sóng nhỏ lan tỏa quanh người.

Nhưng các làn đạn bắt đầu hướng ra những nơi khác. Tuyến phòng thủ bên ngoài đã vỡ, lũ quái vật bắt đầu tràn vào khu vực bên trong. Trên cao, các cỗ pháo đài sống đang bị máy bay tiêm kích áp sát dội tên lửa. Nhưng chúng chẳng sao, dưới bụng chúng xuất hiện những khe hở nhỏ. Từng ụ thịt lớn rơi ra và phóng thẳng xuống đất tạo ra các hố sâu. Ngay tức thì, một lũ quái vật phá vỡ khối thịt, chui ra chạy ào ạt trên mặt đất và lao vào tấn công kẻ địch xung quanh.

Súng đạn lập tức chĩa thẳng vào chúng và nã không ngừng. Lính phòng thủ gần đó ném các quả lựu đạn vào gần miệng hố. Lửa lập tức bùng lên tạo thành những bức tường lửa nóng rực, thiêu cháy bất kì con quái nào chạy qua. Lũ người máy thì cố thủ ngay sau bức tường lửa, con quái vật nào may mắn còn sống mà qua được thì cũng bị đạn súng máy nã chết tại chỗ.

Phía trên cao xuất hiện thêm vô số những con vật kì dị, chúng cứ như những chiến binh với cơ bắp to khỏe cùng với đôi cánh dơi khổng lồ. Chúng bay đến gần chỗ của Mạnh thì lặn một vòng đáp cánh xuống đất rồi đứng phắt dậy, đôi cánh sau lưng chúng tự động xé rời ra khỏi cơ thể. Mất đi đôi cánh không có nghĩa là chúng yếu đi, ngược lại trông chúng còn nhanh nhẹn hơn. Chúng chạy ào ào trên mặt đất, nhảy qua các đám lửa và xông tới bám chặt vào lũ người máy, xé rời dây nhợ và các bộ phận khác ra.

Tuy nhiên, khói mù, lửa, các chướng ngại vật khác và nhất là hàng rào đạn vây chặt con đường phía trước khiến cho lũ quái vật rất khó vượt qua. Mạnh đưa chân ra và giẫm xuống mặt đường. Một kẻ nứt nhỏ xuất hiện dưới chân nó và rồi nhanh chóng nứt toác ra kéo thẳng về phía trước. Mặt đất nhanh chóng vỡ ra lún sụp xuống. Lũ người máy và lính bộ binh ở bên kia liền chạy né qua một bên. Dưới mặt đất, những con giun đào đất khổng lồ liền chun đầu lên, ba hàm răng vòng tròn trong miệng chúng ụp thẳng xuống nuốt chửng những kẻ xấu số đứng gần đó.

Các tòa nhà ở hai bên đường xuất hiện thêm các toán lính vũ trang. Một cơn bão đạn và bom lập tức ập xuống đầu Mạnh lẫn đám quái vật. Lũ sâu khổng lồ bất thành linh chui lên từ dưới đất, chúng cuộn mình như bánh xe lao thẳng vào các tòa nhà. Khi bị bắn chết, những quả trứng trên người chúng rơi xuống đất và nở ngay tức thì. Lũ sâu nhỏ bò lổn nhổn khắp mặt đất rồi leo lên tường. Cả đội hình lực lượng phục kích liền nháo nhào lên, người thì nã đạn tứ tung vào lũ sâu, kẻ thì bỏ chạy.

Mạnh nhìn sang bên hông, một tên lính chạy thẳng xuống cầu thang, vứt bỏ khẩu súng trên tay và la hét hoảng loạn. Con sâu đã ngo nguẩy bò vào trong áo giáp của hắn rồi bắt ngờ ghim chặt chân và hai sợi râu vào trong da thịt. Tên lính té ngã xuống đất rồi bất tỉnh. Nhưng chỉ sau vài giây, hắn đứng dậy trở lại trong im lặng, không la hét. Hắn nhặt súng lên thay bằng đạn rồi bắt ngờ chĩa súng bắn vào những kẻ cùng phe với mình.

Đột nhiên, mấy quả đạn khói không biết từ đâu văng thẳng vào lũ quái vật. Nhưng Mạnh vẫn đứng yên, không mấy may di chuyển. Lẩn trong đám khói là tiếng động cơ rồ rồ và tiếng bánh xích. Thứ âm thanh đó dần lớn hơn và nghe rõ hơn. Bất thần, một binh đoàn xe tăng xuất hiện sau làn khói, cán bẹp dí hết lũ quái vật trên đường. Chúng chạy thẳng đến chỗ Mạnh và không hề có ý định giảm tốc. Nó vung tay phải lên chặn lại chiếc xe tăng đầu tiên lao tới chỗ nó. Chiếc xe nặng hàng chục tấn đứng yên tại chỗ nhưng

bánh xích hai bên vẫn xoay ào ào tung bụi khói lên mù mịt. Nó gồng chặt cơ bắp, đột ngột xoay ngược bàn tay xuống rồi hất tung chiếc xe lên không trung. Các tia sáng nhỏ trên cánh tay bỗng sáng rực lên đồng thời rồi chạy thẳng về hướng bàn tay, chúng chập lại tích tụ thành một chùm sáng. Mạnh liền hất tay sang ngang, một tia điện liền bắn ra chém đứt đôi cổ xe tăng khiến nó chia thành hai mảnh. Những người lính trong xe tăng liền lồm cồm bò ra thoát khỏi những mảnh vỡ. Lũ quái vật con con ở gần đó liền lao vào xé xác họ ra trước khi họ kịp trở tay.

Lũ quái vật tủa vào như một trận lũ quét. Những con quái nhỏ xông lên bám vào các cổ xe tăng và cắn xé không ngừng. Những con quái vật trên không trung cũng áp sát xuống đất phóng đạn hỗ trợ. Đột nhiên, lũ dơi bị bắn tan xác ngay trên không bởi một loạt đạn súng máy. Tiếp đó là một chùm tên lửa nổ bay thẳng xuống đất quét dọn sạch sẽ hết lũ quái vật. Từ trên không, một đội hình máy bay yểm trợ liệng xéo qua trên trời rồi đâm thẳng xuống. Chỉ trong vòng vài giây, chiếc máy bay nhanh chóng thay đổi cấu trúc bên ngoài rồi tiếp đất dưới hình dạng một người máy. Hai khẩu súng máy xoạc ra, nhanh chóng lia đạn bắn thẳng về phía Mạnh. Vỗ đạn từ hai khẩu súng máy nhanh chóng rơi ra đầy đường.

Lũ quái vật to lớn với lớp mai giáp chắc chắn nhanh chóng nhảy ra trước mặt Mạnh dàn thành hàng che chắn cho nó. Một tiếng rầm lớn bất ngờ vang lên, tòa nhà bên hông đường bị húc đổ. Bây giờ, cổ xe tăng chiến của lũ quái vật đã tới. Lao ra từ trong đám bụi là một thứ sinh vật khổng lồ lớn hơn những con quái vật khác tới hàng nghìn lần. Nó được bao bọc bởi lớp vảy giáp hầm hố cứng chắc, trên lưng nhô ra hai cái vòi dài to lớn. Nhưng vũ khí lợi hại nhất chính là cặp càng khổng lồ ở hai bên miệng, nó quơ cào húc đổ các công trình xây dựng, đập bẹp dí hết những cổ xe tăng bọc thép và lũ người máy đang ngáng đường. Chỉ trong chốc lát, mọi chướng ngại vật đều bị phá hủy, đường hành quân của lũ quái vật đã được khai thông.

Mạnh thu người lại, bật nhảy ra khỏi khu chiến trường. Nó tiếp đất ngay trên sân thượng tòa nhà cao tầng. Một khung cảnh đổ nát, điêu tàn hiện ra trước mắt nó. Trận chiến này đã biến thành một trận tàn sát. Hàng trăm ngàn con quái vật đổ thẳng vào trong đây bằng đủ mọi đường. Trên mặt đất, chúng lao lên tường và qua những hàng rào kẽm, phá hủy, tiêu diệt hết bất kì người nào chống trả. Trên không, các máy bay chiến đấu bị cả trăm con quái vật vây chặt và xé nát ra thành từng mảnh.

Dưới ánh sáng hoàng hôn, màu lửa cháy, màu máu đỏ như nhuộm đỏ cả không gian. Lũ quái vật tràn ngập khu căn cứ, chúng đã nắm chắc chiến thắng trong tay.

Mạnh quay sang nhìn khối kim loại to lớn dựng trên tòa nhà. Nó đưa tay lên phủi, lớp bụi bong tróc ra để lộ mặt kim loại sáng bóng bên trong. Mạnh bỏ tay ra nhìn vào đó và thấy một khuôn mặt với đôi mắt sáng rực màu hổ phách. Khuôn mặt đó nhìn nó chằm chằm và rồi chợt nhún khóe miệng cười, nụ cười của kẻ chiến thắng.

Mạnh bình tĩnh, nó mở mắt nhìn quanh. Cái đồng hồ điện tử hiển thị lúc này đã là 2 giờ khuya. Nó ngồi dậy, chớp mắt nhìn một cách khó khăn trong bóng tối. Xoa xoa trán mấy cái, nó cố nhớ lại những gì mình vừa mơ thấy. Giấc mơ quỷ quái đó là gì nhỉ, đây là lần đầu tiên nó thấy một giấc mơ thực đến thế.

Bây giờ nó vẫn còn cảm giác hơi nóng và bụi kim loại bao quanh mình. Đúng là một cơn ác mộng kinh hoàng. Phải chi đây chỉ là một cơn ác mộng bình thường thì nó cũng chẳng thêm để ý, lăn xuống giường ngủ tiếp ngay. Nhưng giấc mơ này quá thật, mọi cảm giác của nó đều bị đánh thức trong giấc mơ. Sức nóng, tiếng súng nổ, tiếng vỏ đạn rơi, tiếng gầm rú của lũ quái vật...

Nhưng chuyện kinh khủng hơn là việc Mạnh chính là một phần của đội quân quái vật đó. Chẳng những thế, theo như những gì trong giấc mơ, nó chính là chỉ huy của lũ quái vật. Rồi nó nhớ lại hình ảnh cuối cùng mà nó thấy, một cặp mắt hổ phách sáng rực.

Hít một hơi rồi thở ra nhẹ nhàng, nó lắc đầu phì cười. Ngẫm kĩ lại chắc là tại nó tưởng tượng nhiều quá mà thôi. Ai đời nhảy từ trên cao xuống đất như thế, có đeo dù bảo hiểm rồi cho tiền Mạnh cũng không dám làm thế. Khoảng cách tính từ nơi nó nhảy tới điểm tiếp đất cũng phải cao bằng cả quả núi, không chết tan xác mới là lạ.

Đã thế nó còn thấy mình chơi kiểu anh hùng đứng giữa trận bão đạn bay vèo vèo mà không sao. Nó nhún vai và lắc đầu phủ định ngay chuyện đó. Đúng là mơ nhầm nhí. Đúng kiểu đó hứng đạn không chết kể cũng

uống.

Rồi còn chưa kể chuyện giậm đất nữa chứ, nó giơ chân đạp thử xuống đất như trong giấc mơ. Nền đất trong phòng vẫn trơn trượt, chẳng bị gì cả. Mạnh gãi gãi đầu rồi tự cười mình. Đúng là ngu thật. Nhưng ảo nhất có lẽ là đoạn nó chặn cái xe tăng lại bằng một tay. Ôi, xe tải mà nhào tới là đủ toi cái thân nó rồi chứ đừng nói tới xe tăng.

Chắc là tại nó chơi game khuya quá nên mới mơ thấy vậy. Do vẫn còn bực mình cay cú vụ trừ lương nên nó đã chơi Last Shire suốt bốn tiếng liền. Mãi đến tận 11 giờ khuya nó mới về phòng ngủ. Giờ mới biết chơi game nhiều đúng là hại cho sức khỏe lẫn... giấc ngủ.

Mạnh nằm trên giường định bụng mai sẽ kể cho ba đứa kia nghe. Nhưng rồi nó chợt đổi ý ngay tức thì. Thằng Đức nghe xong thế nào cũng ngoác mồm ra cười chọc nó. Suy nghĩ lung tung một hồi làm nó không thể nào nhắm mắt nổi. Thôi, lỡ thức rồi thì thức luôn.

Nó đeo kính vào, vác mình ra khỏi phòng và trực chỉ cái phòng sinh hoạt chung. Nó định vào đó mở màn hình lên coi có chương trình nào chán chán không, coi tới khi thấy buồn ngủ trở lại thì về phòng. Bình thường thì cái phòng đó lúc nào cũng chung đầu đầy đủ cả nhóm bốn người cả. Tối nay thì khỏe, một mình một cõi khỏi sợ giành giật. Nhất là thằng Đức, lần nào cũng mở kênh thể thao mạo hiểm ra coi, toàn là mấy môn chết người. Hầu như lần nào cũng thấy có ít nhất là một vụ chấn thương trong lúc thi đấu.

Cửa phòng sinh hoạt bật mở, Mạnh nhìn đắm đắm không ngừng vào phòng. Băng đang ngồi ngủ ngon lành trong đó, màn hình trên tường lẫn trên bàn vẫn còn bật sáng. Nó rón rén lại gần nhìn, trên màn hình hiển thị chương trình ngụy trang gốc và chương trình lúc hoạt động của thần không. Mạnh tròn mắt nhìn Băng, vậy ra đây là lí do cô ta nằm ngủ ở đây. Không thể tin nổi, thế mà nó cứ ngỡ là cô chỉ nói chơi.

Băng nằm ngủ mà chân mày cứ nhíu lại ở giữa, hơi thở khá gấp, trông có vẻ như rất lo lắng. Đây là lần đầu tiên Mạnh thấy Băng nhíu mày khó chịu như thế, không lẽ cô ta cũng mơ thấy ác mộng giống nó. Mạnh giờ tay lay nhẹ:

‘Băng, dậy đi!’

Cô liền giật mình mở mắt tỉnh dậy nhìn nó chằm chằm, thở gấp gấp:

‘Ủa, là... là bạn hả Mạnh.’ Cô thở chậm lại rồi nói tiếp ‘Mà sao bạn không về phòng ngủ đi? Khuya lắm rồi mà!’

Mạnh trở mắt ra nhìn Băng với vẻ ngạc nhiên. Cái gì kì vậy, câu này là nó nói mới đúng chứ. Trên màn hình là cả đồng chuỗi lệnh ngang dọc cùng mô chương trình kiểm tra phức tạp, Mạnh nhìn vô đó và hỏi với vẻ mặt khó tin:

‘Bạn thức cả buổi tối để kiểm tra cái này hả?’

Băng vuốt lại mái tóc ra đằng sau ngay ngắn và gật đầu:

‘Ừ!’

Mạnh chống tay lên bàn, phì cười:

‘Trời... Thôi được rồi, giờ dẹp chuyện này. Về phòng ngủ đi. Tui còn không lo thì bạn lo làm gì!’

‘Không sao đâu. Hơn nữa mình cũng dò được phân nửa chương trình rồi!’

Mạnh ồm ờ rồi bỗng giật thót mình. Ôi trời, cô ta dò cái mô hỗn độn được một nửa rồi. Giờ muốn dò tiếp nữa, chắc phải hết tới sáng mai luôn quá. Nó ra vẻ quan tâm:

‘Nãy mới nằm mơ thấy ác mộng phải hông?’

‘Sao bạn biết hay vậy?’

‘Thức khuya làm việc nhiều quá người ta hay nằm mơ thấy ác mộng đó. Hồng biết hả?’

‘Ồ...Thật hả. Chuyện này mình mới lần đầu nghe.’

Nhìn bộ mặt ngơ ngác của Băng mà Mạnh không khỏi tức cười. Nó bật cười rồi nói thật:

‘Tui bịa đó. Tại hồi nãy thấy bạn nằm ngủ mà hai mắt cứ nhúu chặt ở giữa nên đoán đại.’

Bằng hình dung ra cảnh đó trong đầu mình rồi bật cười theo, cô hỏi:

‘Ừa, vậy là bạn đứng đó lúc rồi mới kêu mình hả?’

‘Ờ...’ Nó phì cười.

Cô nghĩ một hồi rồi nói:

‘Làm xong rồi mình đi ngủ!’

Vậy đó, Mạnh đã nói hết lời rồi mà Bằng vẫn còn rảnh sức ngồi làm việc. Cô quay lại nhìn màn hình, chống tay lên cằm, khẽ ngáp. Hết cách rồi, đành xài biện pháp mạnh vậy, nó bất ngờ chụp ghế của Bằng khiến cho cô không kịp phản ứng. Vừa đẩy ra cửa, nó vừa nói liến thoắng:

‘Thôi được rồi, tui biết bạn muốn giúp tui nhưng sức người có hạn. Về phòng đi ngủ đi, chuyện của tui thì tui tự xử lí, bạn lo làm gì. Hơn nữa bạn ngồi ngáp vậy, nhìn vô là biết buồn ngủ cỡ nào rồi.’

Ghế dừng lại ngay chỗ cánh cửa, Mạnh chặn ngay lối vào, Bằng đành đứng dậy:

‘À, vậy mình về ngủ trước.’

Mạnh nhe răng cười niềm nở:

‘Ừa. Về ngủ đi công chúa.’

‘Hở! Bạn nói gì cơ?’

‘À...ờ hông...hông có gì đâu!’ Nó lóng ngóng không biết sao mình lại nói vậy.

Bằng quay lưng đi xong, Mạnh liền nghếch mặt dài ra rồi lắc đầu cười một mình. Nó đẩy ghế trở vô, tắt hết mấy thứ thiết bị rồi về phòng mình luôn. Đây là lần đầu tiên nó thấy có người quan tâm lo lắng chuyện người khác đến nỗi ngủ quên luôn. Mà kể ra cũng lạ thật, Bằng cũng mơ thấy ác mộng. Vậy suy ra không phải do chơi game rồi, cô ta có chơi cái trò Last Shire đâu. Chắc là tại không khí và công việc ở chỗ này...Ừ, chắc vậy. Ngày nào cũng gặp lũ thú dữ rồi coi chương trình thế giới hoang dã trực tiếp, mà toàn là loài săn mồi mới ác. Đêm ngủ mà không mơ thấy ác mộng mới lạ.

Thảo nào mà chả ai nhận cái việc này ngoại trừ mấy đứa ngốc như nó. Đêm nay hông chừng khó ngủ lắm đây. Mạnh nằm trên giường, rùng mình với ý nghĩ đó rồi ngáy khò khò lúc nào cũng chẳng rõ.

Sáng chủ nhật hôm sau, Mạnh thức dậy mà thấy oải cả người. Nó đứng trước bồn rửa mặt, thọt bàn chải vô mồm chải rột rột, hai mắt thì nhắm nghiền chả buồn mở ra. Coi ra Mạnh chẳng còn nhớ tí gì về giấc mơ hôm qua cả.

Vừa vô phòng sinh hoạt chung, Mạnh gặp cái bộ dạng ngáp dài ngáp ngắn quen thuộc của Đức. Thằng này thì khỏi nói, lúc nào cũng dậy trễ hơn người khác. Còn Bằng với Tinh, vẫn như mọi khi, ngồi làm mấy bài báo cáo. Đang chăm chú nhìn sách, Bằng bỗng đưa tay lên che miệng ngáp. Mạnh liền bảo:

‘Lần sau đừng có làm chuyện đó nữa, hông là buổi sáng lại há miệng ra ngáp y chang thằng Đức!’

Bằng mở to mắt nhìn Mạnh trong chốc lát rồi cô nhớ ra chuyện hôm qua:

‘Ừm, mình biết rồi!’

‘Cái gì vậy? Hôm qua có trộm hả?’ Đức lết xác lại gần hỏi tỉnh queo.

Mạnh trừng mắt:

‘Trộm cái đầu mày đó!’

Tinh cũng ngược đầu lên, tò mò nhìn hai đứa nó:

‘Ừa, hôm qua có chuyện gì vậy?’

Mạnh đảo mắt một vòng, hít một hơi bảo:

‘Để tui nói. Đợi lát!’

Nó đi đến chỗ cái bàn rồi bật màn hình lên, lúc này đang là chương trình tin buổi sáng. Nó lôi ghế lại sát mặt bàn, ngồi ngay ngắn trên đó, hắng giọng và kể:

‘Tối hôm qua, chị Bằng chỉ ngồi ngủ ngon lành ở chỗ này.’ Nó chỉ tay lên màn hình thuyết minh thêm ‘Tui lại gần coi thì mới biết nguyên nhân chỉ ngủ quên là vì chỉ ngồi dò lỗi chương trình hoạt động của thần không.’

Mạnh nói với Bằng:

‘Ở trung tâm người ta đã dò tìm kiểm tra kĩ lắm rồi mà có thấy gì đâu, bạn có một mình dò đến bao giờ mới xong.’

Nó dừng chốc lát, chỉnh gọng kính lên sống mũi rồi ngó sang hai đứa còn lại:

‘Lúc đó là 2 giờ đêm, tui mà hồng lại kêu chỉ dậy chắc chỉ nằm đó tới sáng luôn!’

Nói xong, nó cười khì khì. Đức liền tranh thủ lớn họng thọt ngang:

‘GÌ! TRỜI ƠI, NGƯỜI GÌ ĐÂU MÀ HỒNG BIẾT GA LẶNG GÌ HẾT! Người ta đang ngủ ngon lành thì đừng đánh thức. Hồng biết tôn trọng...’

‘Tôn trọng cái gì? Hồng kêu dậy hồng lẽ kêu tao lại đắp chăn giữ cho khỏi lạnh như trong phim chắc?’

Đức cười nham nhở gật đầu đồng ý:

‘Ờ... Đúng rồi, ý kiến hay đó!’

Mạnh nghiêng rằng:

‘Hay cái đầu mày! Tao hồng có phải mấy thằng ngu trong phim! Nằm kiểu đó một đêm thử đi rồi biết. Sáng ra là thấy xương cốt rã rời luôn đó. Lấy đâu ra sức mà làm việc!’

Nó dựa lưng vô sát ghế rồi, xoay người qua nhìn Bằng nói tiếp:

‘Mà may là bạn nên tui mới từ từ kêu dậy. Chứ mà là thằng kia hả...’ Nó lườm mắt qua Đức ‘...là tui đá một phát cho bay xuống ghế liền, khỏi nói nhiều. Nhìn cái bản mặt nó, thấy ghét!’

Cả đám liền bật cười khi tưởng tượng ra cái cảnh đó trong đầu. Nhưng tiếng cười của cả nhóm bị dập tắt ngay bởi bản tin buổi sáng:

‘...Đây là hình ảnh vệ tinh thu được trong buổi tối hôm đó. Sau khi phân tích hình ảnh rõ ràng, các chuyên gia khẳng định đó chắc chắn đây chính là thần không của lực lượng kĩ sư sinh học chứ không phải là máy bay của con người...’

Mạnh nhanh chóng quay ghế lại xem với bộ dạng lo lắng. Ba đứa kia cũng sốt vó không khác gì nó. Cả đám mà lên ti vi là kì này khỏi có gặp mặt ai ở trường. Hai thằng vô danh như Mạnh với Đức thì chẳng sao, dù gì cũng là ma mới chưa có gì. Nhưng hai con nhỏ kia thì khác, ít nhiều gì cũng có thành tích khá khá, lỡ mà lên hình là coi như thành tích bị đem đổ song đổ biển hết, chưa kể còn để lại tì vết trong hồ sơ làm việc nữa.

‘...Ông Hồ Bằng Thanh đã nhận trách nhiệm này về mình và khẳng định đó không phải lỗi của đội kĩ sư mà là do máy móc thiết bị. Nhưng các chuyên gia cho rằng những thần không được phép hoạt động ở đất liền đều được kiểm tra kĩ lưỡng nhất. Không thể nào chúng lại phát sinh ra lỗi trừ khi là do người điều khiển bên trong. Mặc dù không được cung cấp tên các thành viên trong nhóm nhưng rất có thể có ít nhất một kĩ sư không chuyên có liên quan tới vụ việc hôm đó. Do hầu hết những người được đào tạo chính quy đều đã được điều đi để khảo sát những hòn đảo có nguy cơ bị nhấn chìm nên trung tâm bảo tồn có tiếp nhận thêm một số tình nguyện viên. Các tình nguyện viên này chỉ được trải qua một khóa huấn luyện ngắn hạn nên họ không thể có đầy đủ kiến thức chuyên môn và kĩ năng làm việc như những kĩ sư thật thụ...’

Bây giờ cả đám mới rõ thì ra chú Thanh đang giúp chúng nó. Trong lúc chúng nó vẫn đang yên ổn cười đùa nói chuyện ở đây, có lẽ hiện giờ chú đang chịu áp lực lớn lắm. Vừa phải xử lý vụ lùm xùm này vừa phải trả lời đơn vị truyền thông. Chưa kể đến chuyện có khả năng bị cơ quan cấp cao cách chức vì tội bao che cho chúng.

15. Chương 15: Thềm Đá Giữa Biển

Sau bản tin hôm đó, tụi nó ít khi gặp được chú Thanh. Mà cho dù gặp được, chúng cũng chẳng biết nên nói gì. Lúc tụi nó hỏi thăm thì chú cũng chỉ nói là tụi nó cứ lo làm việc của mình đi, chuyện này chú tự lo được. Nhưng nhìn vẻ mặt căng thẳng của chú, Mạnh cũng thấy cắn rứt lương tâm. Vậy mà hôm trước nó còn hăm hăm giận chuyện bị trừ lương.

Nhưng tụi nó cũng phải nhanh chóng quên chuyện đó vì bây giờ chúng phải ngập đầu lo công việc trên đảo lẫn ngoài đảo. Chưa kể mở bài thu hoạch dồn lại cả tuần. Tối thứ sáu, cả lũ tập trung trên Đá Lửa. Mạnh uống một ngụm rồi đặt ly đá chanh lên ghế. Nó xoay xoay bản đồ khu vực núi:

‘Có ai thích leo núi không, mình sắp được đi leo núi đó!’

Đức liền xung phong giơ tay trước, trong miệng còn cồm cộm một miếng mận:

‘Tui nè! Ê mà núi nào vậy?’

Mạnh lườm Đức với bộ mặt khó coi:

‘Phanxipang, đi hông?’

Đức nuốt cái ực mớ hỗn độn trong miệng:

‘CÁI GÌ!’

Mạnh lắc đầu với Đức, nó bật mô hình của núi Phan xi păng lên trên bàn kèm hình chụp một con hươu trên sườn núi. Bằng chính lại mấy chỗ đánh dấu trên mô hình, phóng to lên khu vực sườn núi lên. Sau khi Bằng đã đánh dấu những chỗ vệ tinh thu hình được, Mạnh chỉ vào mô hình ba chiều của dãy núi:

‘Tạm thời mai đẹp vụ khảo sát hàng tuần đi! Có thể phải tốn cả ngày để tóm cổ mấy con vật này. Theo kế hoạch thì...tụi mình có một con vật thích chơi mấy trò mạo hiểm đó. Coi đi thì biết.’

Mạnh mở đoạn phim ra coi lại. Cả một bầy hươu nhảy lóc chóc qua vách đá. Đây là loài vật ưa sống nơi núi cao, vách đá dốc, vô cùng khó tiếp cận. Chưa kể thời điểm này là lúc lạnh nhất trong năm trên núi, băng tuyết phủ khắp nơi. Vụ này coi bộ khó nhai hơn cả vụ lũ dơi nữa.

Trong lúc cả lũ đang căng não ra nghĩ cách tóm cổ mấy con vật đó thì Đức lại ngồi nhai mận răng rắc. Khi cả đám nhìn Đức, nó mới ngừng nhai và đẩy đĩa mận ra giữa bàn. Có vẻ như nó thấy hơi tội lỗi khi ăn một mình. Mạnh nhìn nó và lên giọng:

‘Mày rảnh quá ha!’

‘Thì tui chưa ăn tối mà!’

‘Ăn cái gì hông có cấm! Làm ơn nhai nhỏ lại cho em nói cái anh hai!’

Mạnh thò tay lấy một quả ăn ngấu nghiến. Tụi nó trở mắt dòm lại Mạnh. Nó làm thành một cách hiển nhiên:

‘Nhìn cái gì! Nó mời thì tui ăn!’

Cả nhóm cười hình hích. Giỡn xong, Mạnh mò lại coi vị trí đó nằm ở đâu trên ngọn núi. Trong khi đó, Đức nhìn qua nhìn lại mô hình ngọn núi một cách háo hức:

‘Quao, vậy có cần đồ nghề leo núi chuyên nghiệp không?’

Mạnh tỉnh lại:

‘Đáng tiếc là...không! Toàn bộ những điểm đánh dấu đều nằm rải rác quanh cái núi Phanxipang cao chót vót đó. Chỉ có mấy thằng leo núi luyện tập lâu ngày trở nên trâu bò rồi mới chịu nổi. Không khí trên đó thì...loãng!’

‘Chính xác hơn là lượng oxi ít hơn nên có thể sẽ gây khó chịu cho tụi mình nếu lên đó mà không chuẩn bị trước!’ Bằng thêm vào.

‘Bằng nói đúng đó! Ngoài không khí loãng thì còn kể đến nhiệt độ. Bây giờ đang là tháng mười hai, nhiệt độ xấp xỉ trên dưới 0. Tới đó mà không thành đá cục là may lắm rồi!’

Bỗng nhiên Bằng với Mạnh cùng lên tiếng:

‘Vì vậy tụi mình nên tăng thêm khả năng thích ứng trước khi lên đó!’

Tụi nó nhìn nhau hơi ngạc nhiên. Bằng nhường lời cho Mạnh vì nó là nhóm trưởng. Nó tiếp tục:

‘Còn nữa...’

Mạnh phóng to địa hình núi ở và đẩy nó lên trên tường cho dễ nhìn. Sau đó, nó chỉ chỗ:

‘Địa hình ở đây nếu nói là hiểm trở thì là nói giảm rất nhiều rồi. Nói đúng nghĩa đen: nguy cơ loãng xương...’ Nó nhấn mạnh ‘...rất là cao. Hầu hết địa hình là sườn đá dốc phủ tuyết nên vô cùng trơn. Nếu nhè lúc đang bám trên vách mà tay run một cái vì lạnh là hiểu rồi há!’

Chợt nhớ ra gì đó, Đức lên tiếng:

‘Nhưng bộ đồ vẫn hỗ trợ được chúng ta mà phải không?’ Tinh bên lên hỏi.

Mạnh liếc qua chỗ Tinh nhắc nhở:

‘Được, nhưng không nên ỷ vào mấy thứ đồ công nghệ nhiều quá.’

‘Vậy mai mình làm gì?’ Đức hỏi với dáng bộ hơi thất vọng.

Bằng mở sơ đồ Đá Lửa ra, phóng lớn một vách đá ngoài khơi rồi bảo:

‘Tụi mình sẽ lên vách đá này tập leo núi và tiện thể gắn thẻ luôn!’

‘Gắn thẻ? Cho con gì vậy?’ Đức tò mò.

‘Hải âu xám!’ Mạnh liếc Đức ‘Ngoài đó có mỗi mấy con chim đó thôi chứ còn con gì nữa đâu!’

Sớm hôm sau, chúng chuẩn bị leo lên mấy vách đá dựng đứng ngoài biển. Trước khi đi, cả lũ kiểm tra lại mấy thứ đồ nghề: cuộn dây, găng tay, mấy chai nước, cái cặp kiêm áo giáp bảo vệ như mọi khi và một bịch cá tươi.

Đức cầm bịch cá lên hỏi:

‘Cái này để làm gì vậy?’

Mạnh nhe răng cười:

‘Có gì đói đem ra nướng ăn!’

Vừa nói xong, nó liền cau mặt lại:

‘Cho chim ăn!’

Đức không tin lắm, nó cầm bịch cá hỏi lại Bằng cho chắc cú:

‘Ê, tụi mình đem cái này theo làm gì vậy?’

Nhỏ cổ nhin cười rồi nhắc lại y chang vậy:

‘Bạn Mạnh nói rồi đó. Cho chim ăn!’

Thay vì nhảy ào ào qua mấy cành cây như mọi khi thì lần này cả đám lội bộ dưới đất. Hầu như mỗi lần lại đây làm việc thì chúng lại chia ra mỗi người đi một nơi trên đảo để khảo sát, hiếm có khi nào cả đám đi chung với nhau trừ lúc nghỉ trưa và tối lúc, khi mà cả lũ đã về khu căn cứ. Vì thế, chúng tận dụng thời gian đi bộ ra bờ biển để nói chuyện.

Đức khoanh tay, quay người đi ngược lại với ba đứa kia hỏi:

‘Ê Tinh, sao tui thấy hai chị em bạn vui quá ha. Cùng là chị em, mà lại là sinh đôi nữa chứ. Vậy sao tui thấy sao hai người khác xa nhau vậy?’

Tinh lắc đầu và nói nhỏ nhẹ:

‘Mình cũng không rõ nữa.’

Mạnh lườm Đức, phán ngay:

‘Sinh đôi đâu nhất thiết phải giống nhau. Hai người mặt đã giống nhau rồi còn giống nhau về tính tình nữa thì đó ai phân biệt nổi. Còn mày nữa, đi lùi đi, lát vấp cục đá là té ***** nha con.’

‘Theo mình biết thì mã gen không quy định tính cách mà là do cuộc sống xung quanh.’

Mạnh với Đức xém bật cười khi nghe Băng nói vậy. Mạnh kéo hơi ra:

‘Ồ hờ...’

Nó cười cười rồi nói tiếp:

‘Mà kể ra cũng hay thiệt nha Tinh, bạn hiền bao nhiêu thì con nhỏ chị của bạn dữ bấy nhiêu!’

Tinh hơi xuống sắc khi nghe vậy. Quên mất, dù gì con nhỏ đánh đá kia cũng là chị của Tinh. Mạnh liền xuống giọng:

‘Tui nói vậy thôi chứ hổng có gì đâu, bạn đừng có buồn!’

‘Không sao đâu!’ Con nhỏ làm bộ tươi tỉnh.

Dưới ánh nắng ban mai, tự nhiên Mạnh thấy cô đẹp lạ lùng. Nó liền đi sát cạnh Băng, buột miệng hỏi:

‘Ê, nhà bạn có giàu hông vậy?’

Không phải tự nhiên mà Mạnh lại hỏi như vậy. Thật ra là nó tò mò chuyện này lâu rồi, chính xác là từ lúc nó mới quen Băng. Nhưng mới biết nhau mà hỏi thì thấy cũng kì nên thôi.

‘Bạn hỏi làm chi vậy?’ Băng ngạc nhiên.

Đức bỗng ở đâu xộc ngang:

‘Ừa, ông hỏi làm gì vậy? Có ý đồ gì hả?’

Mạnh nghiêng hai hàm răng vào nhau trêu trọc:

‘Chuyện đó có mắc mớ gì tới mày hông?’

Rồi nó quay qua Băng liếc cô từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, nói:

‘Thôi được, nói thiệt bạn đừng buồn nha! Tại tui thấy bạn ra dáng tiểu thư nhà giàu quá. Lẽ ra ba má bạn phải cứng như cứng trứng, hững như hững hoa chứ sao lại để đến đây làm cái việc khảo sát, thu thập mẫu vật mỗi ngày vậy? Tui với thằng Đức đứa kia làm cái việc này còn được chứ bạn thì...’

Nó kết thúc câu nói bằng vẻ lắc đầu không tin nổi. Băng hồn nhiên nhìn nó bảo:

‘Thì mình thích công việc này mà!’

‘Vậy ba mẹ bạn cho bạn đến đây làm luôn? Hổng có bị mắng hả?’ Nó hỏi kĩ hơn.

Băng gật đầu:

‘Ừ!’

Kể đó, Mạnh nhe răng nanh hỏi với nụ cười nham hiểm:

‘Ừa, hồng có sợ bị đen da hả? Thủng tầng ozon rồi tia cực tím chiếu xuống dễ bị đen lắm đó!’

‘Không. Mình ở đây hai năm rồi nhưng có thấy gì đâu. Nhưng sao bạn hỏi vậy?’

Mạnh như đứng trơ ra, câu trả lời này nằm ngoài dự tính của nó. Nó nhăn mặt ngó Đức, Đức cũng chỉ nhún vai cho qua. Mạnh bật cười rồi bảo:

‘Đây, đưa tay ra.’

Rồi nó đưa cánh tay chấy nắng của mình lên so rồi bảo:

‘Thấy chưa! Bị phơi nắng thành vậy đó!’

Nó cười khì khì rồi bỏ tay xuống. Đức liền chỉ vô tay Mạnh, nhe hàm răng khỉ ra chọc:

‘Xạo bà cố! Cái này là nó ở dơ thì có!’

‘Có mà mày ở dơ thì có! Giỏi đưa tay lên coi biết liền!’

‘Đây, sợ ông hả!’

Đức vừa đưa tay lên, Mạnh liền đập tay nó xuống:

‘Mày mới ở dơ thì có, tay còn đen hơn tao!’

‘Ông mới ở dơ đó!’

Thấy tụi nó cãi lộn ồm tỏi lên, Băng bụm miệng cười rồi tách ra đi lại nói chuyện với Tinh. Ngó thấy vậy, Mạnh liền đi qua đó, bất thần đặt tay lên vai Tinh khiến cho con nhỏ hết hồn:

‘Còn bạn! Tinh, sợ đen da hông?’

Nói xong, nó với Đức cười khì khì. Thấy Tinh ấp úng không biết nói gì, Mạnh bảo ngay:

‘Nói giỡn thôi, khỏi trả lời!’

Sau khoảng hai tiếng đi bộ xuyên rừng, chúng đã tới được rừng sú vẹt. Bên kia rừng sú chính là lâu đài của loài hải âu xám, một vách đá dựng đứng nằm ngoài biển. Mạnh ngó một vòng khu rừng rồi nhe răng cười động viên:

‘Xấn ống quần lên chuẩn bị chống lầy thôi bà con! Hà hà!’

Không phải tự nhiên mà nó lại nói vậy. Khu vực này toàn là đất bùn ngập mặn, chỉ cần đạp nhẹ lên là chân lún ngay xuống vũng bùn nhộp nháp. Tụi nó phải bám chặt vào các thân cây sú vẹt mà đi từng đoạn một.

Sú vẹt là loài cây ưa mặn, chúng có bộ rễ thân khá lớn. Rễ cắm chặt xuống bùn và hình thành các khoảng không nhỏ ở bên trong. Cá thòi lòi, còng biển và một số loài sấu bộ hay tận dụng những nơi đó làm nhà.

Đức bám lấy rễ cây, lê chân ra khỏi vũng bùn một một cách vất vả, nó cần nhẫn:

‘Thằng Mạnh này, sao không nhảy lên mấy cành cây cho lẹ. Mắc gì bắt cả đám phải lội qua đây chứ?’

Mạnh chôn chân trong vũng bùn, rướn người ra sau, vung vẩy ngón tay lên về phía Đức, cười khoái chí:

‘Vậy nó mới vui.’

‘Sinh không, có gì đâu mà vui. Ông muốn hành người ta thì nói đại đi!’

Vừa lúc Băng với Tinh lội tới chỗ mình, Đức hỏi ngay:

‘Hai bạn thấy có gì vui hông?’

Băng thì không muốn mích lòng ai nên nhẹ nhàng nói:

‘Mình thấy cũng đâu có sao!’

Tinh chỉ cười rồi lội nhanh qua chỗ Đức và không có ý kiến gì cả. Mạnh liền đập tay đắc thắng:

‘Thấy chưa, có ai nói gì đâu, có mình mày nhiều chuyện này giờ!’

Nó chỉ tay xuống chân mình bảo:

‘Mà mày coi đi, mới đi bộ thôi mà lún dữ vậy rồi. Nhảy nhót trên cây lờ hựt chân cái chắc nguyên người lún đủ luôn đó!’

Trong lúc cả lũ phải đi qua cái nơi lầy lội này một cách khó khăn thì lũ còng biển lại khá thanh thoi. Chúng bò lạch cạch trên bãi sình, moi moi đất kiếm ăn, hễ nghe tiếng động lạ là chúng rúc ngay vào mớ rế cây. Mấy con cá thòi lòi thì có vẻ gan hơn, chúng nhan nhản lội qua lội lại hai ba con như để chứng minh khả năng đi lại trên cạn tuyệt vời của mình.

Mạnh nhìn lên cành cây, cười khẩy:

‘Hớ, ở đây mà cũng có mặt mấy con này nữa hả!’

Xui cho bọn thòi lòi là lũ nhông đất cũng có mặt ở đây, chúng đi theo đàn khoảng chừng chục con. Hầu như nơi nào trên đảo cũng có mặt lũ chơi chơi này. Chúng nhảy tưng tưng trên các cành sú vẹt và canh me con cá thòi lòi nào bất cẩn. Chỉ cần nhảm được con mồi thích hợp, cả đàn nhông đất khoảng sẽ nhảy xuống vồ lấy ngay lập tức.

‘Qua... sao lựa chỗ gì mà cao quá vậy ba? Leo tới nơi chắc tới trưa luôn quá...’

Đức há hốc miệng ngay khi thấy nguyên một vách đá dựng đứng trước mặt mình, chỉ cần đi thêm một quãng ngắn qua cồn cát là tới.

Mạnh chỉ ngón cái vào Băng:

‘Tao lựa hồi nào, chị Băng lựa đó! Tập leo lên vách đá này tiện thể gắn chíp ấy con chim luôn. Bữa trước có mấy con bay lạc ra khỏi khu đảo này bị tàu đánh cá phát hiện đó.’

Cả lũ thanh thủ ra ngoài biển rửa sạch tay chân. Lầy lội này giờ, đứa nào đứa nấy cũng dính đầy bùn đất.

Cồn cát dưới chân chúng khá mịn, có màu trắng lấp lánh. Nhưng cồn cát này chỉ lộ ra khi nước triều xuống thấp, như lúc này chẳng hạn. Tới khi nước triều lên thì con đường độc nhất dẫn ra vách đá sẽ bị nước biển cắt đứt hoàn toàn. Mỗi lần nước dâng lên và rút xuống như thế, trên cồn cát lại xuất hiện các vỏ sò đủ màu sắc, chúng cứ như một món quà do đại dương để lại vậy.

Đức nhặt một cái vỏ ốc lên bảo:

‘Ê, mấy cái cũng đẹp lắm đó, lượm vài cái đem về chơi hông?’

Mạnh làm bộ mặt cau có, nghiêng răng kéo kệt:

‘Mày rảnh quá ha!’

‘Ê, tui hông phải thằng duy nhất rảnh nha!’

Đức cười khì khì rồi chỉ tay về phía Băng với Tinh, tụi nó cũng đang lượm mấy cái vỏ ốc lên ngắm nhìn với vẻ thích thú. Trời ạ, đúng là con gái. Mạnh ráng nuốt một hơi vô bụng và bảo cả đám:

‘Thôi, lấy đồ nghề ra chuẩn bị đi. Ở đó mà sưu tập vỏ sò với vỏ hến!’

Nhìn cái bản mặt quạu quọ của Mạnh, tụi nó chỉ còn biết ráng mà nhin cười rồi bắt đầu lôi đồ nghề ra khỏi ba lô. Cả đám cột dây, kiểm tra khóa an toàn, móc đầu dây trên người mình vào cọc dây bảo hiểm và kéo dài ra một đoạn để giữ khoảng cách. Chúng đeo ba lô lên trở lại, bám chặt tay vào vách đá và bắt đầu leo lên.

Mạnh dẫn đầu đi trước, cứ leo được một quãng là nó lại ghim một cái chốt vào vách đá. Vừa leo lên, nó vừa nhắc:

‘Bám chắc vô và di chuyển cùng lúc cho kịp!’

‘Rồi, cả đám biết rồi, cần gì ông nhắc!’ Đức thở dài.

Mạnh dừng lại, thả lỏng cọc dây đang siết chặt quanh eo nó:

‘Ý tao đang nói mày đó, leo lên, tay chân làm gì mà uể oải vậy. Mày leo chậm là cả đám chậm theo đó!’

‘Vậy sao không thả mỗi người sợi riêng đi, tự nhiên bắt cả đám móc chung vô sợi dây!’

‘Cột chung vậy lỡ có một đứa té thì kéo cả đám xuống theo luôn chết chùm cả đám cho vui!’ Dọa cả đám xong, nó liền cười khì khì trong bụng.

Đức thì chả sao nhưng Tinh bất chợt ngược đầu nhìn xuống dưới với bộ mặt lo lắng.

‘Ý bạn Mạnh là nếu lỡ có ai trong bốn đứa mình xảy chân cũng còn ba người kia giữ lại!’ Băng vội giải thích.

Đức lại nói hòa theo Mạnh:

‘Ừa, tui tưởng có gì rớt xuống thì người ta dễ hốt xác hơn chứ!’

Mạnh liền chỉ ngón tay xuống bảo:

‘Ờ nó có lí!’

Và chúng phá ra cười khinh khích. Rất may là Băng với Tinh đã quen với cách nói chuyện của hai đứa này nên cũng chẳng sao. Chữ nếu là là người khác chắc phải nhanh chóng tháo dây, leo ngược trở xuống từ lâu rồi. Vài cơn gió nhẹ thổi qua, điều này tương đối dễ sợ khi đang treo mình trên vách đá chênh vênh như thế.

Tuy nhiên đây lại là nơi làm tổ khá thú vị và ưa thích của loài hải âu xám. Có thể nói nơi này là một pháo đài bất khả xâm phạm, rất thích hợp để bảo vệ lũ chim con. Cách duy nhất để lên được mấy cái tổ nằm chênh vênh trên vách đá này là đường bay hoặc bám vào vách đá mà leo lên. Vì vậy những con vật săn mồi hay những kẻ trộm trứng háu ăn đều rất khó tiếp cận chỗ này. Cho nên hải âu bố mẹ có thể yên tâm ra ngoài bắt cá, chúng không cần phải lo lắng quá nhiều cho lũ con của mình.

Nhưng thứ gì cũng có hai mặt cả. Đây sẽ là nơi an toàn tuyệt đối nếu như lũ chim con chịu ngồi yên trong tổ. Bố mẹ của chúng làm tổ sát bên trong các vách đá để đảm bảo sẽ không có con nào trượt chân rơi xuống dưới biển. Nhưng thỉnh thoảng có vài con nghịch ngợm bò ra khỏi tổ và rơi khỏi mép đá.

Chẳng hạn như lúc này, một con chim đang ngóng người ra khỏi tổ và cố nhào ra vách đá. Mạnh lấy chân đá đá nó vô trong tổ lại và ngồi tạm nghỉ trên phiến đá. Mấy đứa kia cũng tranh thủ ngồi xuống lấy lại sức, tụi nó hơi đuối khi phải di chuyển liên tục từ bãi lầy dưới kia lên đây.

Vừa đặt mông xuống, Đức liền lên giọng:

‘Trời ơi coi thằng Mạnh ác hông! Đá con người ta vậy à!’

Mạnh chỉ trừng mắt nhìn một cái, lời chai nước ra nhấp môi. Đức quệt mồ hôi:

‘Làm gì cũng phải nhẹ nhàng chứ! Đá đá lỡ đập bẹp lép nó sao?’

‘Ờ! Vậy mày muốn tao làm sao hả?’ Mạnh cười thách thức.

‘Dĩ nhiên là không làm như ông rồi! Con người ta dễ thương như vậy mà đá đá!’

Đúng lúc đó, một con chim non khác lon ton ra khỏi tổ. Mạnh chỉ ngay vô đó ra ý thách thức. Đức liền hăng hái đưa tay nâng cục lông trắng lên:

‘Coi nè...’

Bỗng nhiên Băng cản Đức lại:

‘Đức, đừng bắt nó!’

Cả Tinh cũng xua tay cản nó lại. Biết trước sẽ có chuyện xảy ra, Mạnh lập tức ngồi né ra một khoảng. Nhưng đã quá muộn, con chim non đã nằm lọt thỏm trong tay Đức. Nó liền quay qua hỏi ngạc nhiên:

‘Ừa, sao vậy?’

Con chim rụt cổ lại và bắt đầu lên cơn nôn ọe. Ngay lập tức, con vật rướn cổ lên và bắn ra một thứ chất nhớt từ cổ họng. Thế là Đức lãnh trọn ngay tại chỗ, về mặt hăng hái ban đầu biến mất, thay vào đó là bộ

dạng nhẵn nhọt như khi. Bây giờ Đức cẩn thận cầm con vật đặt nó trở vào tổ như thể nó sắp sửa phát nổ tới nơi vậy. Sau đó, nó cố quẹt quẹt lau sạch thứ nhớt dính trên mặt mình xuống với giọng khó chịu:

‘Trời ơi! Cái gì kinh vậy?’

Mạnh cố nhịn cười để khỏi bị sặc nước. Trong khi đó, Đức đang ra sức lau cái thứ dính dớp đó khỏi mặt nó. Lẽ ra Mạnh đã muốn nói với Đức về việc này. Nhưng nghĩ lại thì tốt nhất là khỏi nói để cho nó chừa cái tật tấy máu.

‘Là dầu cá chứ là cái gì nữa!’ Mạnh cười.

‘Dầu cá? Sao trong bụng chim lại có dầu cá chứ?’

Mạnh quay mặt qua Đức, tay còn cầm chai nước và mồm há hốc. Nó chỉ vô giáp tay của Đức:

‘Tao nói thiệt hổng hiểu mày đeo cái này làm gì nữa?’

Đức liếc bộ mặt hung thần của Mạnh rồi lại nhìn cái vòng tay của mình. Rồi như sự nhớ ra gì đó, nó cười cười:

‘Ủa, à! Quên, quên, làm gì dữ vậy!’

‘Mày thì có nhớ cái gì đâu mà đòi quên!’

Mấy con chim nhỏ dễ thương này coi vậy chứ thương không có dễ. Thức ăn chủ yếu mà bố mẹ chúng mang về là cá. Lũ chim non chỉ tiêu thụ phần thịt và giữ lại phần dầu lỏng sệt trong bao tử như một thứ vũ khí phòng vệ. Chúng sẵn sàng phun thứ dầu lỏng đó ra để đẩy lui bất kì kẻ nào dám bén mảng đến gần tổ.

Sau một hồi nghỉ ngơi, chúng tiếp tục leo lên. Trên tay chúng bắt đầu xuất hiện mấy vết chai nhỏ và có cảm giác hơi rát do không mang găng tay. Găng tay có thể bảo vệ được tay chúng nhưng làm cho các ngón tay kém linh hoạt hơn khi bám vào vách đá đầy hơi nước ở đây. Dù vậy việc này cũng không quá khó chịu mấy nếu chỉ thỉnh thoảng làm việc này.

Một cơn gió mạnh bất chợt thổi qua. Chúng tạm ngừng leo và bầu chặt vào vách đá. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Mạnh hơi rung mình khi nhìn xuống vách đá cheo leo bên dưới.

Bỗng nhiên có tiếng đá nứt gãy và Tinh trượt chân rơi xuống. Mạnh liền rời tay ra khỏi gờ đá và nhảy né qua Đức với Băng. Một tay, nó bám chặt vào gờ đá trong khi tay kia chụp lấy tay Tinh.

‘Bạn không sao chứ Tinh?’ Giọng Băng lo lắng.

‘Hử?’

Mạnh bất ngờ nhìn qua bên trái, Băng cũng đang nắm chặt lại tay kia của Tinh. Băng cũng hơi bất ngờ khi thấy Mạnh. Nhưng tạm bỏ qua chuyện đó, chúng nhanh chóng kéo Tinh lên vì sợi dây bảo hiểm trên người cô đang căng hết cỡ. Mạnh lo lắng:

‘Bạn leo tiếp được không?’

Sau khi đã có chỗ đặt chân chắc chắn trên gờ đá, Tinh thở dốc lấy lại hơi. Trông Tinh có vẻ mệt mỏi, hình như Tinh dễ mất sức hơn so với tụi nó. Con nhỏ thở hổn hển và cố tỏ ra cương quyết:

‘Mình...mình không sao! Mấy bạn cứ leo tiếp đi, mình theo kịp được mà!’

Canh đúng lúc đó, Đức quơ tay đập vô vách đá bộp bộp:

‘Ê, xí lát! Cho hỏi chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? Làm gì mà tụi bay phối hợp ăn ý quá vậy? Người thì chụp tay trái, người thì nắm tay phải kéo Tinh lên!’

Lòng bàn tay phải Mạnh có cảm giác hơi ngứa nhưng vẫn bám chặt mồm đá. Nó lập tức giơ tay còn lại cuộn nắm đấm lên:

‘Ăn ý cái đầu mày đó, thằng ông nội! Người ta trượt chân xuống hổng phụ kéo lên thì thôi còn ở đó nói!’

‘Trời, tui chưa kịp làm gì thì ông nhảy qua rồi. Làm tui còn tưởng con gì bay qua người tui nữa. Hai tay Tinh bị hai người chụp rồi thì kêu tui chụp chỗ nào nữa. Hổng lẽ kêu tui nắm đầu người ta kéo lên!’

Cả đám phì cười, còn Mạnh xoa tay lạnh lùng:

‘Được rồi, leo tiếp đi!’

Mạnh chìa hai đầu ngón tay ra đo đo:

‘Một, hai, ba, bốn...Còn khoảng chừng hai mươi mét nữa là tới rồi đó! Lẹ đi!’

‘Chắc hông ba?’ Đức làm bộ nghi ngờ.

‘Ai biết! Đo đại!’ Mạnh nhe răng trả lời cho có.

Nó chọc cho cả đám phì cười. Việc đó cũng làm cho Tinh lấy lại tinh thần nhanh chóng.

Vài phút sau, chúng cũng lên tới đỉnh. Đức nhảy tưng tưng quanh thân không hô de, de và đập tay mấy đứa bạn mình. Bằng với Tinh cũng đưa tay ra đập để cho có chút ăn mừng thắng lợi. Người mà Đức đập tay cuối cùng là Mạnh. Hiển nhiên là Mạnh đâu có thích mấy trò vớ vẩn đó nên Đức chụp tay Mạnh lên mặc cho nó có đồng ý hay không và đánh bốp một cái.

‘A...!’ Mạnh nhăn mặt khi bị Đức đánh vào tay.

‘Tui đánh có cái làm gì la ghê vậy!’

Giờ thì Mạnh đã biết tại sao khi nãy nó cảm thấy ngứa ngứa ở lòng bàn tay phải. Chắc là do bị vách đá cửa vào, tẹt thật. Đã vậy còn bị thằng Đức đánh bốp một cái.

‘Chết, xin lỗi, tui hồng biết!’

Mạnh thả ba lô xuống lấy chai nước ra và xối lên chỗ chảy máu. Sau đó, nó lấy băng keo cầm máu dán lên. Một phút sau, nó tháo lớp băng keo ra, miệng vết thương đã được bịt kín. Mạnh vừa ngược đầu lên thì thấy cả đám chụm lại xem Mạnh có sao không.

‘Bạn có sao không?’

Bằng hỏi thăm, Tinh cũng lo lắng đứng sát bên cạnh Mạnh. Đức còn điên hơn, ngồi ngay bên cạnh nó dòm, nhe răng cười.

Mạnh nổi quạu:

‘Trời ơi! Có vết xước thôi, hông có chết đâu mà lo. Lấy đồ nghề ra gắn thẻ ấy con chim chóc đi!’

Thẻ đây là một mảnh vi mạch theo dõi hành trình rất nhỏ và mảnh, được gắn bằng cách bấm cơ thể của con vật. Sau khi bấm lên, phần chỉ kim loại tự động luồn qua lớp da rồi kích hoạt thẻ. Theo đó, thông tin về đường đi, tầm hoạt động của con vật sẽ được gửi lại về khu trung tâm trên đảo.

Nhưng để gắn được thẻ theo dõi lên người lũ hải âu trưởng thành cần chút kiên nhẫn. Chúng cột dây kim loại vào một con cá chết rồi kiếm một chỗ ngồi chờ. Chỉ cần con nào đáp xuống là tụi nó ập vào bắt lấy, bấm thẻ ngay vào cẳng chân. Cách này cũng hao hao việc câu cá, cột mồi vào lưỡi câu rồi đợi.

‘Người ta ngồi bên bờ sông câu cá, còn tụi mình thì ngồi đây câu chim!’

Trong lúc cả đám cười hình hích, Đức chợt thì thào:

‘Ê, mà lỡ mình giật dây lại tụi nó bỏ mồi bay luôn thì sao?’

Mạnh giơ ống thuốc mê trên giáp tay ra dọa:

‘Thì đây!’

Dù lũ hải âu phản kháng khá dữ khi bị tóm lại nhưng tụi nó cũng bấm được hơn chục thẻ mà không cần phải bắn thuốc mê. Về tới nhà, Mạnh thấy một lão người, không có bộ áo bảo vệ hỗ trợ đúng là mỗi người kinh thiệt. Nhưng thôi, dù sao đây cũng là buổi tập, tới chừng hôm lên Phan xi păng sẽ xài tới cái ba lô kiêm áo giáp. Khi đó chắc chắn sẽ đỡ mất sức hơn.

16. Chương 16: Phanxipang 3143

Trên đỉnh Phanxipang, không phải chỉ ban đêm mới lạnh, cả ban ngày cũng thế. Thần không Essus đang bay giữa một biển mây trắng mờ mịn, tầm nhìn gần như bằng không, chẳng thể thấy được có cái gì ở bên kia cả.

‘Essus, coi thời tiết hôm nay sao rồi?’

Mạnh hỏi thử để xem bộ não máy của Essus có hoạt động tốt không. Essus vừa được trả lại về Đá Lửa sau một đợt kiểm tra máy móc. Chú Thanh cho biết hệ thống não máy của các thần không cũng được nâng cấp để hoạt động tốt hơn.

‘Nhiệt độ bây giờ dao động từ 4 đến 5 độ C, có gió lạnh và sương mù nhiều. Nhiều khả năng sẽ có tuyết rơi trong vòng ba tiếng nữa.’

Hồi nãy vừa đi học về, tụi nó liền kéo nhau lên Đá Lửa rồi bay thẳng đến đây. Lúc đó trời còn nắng đẹp, vậy mà vừa đến gần khu vực này đã mây trắng mờ mịn. Điều kiện thời tiết này đúng là tệ thật, không biết cái máy bay này có tìm được chỗ để tụi nó tiếp đất nữa không đây.

Mạnh ngó chăm chăm vô màn hình điều khiển hỏi:

‘Ê, vậy hạ cánh xuống được không hay thả tự do nguyên đám xuống?’

‘Các bạn hãy chọn vị trí hạ cánh!’

‘Đỉnh núi đó, xuống được hông?’ Đức nhanh nhẩu đề nghị.

Mạnh cười hí hửng với thằng Đức:

‘Ồ, chỗ đó được đó. Vậy cứ tới đó đi!’

‘Ghi nhận vị trí!’ Màn hình máy tính hiện lên bản đồ ba chiều của dãy Hoàng Liên Sơn rồi phóng to đỉnh Phanxipang lên, trên đỉnh núi xuất hiện hàng chữ ‘Đích đến’.

‘Máy bạn, mình nghĩ vị trí phát hiện dấu vết ở chỗ thấp hơn.’ Bằng thắc mắc khi nhìn vào chỗ đánh dấu trên bản đồ ba chiều.

‘Cứ lên đỉnh núi chơi vài phút. Lúc trước tui học địa lý thấy nói đỉnh núi này cao nhất Việt Nam thì giờ lên đó coi thử chút coi sao!’ Đức giải thích lí do, liếc Mạnh để tranh thủ sự ủng hộ ý kiến.

Mạnh cũng chỉ tay bảo:

‘Kệ đi, tốn có mấy phút thôi mà!’

‘Thấy chưa vậy mới gọi là bạn tốt chứ!’

Đức phấn khởi vỗ vai Mạnh. Nhưng Mạnh quay ngoắt lại, lên giọng dọa:

‘Nhưng nếu lỡ trễ việc thì nó chịu trách nhiệm!’

Rồi nó há miệng cười khoái trá. Đức đẩy vai nó một cái rồi lùi xa ra:

‘Coi cách nó cười là biết nguy hiểm cỡ nào rồi. Rồi, từ giờ phút này tao không coi mày là bạn!’

Đức lại gần chỗ Tinh, con nhỏ đang cầm vở tranh thủ thời gian ôn bài. Tinh suýt làm rơi tập khi nghe cái giọng nhào nhót:

‘Tinh! Ý bạn sao? Nói gì đi, bạn yêu dấu!’

Cả Bằng với Mạnh cũng thót tim khi nghe cái giọng đó. Mạnh phang ngay vào:

‘Thôi im đi cha, cái giọng mày làm con người ta hết hồn rồi còn muốn nó nói gì!’

Sau một hồi lượn trên biển sương mây trắng xóa, Essus tiếp cận đỉnh Phanxipang với khoảng cách gần và an toàn nhất. Ngay khi cửa ra, một luồng không khí loãng lạnh thấu tràn vào bên trong thần không. Lúc đầu thì cảm giác có vẻ mát mẻ hơn so với không khí ngột ngạt yên ắng trong buồng. Chỉ trong chốc lát, hơi

lạnh bắt đầu xộc thẳng vào buồng phổi làm cả đám run đến cứng người. Chúng phải bấm nút đóng áo bảo hộ cả người lại, chừa mỗi cái đầu và bật chế độ làm ấm lên.

Thê thảm thật, còn chưa ra khỏi cửa mà lạnh vậy. Mà còn nữa, theo cái tin dự báo thời tiết của Essus thì lát sẽ có tuyết rơi. Dám tí nữa, cả đám thành chắc bị đông thành đá cục quá. Nhưng thôi trước sau gì chẳng phải xuống. Thà chịu lạnh sớm rồi kết thúc việc cho nhanh. Chúng đặt chân lên đỉnh núi. Essus chỉ đợi có vậy, nó nhát nhòa dần trở thành một khối trong suốt và bay đi mất.

Trong làn sương mờ, thấp thoáng một cái chớp bạc huyền bí, cột mốc đánh dấu đỉnh Phanxipang đặt trên mỏm đá cao nhất. Thằng Đức bây giờ làm hướng dẫn viên, nó kéo cả đám đến chỗ mốc đánh dấu:

‘Đây, xin giới thiệu với bà con đây là mốc đánh dấu độ cao của đỉnh Phanxipang.’

Nhìn nó hướng dẫn lưu loát vậy thôi chứ dụ ai. Dụ hai con nhỏ kia còn được chứ cái này thì Mạnh đã nhìn nhừ khi còn ngồi ghế nhà trường.

‘Đây chính là đỉnh núi cao nhất Việt Nam...’

Mạnh ngược lên trời nhìn và chép miệng:

‘Ai mà không biết chỗ này Việt Nam, hổng lẽ Cuba. Vậy cũng nói!’

Cả đám suýt tý nữa là chết cười khi nghe vậy. Đức dang tay ra không khí quơ quơ làm bộ như đang giảng bài trên lớp:

‘Thì có sao đâu, giải thích cho rõ người ta mới hiểu!’

Đức nhe nguyên hàm răng cười khoái trá rồi tiếp tục thuyết trình:

‘Chỗ này cũng được mệnh danh là nóc nhà của Đông Dương. Đã có vô số nhà leo núi chinh phục nơi này nhưng... chúng ta lại là những người đầu tiên đến đây bằng đường máy bay.’

Nó cúi người:

‘Và cảm ơn mọi người đã lắng nghe!’

Vừa xong, Mạnh liền vỗ bốp bốp rõ to, nở nụ cười hài lòng:

‘De, hay quá, vỗ tay!’ Nó khuyến khích hai đứa còn lại ‘Vỗ tay, vỗ tay!’

Băng với Tinh liền làm theo lời nó hưởng ứng. Chưa được hai giây, Mạnh ngay tức khắc đổi sang bộ mặt hầm hè:

‘Thôi, dẹp đi! Còn mày, rảnh quá ha!’

Thấy bộ mặt đó, ba đứa chỉ còn biết cổ mà nhin cười, nếu không sẽ ho sặc sụa vì hít phải khí lạnh.

Nhìn biển mây trắng lượn bồng bênh xung quanh, Băng chợt nảy ra một ý hay, cô hớn hờ:

‘Mình thấy cảnh ở đây đẹp quá, hay tụi mình chụp bức ảnh đi!’

Mạnh nở nụ cười méo xẹo:

‘Cái gì!’

‘Kệ đi, đằng nào cũng lại rồi, chụp đem về khoe hàng cũng được! Phải hông?’ Đức chêm vô.

‘Ê, lại đây làm việc chứ có phải đi chơi đâu mà...’

‘Đi, chụp một bức thôi Mạnh!’ Băng năn nỉ nó.

Sau đó, Mạnh đành miễn cưỡng đứng chung với cả đám nhưng nó lại để bộ mặt bí xị. Băng đứng bên cạnh nó thấy thế liền bảo:

‘Mạnh, bạn...’

Cô nhắc nó bằng nụ cười duyên nhất có thể. Bất kì đứa con trai nào trong trường mà thấy chắc là gục ngay tại chỗ. Nhưng hình như Mạnh là đứa duy nhất miễn nhiễm với Băng, nó liếc cô:

‘Sao?’

‘Kè, cười cái đê. Làm gì mà ông ôm cái mặt hầm hầm hoài!’ Đức nói thẳng ra luôn.

‘Được rồi!’ Mạnh cảm râm.

Bằng điều khiển máy theo dõi ra phía trước căn góc chính xác rồi chụp lại. Chúng nó bật hình ảnh trên giáp tay ra coi, cả bốn đứa đứng chung với nhau, sau lưng là cột mốc đánh dấu đỉnh núi cùng với biển mây ngàn trắng xóa. Và trong hình cả bốn đứa đều cười rất tươi, kể cả Mạnh.

Đức đánh cái đét vào lưng Mạnh:

‘Thấy chưa, phải vậy chớ!’

‘Tao đập một cái ày bay xuống giờ, ở đó mà...’

Đang nói hung hăng, Mạnh bỗng nhú mồm một cách căng thẳng:

‘Khoan khoan, im coi! Nghe thấy gì hông?’

‘Nghe gì đâu!’ Đức cười cười.

‘Hừ! Đồ điếc!’

Tạt gáo nước lạnh vô thẳng Đức xong, Mạnh quay ra sau:

‘Ê Bằng, Tinh! Lại đây coi có nghe thấy gì hông?’

Chúng tập trung nghe kĩ. Hình như có tiếng bước chân và tiếng trò chuyện trong màn sương. Chúng nhanh chóng đóng phần nón sập xuống và chuyển hình ảnh thành ánh sang quang phổ. Những gì nó thấy chỉ toàn là các gam màu lạnh. Chắc là do nhiệt độ xung quanh thấp quá, chuyển sang quét cấu trúc, bên dưới bức màn sương mù là một nhóm người leo núi đang tới gần đây. Không ai bảo ai, cả đám liền tăng hình lên rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Bây giờ cả bọn mới ra ngoài và bắt đầu lấy đồ nghề ra làm việc. Chúng thả các máy theo dõi ra và bắt đầu leo xuống núi. Tức cười thật, người ta leo lên còn chúng lại leo xuống. Dĩ nhiên cả lũ phải tránh những con đường mà các đoàn leo núi hay đi. Nếu ai đó mà thấy bốn cái bóng vô hình lảng vảng qua mặt mình thì chắc sẽ đứng tim mà chết tại chỗ.

Chúng đang dò tìm các dấu vết trong một rừng trúc. Tuy nhiên công việc rất khó khăn vì các lớp sương mù nhẹ bao phủ khắp nơi. Không khí lạnh cứ len lỏi qua lại lớp da trên cơ thể. Dù được trang bị lớp áo bảo vệ với hệ thống làm ấm, tụi nó vẫn cảm nhận được cái lạnh khó chịu đó.

Tuyết rơi nhẹ một lát rồi hết. Thay vào đó là ánh mặt trời hiem hơi chiếu nhẹ xuống làm tan bớt màn sương. Một vài con côn trùng nhỏ xíu tận dụng thời điểm đó bay ra kiếm ăn. Mấy con cánh cam, bọ dừa bé bé cứ bò quanh rồi bay qua lại giữa những cây đỗ quyên và dẫu đại. Khung cảnh đó cứ như được tạo ra bởi một thứ phép thuật huyền bí với sức hút khó mà cưỡng lại. Bất kì ai nhìn thấy cảnh này đều phải dừng lại và ngắm nghía nó bất kể việc có thể bị lạc giữa chốn này.

‘Ê, bạn làm trò gì vậy?’

Bằng quay lại nhìn, thì ra là Mạnh.

‘Mình chỉ...ừm quan sát thôi! Tại mình thấy cảnh đẹp quá nên chụp vài bức hình!’

Cô nhả vào cổ tay trái và mở mấy tấm hình ra. Một chiếc lá đọng sương, bên dưới là một chú cánh cam nhỏ. Xem ra Bằng khá thích thú với cảnh vật ở đây.

‘Chụp ảnh? Cây cối ở đâu hông có, chụp chi?’

‘Không, mà là mình chưa bao giờ thấy cảnh đẹp như vậy cả!’

Dù sao cũng có cái nón che kín mặt lại nên cũng không sao, Mạnh để nụ cười thoáng qua trên mặt. Nó cảm thấy Bằng hơi có chút tò mò và hồn nhiên của trẻ con.

‘Chắc bạn thấy tuyết trong rừng nhiều rồi phải không?’

‘Ồ...Thật ra là không. Đây là lần đầu!’

‘À, xin lỗi! Tại mình tưởng...’

‘Hông sao! Nhưng ưu tiên làm việc trước đi, ngắm cảnh để sau!’

‘Dù sao cũng khó tìm thấy dấu vết lắm vì tuyết phủ mấy ngày nay rồi. Cho nên mình đã đặt bộ quan sát ở toàn bộ chỗ này. Nếu như có gì thì chúng sẽ báo về ngay!’

‘Lời Băng nói khá là thuyết phục, chúng nó đã lê lét trên sườn núi cả mấy tiếng hơn mà vẫn không thấy gì. Dù sao thì cũng khó có thể tìm thấy dấu vết trong điều kiện thời tiết này nên Mạnh tự cho phép mình thoải mái một chút, vừa nhong nhong ngắm cảnh vừa để ý các dấu vết xung quanh.

Mới năm giờ chiều, bóng đêm giá lạnh nhanh chóng ập xuống. Chúng đành dừng việc và nghỉ ngơi. Dĩ nhiên không phải trong rừng với bóng đêm bao trùm khắp nơi. Thần không Essus hiện ngay trên đỉnh đầu và mở cửa đón chúng. Essus treo mình giữa không trung, ngay trên chỗ tụi nó cài mấy cái máy quan sát. Và để công việc chắc chắn, tụi nó quyết định thả thêm chừng chục cái tỏa khắp nơi để tìm kiếm.

Sớm chủ nhật hôm sau, nhiệt độ xuống thấp đến nỗi làm ọi thứ đều bị đóng băng. Các cành cây lẫn bụi lá của chúng đều bị bao phủ bởi một lớp tinh thể băng trong suốt bên ngoài. Chúng vô tình trở thành những bức phù điêu bằng với màu xanh lá tuyết đẹp. Cảnh tượng đó làm cho cả nhóm hơi ngỡ ngàng. Nhìn là biết không khí lạnh đến cỡ nào rồi. May phước là tụi nó đã mặc sẵn áo bảo vệ và khép chặt các kẽ hở thông khí dưới cằm rồi.

Tuy nhiên chẳng ai có thời gian để mà quan sát cả. Chúng đã ghi được một vài hình ảnh về mấy con hươu tuyết. Trên màn hình máy tính, một con hươu đang gặm các cành lá non trên cành. Một lát sau, nó bỏ đi vào một khe nứt ngầm trong lòng núi. Màn hình cứ thỉnh thoảng lại rung nhẹ do con cái máy lách người né các cành đồ quỳên thò ra từ trong vách đá. Con vật này có cách di chuyển khá thú vị và cũng vô cùng nguy hiểm. Chúng di chuyển trên các sườn dốc bằng cách nhảy qua các khối đá nhỏ nhô ra từ vách núi. Chúng làm được điều đó nhờ cơ thể nhẹ kết hợp bốn chân thanh mảnh linh hoạt.

Đang phát giữa chừng, bỗng dưng màn hình tắt ngúm đen thui. Chúng đoán hắc là cái máy bị tuyết vùi hay sao rồi.

Tụi nó nhanh chóng đến chỗ khe nứt đó. Tuy nhiên phía dưới khe nứt là vực sâu...

‘...thăm thăm!’ Mạnh cúi xuống nhìn.

‘Nhưng mà sâu bao nhiêu chứ!’ Đức hấp tấp.

‘Đợi chút!’ Mạnh nói với giọng tự tin.

Đức đợi xem nó đo kiểu gì. Mạnh lụm một cục đá, thả xuống và kết luận:

‘Rồi! Sâu 5000 mét! Đi thôi!’

Trong lúc Mạnh móc dây bảo hiểm vào người thì cả đám chừng lại. Băng thắc mắc:

‘Khoan đã Mạnh!’

‘Mạnh ném một đầu dây vào cổ tay mình, lập tức cọng dây bó chặt lấy cổ tay nó. Nó kéo kiểm tra độ bền và hỏi lại:

‘Gì?’ Nó nhướn mày lên

‘Mình không nghĩ chỗ này sâu đến 5000 mét đâu!’

‘Ồ đúng rồi! Hèn chi tao thấy kì kì, cái núi này còn chưa cao đến vậy nữa!’ Đức đính chính thêm.

Mạnh bấm nút điều khiển đầu dây làm nó tự gỡ khỏi tay mình cái phụt:

‘Tụi bay rảnh quá! Ở đó trả giá cá kèo. Thì mày hỏi tao sâu bao nhiêu thì tao nói đại chứ có biết đâu! Rảnh thì nhảy xuống dưới mà đo đi! Mệt!’

Cả đám không thể nhịn cười nổi khi nghe nó trả lời cả tràng dài. Riêng Mạnh thì tự hào:

‘Đừng có coi thường. Đánh lộn thì tui hổng lại ai nhưng cãi lộn thì hổng ai lại tui đâu!’

Đùa giỡn xong, chúng kiểm tra lại dây nhợ và chuyển đổi găng tay và giày sang chế độ leo núi. Lớp vải bên trong lòng bàn tay hình thành các dằm nhỏ chỉ chít hướng ngược vào trong. Dưới đế giày, các mấu hợp kim tam giác cũng chìa ra giúp cho chúng bám chặt hơn vào vách đá. Hay trong trường hợp này là lớp tuyết dày.

Mạnh dẫn đầu mò đường trước, theo sau nó lần lượt là Băng, Đức, Tinh. Nó cầm cây móc ở đầu dây cầm phập mạnh vào vách núi để làm dấu ấy đưa phía sau bám vào. Nó mò mẫm theo dấu vết trên các đụn tuyết. Có một vài dấu vết còn mới. Những lỗ trũng xuống cứ như bị ai đó đóng cọc mạnh xuống rồi nhổ lên lại một cách tức tởm. Dây chính xác là vết chân của lũ hươu này.

Nước đóng băng bám đầy trên mém các khối đá. Ngay khi chạm vào, hơi lạnh thấu tận vào mu bàn tay. Mạnh nhìn vào cổ tay, theo máy dò thì cái máy theo dõi nằm cách đó không xa.

Con bọ nằm ngay khối đá nhô ra phía trước. Nhưng điều lạ lùng là nó không hề bị tuyết phủ, cũng chẳng bị gì đè lại. Nó nằm chổng chơ thẳng cẳng ngay trên lớp tuyết dày.

‘Ê, tới rồi! Dừng, dừng. Để tui lụm lại con bọ cái!’

Một tay Mạnh bám chặt cây móc, một tay lụm con bọ lên. Nó quét nguồn năng lượng bên trong. Kì vậy, còn đầy pin mà sao cánh và động cơ của nó lại không hoạt động.

Băng thấy nó cứ cầm con bọ nhìn nhìn nên cô thắc mắc:

‘Có gì vậy Mạnh?’

‘Con bọ theo dõi nè. Mà không biết nó bị hư gì!’

Đức rướn người về trước:

‘Hay là hết pin?’

Mạnh quay ra sau nạt hơi lớn tiếng:

‘Hết đâu mà hết!’

‘Ồ! Mình...mình nghĩ mấy bạn nên nhỏ tiếng, phía trên...’

Tinh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, tụi nó nhìn theo, trên đầu chúng là các tinh thể băng dài nhọn đang chìa thẳng xuống. Chốc chốc cả hàng bầy treo đó lại rung lên đe dọa. Mạnh nhỏ tiếng lại:

‘Thôi kệ, cứ đi tiếp đi!’

Nó nhún vai, quăng cái máy vào ba lô, quơ chân đạp vào khối đá chỗ nó vừa lụm con bọ để đi tiếp. Khối đá lập tức gãy rời ra, Mạnh liền nắm chặt lấy thanh móc. Vết nứt nhanh như điện xẹt, nó chạy thẳng đến chỗ thanh móc, rắc một cái, đất đá vỡ vụn thành từng mẩu. Thanh móc sút ra, cả người Mạnh rơi xuống.

Vết nứt nhanh chóng xé tung các khối đá dưới chân Băng lôi cô xuống theo. Băng ghim chặt thanh móc vào chỗ khác và ghim lại được

Dù bản thân cũng đang bị treo lơ lửng nhưng Băng vẫn lo cho Mạnh trước:

‘Mạnh, giữ chặt!’

Thật ra Băng lo hơi thừa vì tụi nó còn có sợi dây bảo hiểm cột ngang hông. Trên kia, Đức với Tinh vẫn tóm chặt lấy sợi dây để tụi nó trèo lên lại cho dễ.

Bên dưới là một khoảng sâu hun hút, tối om om, chẳng biết đâu là đáy. Mạnh nhìn xuống hít một hơi rồi thở ra:

‘May quá, không sao!’

Nhưng vừa dứt lời, âm thanh đứt gãy của đá lại xuất hiện âm ỉ. Mạnh nhìn lên hỏi:

‘Ê khoan, có nghe thấy tiếng gì hông?’

Tụi nó nghe thấy âm thanh đó khá là rõ, có tiếng gì đó phát ra từ bên trong vách núi. Trong khi Đức nhăn nhó không biết là tiếng gì, Tinh lại lo sợ phán đoán:

‘Hình...hình như là tiếng đá nứt!’

Băng vẫn nín chặt sợi dây bảo nó:

‘Đợi chút nha Mạnh!’

Cô cố xoay người quét cầu trúc khu vực tầng đá trong vách núi. Toàn bộ chỗ mà tụi nó đang đứng là một phiến đá khổng lồ sắp sửa nứt toác ra hết. Các vết nứt gãy ngằm chạy ngoằn ngoèo khắp vách đá, chỉ còn lại có đôi chỗ là còn kết dính với nhau.

‘Đúng rồi, tầng đá này đang nứt ra đó Mạnh!’

‘Cái gì?’

Mạnh và hai đứa còn lại nhanh chóng chuyển màn hình hiển thị sang chế độ quét. Đúng như những gì Băng nói. Chẳng những thế, lực liên kết bên trong vách đá càng lúc càng giảm, nói cách khác vách đá không chịu nổi trọng lượng của cả bốn người. Mạnh vừa lúi nhệ sợi dây thử thì tới lượt cái móc trên tay Băng bắt đầu trĩ xuống kèm thêm một dây âm thanh nứt gãy rõ ràng.

‘Chết rồi, nghĩ cách đi. Tui không leo lên được. Tui mà lên giờ là chỗ này sập liền!’

Tụi nó căng óc ra nghĩ. Thêm một loạt tiếng rứt rứt đe dọa từ Phanxipang.

Làm sao đây, tim của Mạnh đập nhanh hết cỡ và người đang nóng ran lên. Mặc dù nhiệt độ bên ngoài đang rất lạnh nhưng bên trong bộ đồ, Mạnh bắt đầu thấy khó chịu vì nóng. Những giọt mồ hôi lo lắt bắt đầu rỉ ra trên người nó.

Mạnh nhìn qua nhìn lại hai bên vách núi. Nếu như nắm chặt sợi dây, đu nhanh người lên rồi nhanh chóng cùng cả đám nhanh chóng vượt qua thì quá mạo hiểm. Cả đường đi phía trước và phía sau đều có các vết nứt, nếu cả nhóm đồng thời dùng sức để vượt qua thì cả chắc chắn sẽ bị đá đè ngay. Hoặc có thể nhảy qua vách núi đối diện ở bên kia khe nứt, nhưng cũng không được, khoảng cách quá xa, dù cho áo bảo hộ có tăng thêm sức lực đi chăng nữa thì tụi nó cũng không thể tiếp cận được. Còn nhờ thần không Essus trợ giúp, khe núi này giống như một cái chai với lối vào hẹp ở bên ngoài và mở rộng ra ở bên trong, Essus không thể vào được.

Đầu nó cố gắng nghĩ ra mọi cách có thể nhưng vô dụng cả. Làm sao đây, làm sao đây?

Âm thanh rứt rứt của đá nứt bắt đầu đếm ngược thời gian. Chỉ mới bị treo ở đây một lát mà nó có cảm giác như cả ngày rồi. Cái lạnh từ không khí bên ngoài chiến đấu với hơi ẩm từ bộ đồ làm cho toàn thân nó tê dại cả.

‘Rứt rứt...’

Không thể để cả nhóm treo lâu hơn được nữa, Mạnh nhắm mắt đưa ra cách duy nhất. Muốn bảo đảm mạng sống cho cả đội, nó phải hi sinh mạng mình. Nó nhìn lên, ép nước mắt trào ngược trở vào và hít một hơi:

‘Bây giờ, tui gỡ khóa trên người ra. Lúc đó... liệu mà nhanh chóng rời khỏi khu này!’

Mạnh vừa đụng vào cái móc, cả ba đứa bạn nó liền chặn lại:

‘MẠNH ĐỪNG!’

Một vài tiếng lanh canh nhắc nhở từ mấy chòm băng nhon phía trên.

‘Hay ông thử nhảy qua bên kia đi!’ Đức sốt sắng.

‘Không được, khoảng cách quá xa!’

Ánh mắt của Tinh sáng lên:

‘Đúng rồi! Mình gọi thần không vào giúp!’

Các vết nứt nhỏ bắt đầu xuất hiện trên vách đá và kéo dài xung quanh chỗ Băng.

‘Đừng gọi Tinh. Mình tính luôn cả việc đó rồi, lối vào quá hẹp. Nếu muốn vào được, nó phải bắn vỡ mấy tảng đá chặn đường. Nhiều đó chắn động cũng có thể làm chỗ mọi người đang đứng sập xuống hết!’

Còn Băng đang tóm chặt sợi dây không dám nói gì. Mạnh cười với cô:

‘Là người thông minh nhất nhóm, chắc bạn cũng tính hết rồi phải không? Không còn cách nào khác.’

‘Mình...mình...’

Và cô thở dài, gật đầu. Mạnh bắt đầu cảm thấy muốn phát khóc lên, giọng nó lạc đi và mắt mờ hẳn:

‘Cám...ơn mọi người...đã làm bạn với mình!’

Và nó chạm vào chốt khóa, đèn sáng nhẹ. Ngón tay nó bấm mạnh, giật liền hai chốt, hai tiếng cách liên kè vang lên. Tai nó nghe lòng bùng âm thanh ‘Đ-ừ-n-g-m-ở’ nhưng chốt khóa thứ ba vẫn tiếp tục bung ra:

‘CÁCH!’

Chốt khóa cuối cùng đã rời ra, người Mạnh không còn bị thứ gì ràng buộc nữa, cơ thể nó bắt đầu rơi tự do.

Nhưng đột nhiên, Băng lao người nhảy thẳng xuống, cuộn dây sau lưng cô tự động thả dài ra theo. Và trong tích tắc, cô đã chụp lại được tay Mạnh.

Cả người Mạnh bị giật lại giữa chừng, có cái gì đó đã giữ tay nó lại. Là Băng, cô đang treo mình giữa không trung. Tay trái cô tóm chặt vào dây trong khi tay còn lại nắm lấy sự sống của Mạnh.

Nó dứt khoát:

‘Bỏ ra! Bạn không làm gì được đâu!’

Băng cũng kiên quyết không kém gì nó:

‘Mình không thể làm vậy!’

Mạnh gằn giọng đe dọa:

‘BỎ RA!’

Băng vẫn không chịu buông bỏ. Trong khi đó, vết nứt trên vách đá càng lúc càng rộng, dần lan đến chỗ của Đức và Tinh. Mạnh ra lệnh cho hai đứa nó:

‘Giữ chặt sợi dây của Băng!’

Tinh, Đức đều đang giữ lấy sợi dây nhưng chúng không hiểu Mạnh định làm gì. Mạnh rướn người lên tóm lấy phần cuối cổ tay Băng, khu vực đó không được giáp tay bọc lót bảo vệ:

‘Mình xin lỗi!’

Nó chĩnh lại gia tăng sức mạnh hỗ trợ của bộ áo và dùng lực xiết chặt vào ép Băng thả tay ra. Cô ta vẫn không chịu buông, nó dùng lực xiết chặt hơn nữa. Tay của Băng bắt đầu run lên nhưng vẫn bám chặt lấy nó. Có tiếng gì đó bị nứt gãy, không phải là tiếng đá nứt mà là tiếng xương bị rạn. Xương tay của Băng bắt đầu nứt ra. Mạnh vẫn không ngừng lại mà còn gồng sức hơn nữa. Cơ nhức quặn quại từ các mạch máu và sự đau đớn từ các vết nứt trong kẽ xương làm cho Băng không thể khống chế được tay mình. Trong khoảnh khắc bất chợt, cánh tay của Băng đã không tuân theo lệnh chủ nhân của nó, các ngón tay cô bung ra và thả rơi Mạnh.

‘Mạnh...’ Có lẽ đây là tiếng nói cuối cùng Mạnh nghe được từ những người bạn của mình.

Cả người Mạnh nóng ran lên và nó có cảm giác ngộp thở. Không lẽ bây giờ nó phải chết một cách ngột ngạt như vậy ư? Nó ấn nút mở toang áo giáp bảo vệ ra. Phần áo giáp bao che quanh người nhanh chóng tháo ra và ráp chặt trở lại quanh ba lô. Trong thoáng chốc, toàn thân Mạnh nhẹ hẳn đi. Nó có cảm giác mình không còn chịu tác động của trọng lực nữa. Không khí lạnh thật dễ chịu. Nó nhắm mắt lại chờ đợi điều cuối cùng. Thời gian giờ đây như thể đã bị đóng băng, lúc này nó có thể cảm nhận được tiếng tim đập của ngọn Phanxipang. Tiếng gió hú qua khe núi, âm thanh rì rầm của đất đá, tiếng xào xạc nhẹ của cành lá...

Nó mở bật mắt ra, chẳng hiểu sao bây giờ nó có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh như vậy. Và mắt nó đảo nhanh tìm kiếm vật gì đó. Chỗ kia, một cành cây tươi tốt vươn ra từ vách núi lạnh lẽo. Nó liền rút sợi dây ném vào đó, đầu dây tự động thắt chặt vào thân cây.

Ba đứa phía trên suýt ngẹt thở khi thấy Mạnh rơi xuống. Đức gọi xuống:

‘Ê, Mạnh đợi chút tui tui kéo ông lên!’

Đức đang bận giữ chặt sợi dây để Bằng leo lên lại. Cô đang cố gắng bò lên một cách cẩn thận vì cổ tay phải đang bị thương. Bỗng dưng một âm thanh lạ xuất hiện.

‘Rư...rứt...RỆT!’

Cứ như thể ngọn núi này đang thức giấc. Cả bức tường đá nứt rời ra xô cả đám xuống. Các mảnh đá nứt rời cùng với băng gãy ào ạt đổ xuống như đang có động đất. Và tất cả mọi thứ đang hướng tới chỗ Mạnh.

Chết rồi làm sao đây, cả ba đứa còn lại cũng rớt xuống. Bỗng dưng, như có cái gì đó tiếp thêm sức cho Mạnh. Nó hít một hơi sâu, đu mình vào, dùng hết sức lấy đà và ấn nút thả dây. Sợi dây lập tức buông rời cành cây, Mạnh dùng hết sức đập thẳng vào vách đá phóng ngược qua bên kia. Và nó liều mạng nhảy trở ngược lại xuyên thẳng qua lớp đất đá ào ào. Kia rồi, Bằng đang rơi gần chỗ nó nhất.

Tưởng chừng như cả đám chết chắc tới nơi rồi. Mạnh vọt qua chụp lấy Bằng. Lúc đó, cô nhìn thấy ánh hổ phách cam lóe lên trên mắt nó.

Cứu được Bằng là kể như cứu được luôn hai đứa kia vì chúng còn dính chặt với nhau bằng sợi dây bảo hiểm. Mạnh lôi ngay thanh móc bên hông ra và găm sâu hết cỡ vào vách đá. Mạnh cố trụ vững chân và nép sát vào đợi cho đến khi đợt đá lở kết thúc.

Âm thanh của đá và băng lạnh lướt qua người chúng rào rào. Mạnh vẫn không hiểu sao nó chịu được những va đập đó khi mà cơ thể không được áo giáp bảo vệ. Nó chỉ biết rằng lúc này nó phải bảo vệ mạng cho cả đội, bản thân nó ra sao cũng mặc.

Rồi trận đá lở cũng kết thúc. Nhưng có một tiếng ‘keng’ nhỏ vang lên ở tít sâu phía dưới. Không biết là âm thanh gì vậy nhỉ? Mạnh vừa định nghiêng người xuống xem thì nghe giọng nói của Bằng sát cạnh mình:

‘Ồ...Mạnh, bạn buông mình ra được không?’

Mạnh liếc qua bên hông, thì ra nó ôm chặt Bằng nãy giờ. Nó giật mình bỏ tay ra khỏi người cô:

‘Hả? Chết quên!’

Đức với Tinh cũng leo lên lại nãy giờ rồi. Được rồi ít ra nguyên đám không sao cả. Mạnh thở hồng hộc lấy lại sức, hình như cảnh vật xung quanh mắt nó đang nhòe mờ đi và nó bắt đầu cảm thấy lạnh run cả người. Nhìn thấy khói tỏa ra từ miệng, nó mới nhớ ra bộ giáp đã bị nó tắt từ khi nãy. Nó lẹ làng ấn nút đóng bộ giáp vào lại.

Ổn định hàng ngũ xong, chúng tiếp tục di chuyển và không nói gì để tránh xảy ra thêm chuyện. Bây giờ, Tinh đang mò đường dẫn trước, vị trí của tui nó bị đảo ngược do tai nạn hồi nãy.

‘Khoan đã! Hình như mình thấy gì đó!’

Cả đám dừng lại theo lệnh của Tinh. Phía sau lớp kính quét, Tinh nhìn thấy một miệng hang rộng lớn lộ ra trên vách đá. Các dấu vết đều dẫn thẳng vào trong đó.

‘Mấy bạn, hình như tui mình tới nơi rồi đó!’

Cả nhóm thở phào ngay khi đặt chân vào trong hang ngầm. Cuối cùng, tui nó cũng tìm được một chỗ đứng thực sự an toàn trong này. Ánh đèn pin được bật lên, bây giờ tui nó mới được ngồi nghỉ chút trong này.

‘Vậy mà tưởng leo bên ngoài núi đã ghê. Bên trong này còn ghê hơn!’ Mạnh đưa tay ra chỉ chỉ xuống đất.

Đức chỉ qua vách đá phía bên kia:

‘Ê, mà sao nãy ông làm được hay vậy? Đã thế, tui còn thấy ông tắt luôn cả áo giáp mà. Vậy sao ông thấy đường mà nhảy qua vậy?’

‘Ê, mà sao này ông làm được hay vậy? Tui thấy ông tắt cha cái bộ áo giáp luôn mà sao cũng bay qua bên kia rồi phóng ngược về đây. Còn nữa, sao ông thấy đường được, tưởng ông bị cận mà?’

Mạnh gất lên:

‘Ngừng! Tao không biết được chưa!’

Đức ngạc nhiên hỏi lại:

‘Ông cũng hông biết hả?’

‘Khi này lúc tao rút xuống thì tự nhiên thấy người nóng lên khó chịu lắm. Bởi vậy mới mở toang cái bộ đồ bảo vệ ra át. Còn chuyện bay thẳng qua vách núi thiệt cũng khó hiểu? Đâu, đợi lát để đo lại coi!’

Mạnh nhìn qua vách núi bên kia, thấy mấy số đo vẫn không đổi, nó lắc đầu:

‘Cũng như vậy! Nó vẫn báo khoảng cách quá xa! Dù cho bộ đồ có cộng thêm lực hỗ trợ tao cũng không nhảy qua được.’

Mạnh để ý Băng nhìn chăm chăm nó này giờ. Tới khi nó quay qua thì cô lại nhìn sang chỗ khác. Nó hoạch hộc:

‘Làm gì nhìn tui hoài vậy?’

‘À, chỉ là...’

Đức đập tay bóp một cái:

‘À, nhớ rồi! Mạnh này nó ghê lắm nha, này nó lợi dụng thời cơ để mà nó ôm...ôm Băng!’

Và Đức kết thúc bằng giọng cười dễ ghét. Mạnh giương cái bản mặt cau có ra:

‘Hè hè! Vui lắm ha!’

Lúc này, Mạnh nhớ ra còn một chuyện. Lúc Băng cố chụp lại nó, nó có lỡ tay nắn xương cho cô. Không biết Băng có bị gì không nữa. Nó chỉ vào cổ tay phải của Băng:

‘À...cái tay có bị gì không?’

Băng lắc đầu, cười bảo:

‘Không có gì đâu, chỉ hơi ê thôi. Vài ngày là mình hết thôi mà!’

Nghe qua thì vết thương có vẻ nhẹ nhàng đấy. Nhưng Mạnh biết chắc mình đã dùng bao nhiêu sức để ép vào cánh tay Băng. Nó chắc chắn vết thương đó không thể nào chỉ ‘hơi ê’ như thế được.

‘Thật vậy không?’

Mạnh liếc tay phải của Băng ra kiểm tra khiến cô khẽ rên lên. Dưới lớp kính quét sinh học, bất kì chấn thương nặng nhẹ nào cũng sẽ bị phát hiện. Xương cánh tay của Băng bị nứt, còn cơ bắp thì bầm tím nặng. Với chấn thương đó thì Mạnh chắc chắn mình chỉ có nước thét lên vì đau đớn này giờ rồi. Vậy mà Băng vẫn cố chịu đựng vượt qua khe núi.

Nó thả tay cô ra, áp úng:

‘Tui...tui xin lỗi nha!’

Băng rút tay lại nhẹ nhàng:

‘Bỏ qua đi, mình biết bạn không cố ý mà!’

Mạnh cảm thấy giọng nói của Băng vẫn bình thường, không có tí gì là giận hờn cả. Ngược lại còn có vẻ vui, nó đoán thế.

‘Ê, bộ nặng lắm hả?’ Đức tò mò.

‘Nứt xương. Mà nghĩ coi nặng hông?’

Đức nuốt nước bọt cái ực trong im lặng, Tinh sốt sáng lại gần Băng hỏi thăm:

‘Bạn có cần sơ cứu không, để mình giúp cho!’

‘Không cần đâu Tinh, mình chịu được!’

Đột nhiên, Băng lại quay qua nhìn Mạnh chăm chăm và bảo:

‘Mạnh, bạn mở nón ra, nhìn thẳng vào mắt mình được không?’

Đức tranh thủ chọc quê Mạnh:

‘Sướng nha!’

‘Sướng cái đầu mày!’

Nói cộc lốc với Đức xong, nó ần nút mở lớp nón trên đầu ra, chiếc nón bảo vệ cùng lớp mặt nạ tự tách rời ra. Nó không quên hỏi lí do:

‘Nè! Để chi vậy?’

Nón bảo vệ của Băng cũng tự tháo rời ra sau. Cô nhìn thẳng vào Mạnh và kết luận:

‘Tại vì khi nãy lúc bạn nhảy qua giữ chặt mình. Mình thấy mắt bạn có màu hổ phách!’

‘Cái gì?’ Mạnh giật thót mình.

Băng đưa tay ra, mở lại cho cả đám xem. Đúng là như những gì Băng nói, mắt nó hiển hiện rõ màu cam hổ phách khi phóng qua chụp lấy cô. Khi tiếp cận vách đá trở lại, Mạnh lại quay mặt qua bên kia để cắm thanh móc vào đó. Đến khi đợt đá lở kết thúc, Mạnh giật mình quay mặt lại và bỏ tay ra khỏi người Băng, mắt nó trở lại như bình thường.

Cả lũ bắt đầu nhìn Mạnh với dáng vẻ một sinh vật lạ. Mạnh liếc qua đứa này rồi nhìn lại thằng kia và chỉ một cái vào trán Băng:

‘Về kiểm tra lại lớp kính quét đi, chắc nó hư rồi đó!’

Mạnh ắt xì một cái, nó đóng ngay lớp nón bảo vệ vào. Lạnh chịu không nổi. Nhưng có vẻ Băng vẫn chưa hài lòng lắm với câu trả lời của Mạnh. Trông cô vẫn đắm chiêu suy nghĩ nên Mạnh hỏi thêm:

‘Sao? Còn gì hông?’

Băng ngần ngừ:

‘Nhưng còn chuyện bạn Đức nói khi nãy...’

Chưa nghe hết câu, Mạnh ngay lập tức phủi bay trách nhiệm:

‘Cái gì! Chuyện đó tui đâu có biết, đất đá rớt ào ào thì phải ôm bạn cho chặt vô rồi. Không lẽ thả bạn ra, bạn với hai đứa nó cả đám rơi xuống hết à!’

‘Thật ra không phải chuyện đó!’

‘Ủa? Hồng phải hả!’

Mạnh hơi quê, nó đành ngậm họng lại. Đức há hốc miệng bật cười và nếu không nhầm thì có cả Tinh. Mạnh quay qua nạt:

‘Cười cái gì!’

Nhưng dĩ nhiên là có nạt cũng như không. Mạnh kệ tụi nó và hỏi kĩ lại Băng:

‘Vậy là chuyện gì chứ?’

‘Mình vẫn không hiểu sao bạn có thể nhảy được một khoảng cách xa đến thế?’

‘Ồ...theo như tui biết thì khi người ta rơi vào trạng thái nguy hiểm thì họ có thể làm được những điều phi thường!’

‘Thiệt hông hay là nổ đó cha!’ Đức nghi ngờ.

‘Cái này không phải tao bịa mà là tao coi qua ở đâu rồi đó...Cũng không nhớ nữa!’ Nó nhe răng bảo.

Cả đám tạm cho là vậy và bắt đầu công việc thu tìm, thu gom đám hươu tuyết. Chúng đi vào bên trong sâu hơn trong hang. Hầu như chỗ nào trong hang cũng ẩm ướt và lạnh căm. Trên bề mặt các tảng đá đều được lợp một lớp băng mỏng và hầu như không có chút ánh sáng nào lọt nổi vào đây. Nói chung là tối đen như mực.

Nhưng một luồng sáng nhẹ dần xuất hiện phía trước, đánh tan bóng đêm trong hang. Tuy nhiệt độ có vẻ như không thay đổi mấy nhưng luồng sáng đó làm cho tụi nó có cảm giác dễ chịu hơn. Chúng chạy nhanh tới trước, có lẽ lối này dẫn chúng ra ngoài lòng núi.

‘Quao!’

Bốn đứa nó há hốc mồm kinh ngạc trước những gì chúng thấy. Cả một khu rừng nguyên sinh thu nhỏ trong hang núi, khu rừng được bao bọc bởi một mái vòm đá núi và băng tuyết. Ánh sáng mặt trời khúc xạ qua các lớp băng tuyết và rơi xuống dưới này. Cây cối trong này trông như những mô hình thu nhỏ. Nhưng mọi thứ rất xanh tốt và không bị đóng băng như ở bên ngoài. Trúc lùn chiếm hầu hết mặt đất. Chúng thấp lè tè, thân trụi nhưng phần ngọn lại trông khá sum suê. Ngoài ra không gian còn lại bị chiếm hữu bởi các cây hạt trần. Do không gian hạn hẹp trong hang nên những cây này tự biết giới hạn chiều cao của mình.

‘Ê Mạnh, cây gì mà thấp ỉnh vậy?’ Đức chỉ lên cái cây cao nhất mà nó tìm thấy.

Nó đẩy câu hỏi qua chỗ Bằng:

‘Ai mà biết, hỏi nó kè!’

Mạnh ngược nhìn lên xem qua. Cây lá kim, cao khoảng bốn thân người, thậm chí nếu có ai leo lên ngã xuống cũng không chết nổi. Cây gì mà lùn xùn, chẳng bù với mấy cây đại thụ trên đảo Đá Lửa chỗ tụi nó ở, cao to khủng khiếp.

Sau khi làm phiền Bằng xong, Đức quay lại với Mạnh:

‘Ê, té từ trên xuống có sao không ta?’

Mạnh trả lời đại:

‘Leo thử thì biết! Cây lùn xịt, hông chết đâu mà lo!’

Ai ngờ thằng Đức làm thật. Nhưng thay vì nhảy vọt lên cành cây như mọi khi thì nó leo từ từ lên. Mà cũng phải thôi, cái lạnh ở đây làm cả đám tê người cả. Hèn gì nó hỏi trước coi té có sao không.

Mạnh bỗng nghĩ ra một trò vui. Nó canh Đức vừa lên tới ngọn cây liền gọi:

‘Ê, Đức!’

Đức quẹo cẳng cổ xuống gấp ghé coi Mạnh nói gì.

‘Mày coi chừng nha! Tao nói té xuống hông có chết... chứ hông có nói là hông có bị què tay què chân nha!’

Đức héch giọng lên tỏ vẻ bất cần:

‘Xạo vừa thôi bố, dọa người ta hoài!’

Ngay lập tức, Đức oang oang:

‘Ê ê, tui thấy tụi nó rồi nè!’

Nó nhảy phóc xuống đất và dẫn đường cho cả bọn. Cả nhóm lủi nhanh ra khỏi đám trúc lùn vướng víu và đạp lên mấy tảng đá đi cho nhanh.

Và ngay ở đây, vị trí trung tâm trong hang, cả đàn hươu chừng hai mươi mấy con tụ tập cả lại để ngủ. Đến khi chắc chắn là cả đàn tập trung ở đây, Bằng trở tài giao tiếp với loài vật. Cô tiếp xúc và làm cho chúng tin tưởng nhanh chóng. May là Bằng kịp làm thế nếu không chúng đã phải xơi mỗi con một mũi thuốc mê theo cách của Mạnh.

Tiếp theo, chúng bắt đầu nghĩ cách xách bọn này ra thần không. Nhưng làm sao đây, đường ra duy nhất là bò tường nhưng với cả đàn như thế thì chắc là cho chúng mỗi con một mũi thuốc mê rồi xách chúng ra ngoài. Không ổn cho lắm, tụi nó sém chết lúc vào đây rồi mà giờ còn phải khiêng từng con ra. Hoặc để thần không bắn tung kẻ hở bên ngoài rồi bay vào đây đón cả đám. Cũng không ổn, đá tuyết lở và còn làm ầm ĩ lắm, chẳng may làm tuyết lở bít cả khe hở đó thì toi. Đúng lúc đó, Băng à lên:

‘À, hay mình nhờ Essus làm tan băng ở phía trên rồi đưa cả đàn lên!’

Mạnh nheo mắt phải liếc lên trên:

‘Nhưng lỗ trần nứt ra rồi sập xuống đây hết thì sao?’

‘Mình sẽ sử dụng hệ thống tập trung năng lượng và làm tan chảy băng từ từ. Như vậy thì sẽ chỉ có lớp băng được làm ấm bị tan ra thôi!’

Đức nhanh nhẩu:

‘Ê, ý hay đó! Còn bạn thì sao Tinh?’

‘Mình thấy cũng được!’

Mạnh thì chẳng hiểu nổi cái cụm từ ‘hệ thống tập trung năng lượng’ mà Băng đang nói nghĩa là sao nhưng thấy tụi nó đồng ý cả nên nó cũng chép miệng:

‘Đại đi! Cũng hết cách rồi!’

Nói là làm ngay, chúng gọi ngay Essus tới. Một bóng đen to lớn bao phủ bên trên vòm băng. Nước bắt đầu nhỏ giọt xuống và một lỗ nhỏ xuất hiện. Ban đầu chỉ cỡ một hòn bi ve, nước chảy róc rách. Nó lớn dần bằng kích thước quả bóng, nước chảy mạnh dần lên và có gió lạnh thổi trong không khí. Cuối cùng, một giếng trời to tướng xuất hiện trên trần nhà. Gió lạnh ở bên ngoài tràn vào làm mấy vũng nước trên mặt đất bắt đầu cứng lại.

Từng con hươu một được cẩu lên hầm chứa của thần không. Ngay khi cẩu con cuối cùng lên, cửa hầm đóng sập lại. Essus nhanh chóng tàng hình và biến mất trong không khí.

Sau khi ổn định chỗ, tụi nó tắt áo giáp. Và quan trọng hơn là vết thương của Băng, ngay khi lớp vải bảo vệ tách ra và rút vào trong ba lô sau lưng. Bên trong cánh tay phải của cô hằn lên vết bầm lớn. Tụi nó không ai ngờ được là vết thương lớn như vậy.

Đặc biệt là Mạnh, nó cũng không ngờ là mình nặng tay như vậy. Nó làm bộ mặt ỉu xiu, thở dài, tránh nhìn thẳng vào mắt Băng.

Đoán chắc là Mạnh đang áy náy, Băng bảo nó:

‘Bạn đừng buồn, bạn đâu có cố ý đâu!’

Mạnh bỗng tươi tỉnh trở lại:

‘Ồ! Đúng, đâu phải lỗi của tui! Là tại bạn mà!’

Cả đám hết hồn khi nghe Mạnh đổ thừa ngược lại Băng. Nó lên máu:

‘Tui đã kêu bỏ ra rồi không nghe cứ cố nắm chặt tui chi. Nếu là hai đứa kia đi thì chẳng sao. Đàng này tui là nhóm trưởng cơ mà, đã ra lệnh kêu bỏ ra mà còn hông nghe lệnh. Vậy là hai lỗi!’

Băng tròn mắt ngạc nhiên và không biết nên nói gì khi tự nhiên bị Mạnh đổ thừa tới tấp như vậy.

Mạnh bỗng bật cười và xuống giọng:

‘Tui giỡn thôi!’

Băng thở ra nhẹ nhõm, ra là Mạnh chỉ giỡn. Mạnh lôi trong cặp nó ra mấy thứ đồ sơ cứu và đặt lên bàn. Băng nhẹ nhàng bảo nó:

‘Thôi, mình tự lo được!’

Đức ngồi gần đó nhe hàm răng gian xảo ra cười khi khi, ngó qua cũng đủ biết là nó đang toan tính cái gì rồi. Mạnh liếc Đức dè chừng:

‘Nhưng tui sợ nó chửi!’

Bằng ngó cái bộ dạng của Đức:

‘Bạn ấy không nói gì đâu, bạn đừng lo!’

Mạnh nhanh chóng thu dọn lại đồng đồ:

‘Vậy thì thôi!’

Thằng Đức chỉ chực chờ có vậy, nó lên giọng:

‘Ê, sao ông thiếu ga lăng vậy, làm con người ta bị thương vậy rồi hông chịu trách nhiệm hả?’

Mạnh liếc Bằng, nở cười ngầm ra ý là thấy chưa, đã bảo mà.

‘Tui chưa thấy ai tàn bạo vô nhân đạo như thằng Mạnh! Người gì đâu mà thiếu trách nhiệm, thiếu hành động, thiếu...thiếu chất sắt...’

Mạnh hơi nổi quạu, nhưng nó ráng kềm nén lại, nặn ra nụ cười:

‘Thấy chưa? Nó chửi tui đủ thứ vậy đó! Giờ để tui bó cái tay lại hông? Còn không nó chửi tui đến tối luôn đó!’

Bằng đành để cho Mạnh sơ cứu giùm cái tay. Việc sơ cứu khá dễ, cuộn lớp vải sơ cứu xong, chỉ cần dán chặt một đầu lại là xong. Trông vết nẹp không được đẹp lắm nhưng không sao, miễn không bị thằng Đức lên lớp nữa là được.

Giao lại mấy con vật cho trung tâm là xong việc hôm nay, sau đó là về Đá Lửa và ăn trưa. Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, Mạnh cố gọi cho chú Thanh để báo cáo công việc. Chủ yếu là để phàn nàn về việc suýt mất mạng thì đúng hơn.

‘Ê, hay mất sóng rồi?’

Đức lại nêu mấy cái giả thuyết vớ vẩn của mình. Mạnh đang cố liên lạc với chú Thanh, lần thứ hai nhưng vẫn không được. Nó đành kệ, chống cùi chỗ lên cầm:

‘Mày làm như sóng điện thoại hỏng bằng? Ổng có ở đầu bên kia quả đất cũng hỏng có mất sóng đâu.’

‘Chắc là chú bạn việc gì thôi!’ Bằng đoán.

Cả đám lúc này đang ngồi quanh bàn kiểm tra lại mớ thiết bị, chủ yếu là cái máy theo dõi. Chúng vẫn không hiểu sao cái máy lại dừng hoạt động đột ngột.

17. Chương 17: Chiến Kịch

‘De, cuối cùng cơ hội đã tới. Ê ê Mạnh, coi nè!’

Mạnh đang ngồi sắp xếp lại thông tin về mấy mẫu lá cây mà nó vừa lấy được sáng nay. Nó gấp mẫu tiêu bản nhỏ xíu bỏ lên mặt kính hiển vi một cẩn thận. Nó nói giọng từ tốn:

‘Từ từ, đợi chút!’

Bàn tay cầm kẹp của Mạnh cứ run run lên. Chắc là do nó chạy rông cả ngày trong rừng nên bây giờ cơ tay nhức mỗi run lên như thế. Đặt mẫu lá cây lên mặt kính xong, nó nhìn lên hình phóng to trên bàn và ghi lại thông tin của mẫu vật vô tập. Mặt sau của chiếc lá có các hạt gì đó nhỏ xíu, chắc là bào tử vì mẫu lá này cắt ra từ một nhánh dương xỉ trong hốc đá.

Ghi chép xong, nó hỏi lại:

‘Sao, vù gì?’

‘Đây nè!’

Đức giờ quynh tập ra với vẻ hào hứng lộ rõ trên mặt mình, chắc là tin gì sốt dẻo lắm đây. Mạnh chớp lấy rồi bắt đầu liếc một vòng:

‘Hành trình thần tốc.

Ngày, tháng, năm.

Cuộc thi ‘Hành trình thần tốc’ chính thức tuyển chọn vận động viên tham gia từ ngày hôm nay. Yêu cầu tuổi các ứng viên tham dự phải từ 18 tuổi trở lên, cần có đủ sức khỏe và có sức chịu đựng tốt.

Hành trình đường đi của cuộc đua sẽ được giữ kín từ đây cho đến ngày khai mạc như mọi khi. Vì thế, ban tổ chức mong muốn các vận động viên hãy chuẩn bị cho thật cẩn thận để hạn chế việc xảy ra tai nạn cho bản thân lẫn chiến kích tham gia. Sau đây là các lời khuyên nhỏ:

Các vận động viên hãy chọn chiến kích thật kĩ càng và khéo léo để có được người bạn đồng hành hợp ý với mình suốt chặng đua.

Nghiên cứu, tham khảo kĩ địa hình đường đua của các cuộc thi trước và nếu có thể, hãy học hỏi kinh nghiệm từ các vận động viên chuyên nghiệp.

Cuộc thi sẽ diễn ra liên tục trong ba ngày, vì vậy các vận động viên nên chuẩn bị đầy đủ thuốc men, thực phẩm và các vật dụng cần thiết khác cho cả mình lẫn chiến kích trong thời gian đó.

Thời gian ghi danh là bốn tuần kể từ ngày hôm nay. Vì vậy các đấu thủ hãy nhanh chóng tìm lấy chiến kích đồng hành với mình để tham gia.

Ban tổ chức Hành trình thần tốc.’

Nhưng hình như Mạnh chả mặn mà gì với cái tin này cả, nó ngoẹo cổ qua bên, đơ mặt ra hỏi:

‘Thì sao?’

Đức tỏ ra thất vọng thấy rõ, vậy mà nó cứ tưởng thẳng Mạnh sẽ khoái cái tin này lắm chứ. Tuy nhiên, Đức vẫn cứ hỏi một câu mà nó vốn đã biết chắc câu trả lời:

‘Thì gì nữa, tham gia hông?’

Mạnh thủng thẳng giờ quynh tập trả lại cho Đức và tròng mắt bảo:

‘Mày muốn chết thì cứ việc đi một mình. Đừng có rủ tao. Tao còn yêu đời và sợ chết lắm.’

Đột nhiên, nó thụt tay lại, chỉ chỉ cuốn tập qua chỗ góc bàn bên kia rồi nhe răng cười:

‘Rủ hai đứa kia kè!’

Đức chụp lại quynh tập, thở dài bực mình:

‘Ôi... biết vậy khỏi rủ thẳng Mạnh này!’

Nó lết đệt chạy qua chỗ Băng với Tinh rủ rê với vẻ hí hửng thấy rõ. Băng đang bận cài đặt lại chương trình hoạt động cho cái máy theo dõi. Tinh ngồi kể bên kiểm tra lại máy móc bên trong bảng máy tính.

‘Ê, tham gia hông?’

Đức trang trọng lật quynh tập ra ngay chỗ bản tin rồi đặt lên bàn. Nó cười hớn hở với đứa này rồi quay sang đứa kia. Băng tỏ ra tiếc nuối:

‘Mình thấy thông báo này hai tuần trước rồi. Thật ra thì cũng muốn đăng kí tham gia nhưng mà tay mình...’

Cô chợt nói nhỏ hết mức, lén nhìn Mạnh rồi nhìn xuống khuỷu tay phải, chỗ đó vẫn còn bị nẹp chặt tới giờ.

‘Bạn cứ tham gia đi, hôm đó mình sẽ lại xem!’

Mạnh nghe qua cũng hiểu vấn đề rồi, hai mắt nó cứ dán chặt vào mấy mẫu mô lá cây trên bàn. Không hiểu sao nó cảm thấy hơi tội lỗi, cái cảm giác khó chịu đó bắt đầu dâng lên rồi ngập tràn khắp người mình. Phải chi giờ có chỗ nào đó để tránh mặt ba đứa kia thì nó thấy dễ chịu hơn.

Đức liền vỗ vai Tinh một cái khiến cho nhỏ giật mình:

‘Tinh, tham gia chung cho vui!’

Con nhỏ cười cười rồi lắc đầu:

‘Thôi, Tinh lỡ hứa giúp chị huấn luyện chiến kích để chuẩn bị cho cuộc thi rồi.’

Vậy là coi như tối nay Đức chào hàng thất bại. Mạnh không muốn tham gia, Băng thì bị thương, Tinh bạn giúp chị mình. Nó tiu nghỉu ôm quyển tập đi rồi bắt đầu mằn ca cải thê lương của mình:

‘Hừ, vậy mà làm tui mừng hụt. Sáng nay tưởng đâu chưa ai biết tin này nên mới ráng chép vô tập rồi đem lại đây nói cho cả đám nghe. Ai ngờ...’

Mạnh cười khì khì chọc quê:

‘Cái tin quý này tao thấy từ đời nào rồi, có mình mày là mới biết thì có!’

Đức liền giơ hai cánh tay dài ngoằng ra chỉ vô Mạnh:

‘Mà nói chung tại thằng Mạnh hết chứ tại ai!’

Tự nhiên bị đổ thừa trách nhiệm, Mạnh liền chống nạnh, hếch giọng lên hách dịch:

‘Hê, mới nói gì hả mày? Cái gì mà tại tao nữa!’

Đức ráng nhịn cười chỉ qua góc bàn của Băng mà cà lăm:

‘Hổng phải tại ông thì...thì...’

Biết trước thằng Đức định mưu toan cái gì nên Mạnh liền khịt mũi một cái bảo:

‘Vớ vẩn!’

Đức ôm mớ tập vở cùng với đồng thiết bị linh tinh của nó ra khỏi phòng sinh hoạt. Trước khi đi, nó đứng trước cửa phòng mà gào lên:

‘Đợi đó, tới bữa đó tui sẽ là người đầu tiên xách cái huy chương vàng về Đá Lửa cho coi!’

Mạnh lặng lẽ chỉ tay xuống đất rồi buông một câu:

‘Khỏi, mày vác cái mạng mày về đây cho tao nhờ là được rồi!’

Cả đám liền bật cười đến nỗi rung cả căn phòng. Đức tổ về thấy kệ thiên hạ, nó ôm mớ đồ linh kính của mình rồi ngẩng cao đầu lên, hiên ngang đi về phòng riêng.

Băng bắt chợt hỏi:

‘Mạnh, sao bạn không tham dự đi?’

Nó lắc đầu, bậm môi cười trừ và bấm cái cách vô dòng chữ ‘chuyển tập tin’ trên bàn:

‘Thôi!’

Băng khuyên nó với giọng nhỏ nhẹ:

‘Mình nghĩ bạn nên đăng kí tham gia đi. Bạn là kĩ sư sinh học nên mình nghĩ bạn có lợi thế hơn mấy bạn khác đó!’

Đúng, điều Băng nói là rất có lí. Những kĩ sư sinh học như Mạnh luôn có ưu thế hơn so với những người khác trong cuộc thi này. Cuộc thi đòi hỏi vận động viên phải có hiểu biết tối thiểu và khả năng giao tiếp với loài vật, nhất là khi người bạn đồng hành cùng với họ là một chiến kích. Mà khoản này thì các kĩ sư sinh học lại luôn có thừa. Nếu như chỉ có lòng đam mê môn thể thao này mà không biết cách giao tiếp với lũ chiến kích thì đừng có mơ đặt mộng mà ngồi lên lưng chúng. Vì sớm hay muộn gì thì cũng sẽ bị lũ chiến

kích hất căng xuống đất, thậm chí cho dù là những vận động viên chuyên nghiệp cũng không ít lần bị lũ vật khó dạy này cho ăn đất.

Mạnh đóng cuốn tập lại cái xạch, lặp lại câu trả lời trước đó:

‘Thôi. Tui hông thích!’

Ngoài miệng thì Mạnh bảo vậy nhưng thật ra trong lòng nó lại rất muốn tham gia cuộc thi. Được cưỡi trên lưng một con chiến kích rồi ào ào băng rừng vượt núi thì còn gì thú vị bằng. Đó là một trong những điều hay nhất nó từng trải nghiệm lúc sống trên Đá Bão Tố. Nhưng khổ nỗi nó đã quen sống cô lập một mình và không thích đứng trước đám đông. Trong khi cuộc thi này chắc chắn là sẽ có rất nhiều người xem, việc chường mặt mình ra cho thiên hạ coi không phải chuyện ưa thích của nó.

Chiến kích, người ta đặt tên cho loài này như vậy vì chúng tốc độ chạy thuộc hàng nhanh bậc nhất trong số các loài bò sát di chuyển trên bộ. Chúng sở hữu một bộ lông mượt bao phủ toàn thân, bốn chân linh hoạt cùng những móng vuốt bám đất chắc chắn. Cuối cùng là chiếc đuôi thuôn dài giúp chúng rẽ hướng nhanh trong lúc di chuyển.

Chuồng chiến kích bây giờ đã đầy kín hết cả, mỗi chuồng nhốt riêng một con. Những con vật này đều được tóm cổ về từ nơi hoang dã, không có con nào lớn lên trong điều kiện nuôi nhốt. Người ta làm như vậy để buộc những vận động viên phải vận dụng hết khả năng của mình vào cuộc thi. Nếu như để họ sử dụng những con đã thuần hóa tham gia thì như thế quá dễ dàng, ai cũng có thể tham gia được cả.

Trong khu nuôi nhốt, những con khủng long đều được cách ly với hành lang bằng lớp kính chịu lực. Chúng đều được phục vụ ăn uống, tắm rửa đầy đủ 24/24 để đảm bảo có đủ sức khỏe cho cuộc thi. Nếu như con nào đã được vận động viên chọn thì tên của người đó sẽ hiển thị ra bảng thông tin, còn chưa thì sẽ để trống.

Đức nhìn một vòng dãy chuồng, ba bốn cái chuồng trước mặt nó đã có tên người khác. Nó lo lắng hỏi Mạnh:

‘Ê, lựa con nào giờ?’

‘Mày nói cái...’ Mạnh phải ráng nén hơi xuống rồi mới rặn nốt chữ cuối cùng ‘...GI?’

Nó tỏ ra cau có:

‘Ra mày rủ tao lại đây là để nhờ tao lựa ngựa giùm mày đó hả?’

Đức làm bộ ngờ nghệch:

‘Thì tui hông biết nên lựa con nào nên mới nhờ ông!’

Mạnh chợt nhìn lên trần nhà trong chốc lát rồi bất ngờ trừng mắt ngó Đức:

‘Chứ sao lần trước mày la mày có tham gia đội tuyển của trường mà?’

Vậy mà Đức cứ tưởng Mạnh quên chuyện đó rồi chứ, sao mà nó nhớ dai quá vậy không biết. Đức lúng túng biện hộ:

‘Ồ...thì lúc đó tui lựa đại thôi, miễn có ngựa để cưỡi là được rồi. Chứ mặt mũi mấy con khủng long, con nào con nấy y chang nhau. Đồ ai phân biệt nổi!’

Nghe xong cái lí lẽ của Đức, Mạnh chỉ còn biết thốt lên gọn lỏn hai từ:

‘Trời ạ!’

Đúng là đến tuyệt vọng với thằng này. Vậy mà tối hôm bữa còn lớn giọng đòi xách huy chương vàng về nữa chứ. Cái huy chương chì còn chưa biết có lấy nổi hay không nữa, ở đó mà mơ huy chương vàng. Mạnh thở dài một hơi rồi bắt đầu lết xác đi với thằng Đức để lựa ngựa giùm nó.

Tụi nó không phải những người duy nhất đang lang thang trong khu chuồng này. Ở dãy chuồng bên kia là bốn thằng ôn thần mà Mạnh với Băng đụng đầu ở bãi xe hồi đầu năm. Thằng đại ca của cái đám đó là đứa nhỏ con nhất, thằng Anh. Từ lúc gặp mặt Băng, nó đã lên kế hoạch cưa đổ cô làm người yêu, nhưng mà hình như cho tới giờ nó vẫn chưa làm được.

Gần cửa ra vào, đám bạn học chung lớp với Mạnh cũng ồn ào kéo vào đây thành đám đông, chắc cũng phải nửa lớp. Nhưng thật ra chỉ có vài đứa tham gia cuộc thi thôi, đám nhiều chuyện còn lại đi theo chỉ để ngắm nghía khu chuồng với đám khủng long. Cái đám này đi tới đâu là chọn rộn tới đó, vài đứa còn ngửa tay gõ gõ lên thành kính chọc mấy con khủng long cho vui.

Trong lúc Mạnh đang vuốt vuốt cằm nhìn chằm chằm vào một cái chuồng thì Đức khều khều nó bảo:

‘Ê, Tinh kè! Rủ nó lại đi chung cho vui!’

Mạnh nheo mắt nhìn qua gọng kính, nó thấy Tinh đang đứng ở dãy chuồng gần sát cửa với hai tay chấp ra đằng sau.

Đức giơ tay lên vẫy:

‘Ê, T...’

Mạnh ngắt ngang ngay tại chỗ:

‘Mày có chắc là nó không?’

‘Gì nữa vậy ba, đừng có nói với tui ông cận nặng dữ vậy nha!’ Đức nhếch môi cười nham nhở.

Mạnh đánh mắt một cái bảo:

‘Coi đi thì biết!’

Ừ nhỉ, Đức nhìn kĩ mới thấy hình như nhỏ Tinh có hơi khác so với mọi khi. Hình như là có vẻ ăn diện hơn, tóc cột kiêu, lỗ tai thì xỏ hai cái khuyên sáng lấp lánh. Đức ngờ ngợ:

‘Ê, hồng lè...’

Mạnh huých toẹt nói thẳng ra luôn:

‘Hồng lè cái quái gì nữa, chị của nó đó!’

Đúng lúc này mấy đứa bạn của con nhỏ đó đi từ ngoài cửa vào, trong đó có một đứa y chang con nhỏ đó. Tụi nó nhận ra ngay, lần này mới thực sự là Tinh.

Nó ngó trừng trừng con nhỏ chị của Tinh, hai con mắt long song sọc hình viên đạn.

Trong lúc đám con gái định đi về hướng của Mạnh, Tinh chợt biến sắc và nhanh chóng rẽ họ đi qua hành lang khác.

Mạnh vẫn ngó chằm chằm vô cái khoảng hành lang trống không phía trước, gằn giọng:

‘Nhìn cái bản mặt, thấy mà căm!’

Đức xuống giọng năn nỉ:

‘Thôi, kệ nhỏ đó đi, chuyện qua lâu rồi, làm gì mà ông thù dai dữ vậy!’

Nó lải nhải tiếp:

‘Mà dù sao thì nhỏ đó cũng là chị sinh đôi của nhỏ Tinh mà, mặt hai con nhỏ đó y chang nhau, ông căm nó tức là căm luôn nhỏ Tinh hả?’

Mạnh chỉ lên mắt mình mà vặc:

‘Hứ, tụi nó khác nhau. Tao nhìn một cái là ra rồi. Có mà mày nhìn hồng ra đó. Mắt mày bị chột hay bị lè vậy hả?’

Đức đánh một cái vào vai Mạnh và cười trừ:

‘Thằng Mạnh này...Toàn sĩ nhục người ta không!’

Mạnh bỏ sang cái chuồng kế tiếp coi. Đúng là đến hết cả húng, khi không hôm nay đựng đầu toàn mấy đứa đáng ghét.

Trước mặt tụi nó là một con khùng long đang nằm dài ra ngủ. Mạnh gõ hai cái lên vách kính để đánh thức nó. Con vật ngược cổ lên, nhìn tụi nó bằng cặp mắt lơ lơ rồi gục đầu xuống ngủ tiếp. Đức hớn hử hỏi:

‘Ê, con này được hông?’

Mạnh khoanh tay lại ra vẻ nghiêm túc rồi hằm hè:

‘Được cái gì, nhìn cái mặt nó thấy khờ chết bà!’

Đức phá ra cười sằng sặc:

‘Có cần nặng lời vậy hông ba!’

Đột nhiên, một cánh tay ở đâu đập cái bộp vô vai Mạnh. Kế đó là cái giọng nói tía lia của Hồng Ngân:

‘Hê hê, ông cũng ở đây nữa hả? Coi bộ cũng đông người chen chân vô dữ! Lựa được con nào chưa?’

Nói xong, Ngân vỗ vai Mạnh ra vẻ thân mật, đi chung với nó có thằng Quốc mập với thằng Kiên ốm nhách. Mạnh giơ ngón cái ra chỉ vô Đức và đáp trả lại bằng bộ mặt chán đời:

‘Thằng này chen chân thì có. Tui lại đây để lựa ngựa giùm nó thôi!’

Nghe xong, thằng Ngân mới té ngựa ra:

‘Ông làm tui thất vọng quá. Tưởng đâu...’

Nó kết thúc câu nói bằng cái lắc đầu đầy tiếc nuối. Liền sau đó, nó quay qua bắt chuyện với Đức:

‘Ui, vậy ông lựa được con nào chưa?’

Đức đập hai tay vào nhau nhe răng cười mừng rỡ:

‘Thì tui chưa lựa được nên mới nhờ thằng Mạnh dẫn độn này lựa giùm nè!’

Tự nhiên cả đám nghe thấy tiếng gầm gừ nho nhỏ phát ra từ trong cổ họng Mạnh, mắt nó thì liếc trừng trừng vô cái thằng mới chửi xéo mình. Tụi nó chịu không nổi nữa liền bật cười, Hồng Ngân bảo:

‘Ông làm gì mà mặt ghê dữ vậy? Mới ăn phải thuốc nổ hả?’

Thấy Ngân cứ đứng đó hết nói chuyện rồi giỡn, Quốc liền giục:

‘Mày lựa con nào, lẹ đi. Đứng đó nói hoài!’

‘Từ từ, làm gì hồi tao dữ vậy mập!’

Bị đụng chạm, thằng Quốc liền gô cổ thằng Ngân lại:

‘Mày nói ai mập hả mập?’

Nó thui liền mấy cú khiến cho thằng Ngân gập người lại, la eo ** lên. Hai đứa nó co kéo qua lại giữa hành lang rồi vô tình ép Kiên bẹp dí vô thành kính. Đứng là trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết. Kiên cố đẩy hai đứa nó ra một cách bất lực:

‘Ôi...Tụi bay ra coi. Giỡn hoài!’

Và thế là thằng Quốc có thêm lí do để quánh thằng Ngân thêm mấy cú:

‘Mày đụng trúng bạn thân của tao nè, tao phải ày biết tay!’

Sau một hồi la oai oái, thằng Ngân xuống giọng:

‘Thôi...á...giỡn giỡn... Đánh tao hoài!’

Thằng Quốc lúc này mới chịu buông tha cho nó. Ngân đứng thẳng lại, ngo vô cái chuồng ngay trước mặt mình, xoa hai tay vào nhau:

‘Con này nhìn cũng được nè! Ông có lấy con này hông Mạnh?’

‘Không!’

Mạnh đứng đó khoanh tay, lờ mờ thằng Ngân, lằm bằm trong họng:

‘Nhưng tui khuyên ông nên lựa con khác đi, lựa con đó là thua đó!’

Nói xong, nó vác nguyên cái bộ dạng khó coi đó đi sang chuồng khác. Đức đi theo sau, ráng nén cơn tức cười xuống để khỏi phải làm phiền đến mấy người khác.

Thằng Ngân phì cười rồi ngó vô con khủng long trong chuồng mà bảo:

‘Thôi, tao cứ lựa con này! Nhìn mặt nó dễ thương vậy là khoái rồi!’

‘Ê, mà tụi bay thấy con này được hông?’ Nó lưỡng lự hỏi lại hai đứa bạn mình cho chắc.

Quốc tỏ vẻ khó chịu:

‘Đại đi, mày nhiều chuyện quá!’

Mạnh đi vòng vòng quanh mấy dãy chuồng mà vẫn chẳng ửng ý nổi con ngựa nào cả. Chuyện đó khiến cho ruột gan Đức bắt đầu nóng chịu không nổi và tỏ ra chán nản:

‘Ê, sao con nào ông cũng chê vậy.’

Rồi nó bắt đầu kể lể:

‘Con thì ông nói khờ, con thì ông bảo cái mặt ngu, con thì ông bảo nó như héo hết hơi, con thì ông chê nó hồng đủ sức...’

Đức chợt tắt lịm khi thấy bộ mặt hung thần khó coi của Mạnh. Chịu không nổi nữa, nó đành bật cười:

‘Thôi đi cha, cứ làm cái mặt...’

Nói chưa hết câu, nó lại cười tiếp. Mạnh đổ quạu:

‘Không muốn tao giúp thì thôi, tao về!’

Nó quay lưng tính bỏ ra thì thằng Đức cản lại, nó năn nỉ:

‘Thôi, giỡn chút mà, làm gì dữ vậy!’

Mạnh hứ cái cóc trong họng rồi nói ra rả:

‘Ai kêu mày chậm chân, đợi hai tuần rồi mới đăng kí tham gia. Người ta lựa hết mấy con tốt rồi, còn lại toàn mấy con non choẹt yếu ớt không. Bởi vậy tao mới vòng vòng kiểm này giờ, hông là tao lựa quách một con ày rồi!’

Đức thông thả khoác vai Mạnh, nó vừa nói vừa giơ tay lên phân bua:

‘Tuần rồi bộ ông hồng thấy hả, tui bận chết bà nên đâu có để ý. Vừa lo mớ bài tập, vừa lên đảo chạy qua chạy lại với ông. Nếu hông tui đăng kí lâu rồi, đâu phải đợi tới bữa nay.’

Nghe nó nói cũng phải, hai tuần rồi chúng nó lo tụi bụi cả đồng thứ. Cả đám sém nữa là không có mạng mà về đây. Mạnh bước dọc theo hành lang suy nghĩ khá đăm chiêu.

Tuy nhiên, nó không quên ngó vào mấy con khủng long trong chuồng. Nhìn qua nhìn lại chẳng thấy con ngựa nào ra hồn cả, toàn mấy con xi cà que không ai chọn. Con còn non, con nhìn ốm yếu quá, con thì quá ư là cù lùn, con này thì to khỏe ra đáng ngựa đua nhưng mà chắc bị người khác lựa rồi...

Ê, mà khoan đã. Mạnh đứng khựng lại rồi lùi lại mấy bước khiến cho thằng Đức cũng quay lại theo nó. Trên vách kính không có tên ai cả, tức là chưa có người nào chọn nó hết. Mạnh lại gần vách kính, ịn mũi lên để nhìn kĩ hơn.

Khác với những con kia, con vật này không chịu ngồi im, nó cứ đi qua đi lại trong chuồng và kêu lên mấy tiếng khó chịu. Các cơ bắp của nó vô cùng rắn chắc, bước đi linh hoạt, vững chãi và rất tự tin. Trên thân người nó có vài vết sẹo nhỏ, hình như là do đánh nhau với con khác mà ra.

Mạnh chỉ tay vô chuồng, bảo:

‘Con này được đó!’

Thay vì tỏ ra phần khởi, Đức lại nhún miệng cười nham nhở:

‘Chắc hông vậy ba? Sao tui thấy con này hình như hơi bị thần kinh. Cứ đi qua đi lại hoài!’

Mạnh liếc Đức bằng ánh mắt sắc lẹm:

‘Có mà mày bị thần kinh thì có!’

Nói xong, Mạnh gõ cốc cốc lên vách kính để thu hút sự chú ý của con khủng long. Vừa nghe thấy tiếng động, con vật bỗng nổi xung lên. Nó chạy thẳng về phía cửa, giơ hai chân lên đập thẳng vào thành kính.

Hai đứa nó hoảng hồn lùi nhanh ra chỗ khác. Một tiếng rầm to tưởng vang lên khiến ọi người xung quanh đều phải giật mình. Lốp kính không sao, nhưng con vật cứ nhìn chằm chằm những người ở ngoài bằng ánh mắt hằn học. Đề dọa xong, nó trở lui lại vào sâu bên trong chuồng.

Mạnh thở cái phù ra nhẹ nhõm. Sao mà nó ngu vậy nhỉ, cửa chuồng làm bằng kính chịu lực mà lại quên mất tiêu. Nó bình tĩnh tiến lại gần chuồng, nhìn đăm đăm vào mắt con vật.

Còn Đức thì ngược lại, vẫn giữ khoảng cách an toàn với cửa chuồng, đề phòng nếu lỡ như con vật đập đổ tấm kính thì còn đường mà chạy. Nó hỗn hển bảo:

‘Thôi, con khác đi! Con này bị thần kinh thiệt rồi chứ gì nữa. Hèn chi hông có ai chọn nó!’

Mạnh nhe răng cười:

‘Tao thì lại thấy con này được đó! Lựa nó đi!’

Đức tỏ ra dè chừng:

‘Ê, đừng nói là thằng Mạnh này bị lây bệnh khủng long điên nha!’

Nó đẩy Mạnh một cái rồi đột ngột lùi xa ra, bảo:

‘Tránh xa tui ra một mét ba mươi!’

Và Đức bật cười như để tự tán thưởng cho sự hài hước của mình. Mạnh lườm nó hằn học:

‘Bệnh vừa thôi thằng kia!’

Giờn xong, Đức vỗ vai Mạnh, chỉ tay qua dãy chuồng chạy dọc theo hành lang bên phải:

‘Thôi, bên kia còn hơn chục con kia. Qua đó coi đi ông!’

Mạnh ngó người ra:

‘Qua bên làm cái gì?’

Như thể bị lây bệnh ngó người từ Mạnh, Đức cũng đứng đực ra chưng hửng:

‘Thì để lựa con khác!’

Nó chỉ tay vô con chiến kích thần kinh trong chuồng:

‘Chứ bộ ông kêu tui lựa con này hả?’

Mạnh cũng không vừa, nó trả lời câu hỏi của Đức cũng bằng một câu hỏi:

‘Chứ hông lẽ lựa con khác?’

Đức gần như nín thở, nó chỉ vô chuồng há hốc mồm nói:

‘Ông giỡn hả? Cái con ngựa điên này có mà đập chết tui thì có!’

Con chiến kích ở bên trong chuồng vẫn trừng trừng ngó hai đứa nó, mũi hít thở phì phò. Nhưng mà chắc là nó chẳng hiểu hai đứa này đang nói cái gì.

Mạnh giảng giải:

‘Điên cái đầu mày. Coi kĩ đi, nó cứ đi qua đi lại trong chuồng tức là nó không thích bị người khác nhốt, thích chạy nhảy ngoài trời hơn. Những con như vậy thường có sức khỏe tốt và sức chịu đựng cao.’

Nó giờ ngón cái lên chỉ dãy chuồng sau lưng:

‘Mày coi mấy con kia đi, bị nhốt vô chuồng, cho thức ăn đầy đủ là nó ngồi yên liền. Còn con này, bị nhốt vô cái chuồng sang như phòng khách sạn năm sao, sơn hào hải vị mỗi ngày có đủ cả mà nó vẫn không chịu là hiểu rồi.’

Nghe Mạnh kể mà Đức tưởng tượng ra trong đầu mình một căn phòng nguy nga tráng lệ với đủ thứ vật dụng tiện nghi hiện đại. Giữa phòng là cảnh một con khủng long to tướng đang ngồi gác chân lên ghế bành mà coi ti vi, còn tụi nó thì đứng hai bên bưng đồ ăn thức uống lên hầu hạ cho con thú đó tận hưởng.

Tưởng tượng một hồi, Đức chịu không nổi nữa liền chống tay vô tường để khỏi phải té ngã ra sàn vì chết cười.

Còn Mạnh thì chẳng lấy làm vui thú gì mấy, nó gằn giọng bảo:

‘Cười cái gì mà cười. Tao nói thiệt đó, sức mấy con kia cộng lại cũng chưa bằng nửa con này đâu!’

‘Thì cứ cho là ông đúng đi. Nhưng nó dữ vậy, làm sao bắt nó nghe lời mình được?’

Đức nói với giọng nửa giễu cợt nửa coi thường:

‘Lỡ nó có nổi cơn điên lên thì tui đây nè, may ra tui chạy kịp. Chứ còn thằng Mạnh cùi bắp này thì...’

Nó làm ra vẻ căng thẳng rồi chắc lưỡi mấy cái. Khỏi phải nói cũng biết chắc là nó đang nghĩ ra cái cảnh Mạnh bị con vật này rượt chạy tóe khói.

Mạnh rặn ra một nụ cười khùng khiếp rồi lằm bằm giữa hai kẽ răng:

‘Tưởng tượng giỏi đó con. Khi dễ tao vừa thôi!’

Nó bắt đầu nhắc lại với Đức:

‘Còn nhớ vụ hồi hè tao có đi trại cải tạo hông?’

Ý của Mạnh khi nói vụ vô trại cải tạo tức là hồi nó lên Đá Lửa để tập tành các kĩ năng sinh tồn trong rừng. Đức hiểu ý nó rồi nhưng giả bộ không biết, nó làm ra vẻ nghiêm trọng:

‘Cái gì? Ông bị bắt vô trại cải tạo hồi nào vậy Mạnh?’

Ngó thấy cặp mắt trợn trừng của Mạnh, nó phì cười:

‘Nhớ, thì sao?’

‘Lúc đó tao có học cười mấy con này rồi. Mấy anh giai trên đảo cũng có dạy tao vài cách để không chế mấy con thú hoang này!’

Đức đánh lên vai nó một cái, nói với giọng ngờ vực:

‘Chắc hông ba, hay là ba xạo đó!’

Mạnh quơ tay lấy hai cuộn dây treo trên tường xuống, quăng cho Đức một cuộn. Nó kéo cọng dây thẳng ra cái xoẹt và nói chắc nịch:

‘Thử thì biết!’

Đức cầm cuộn dây, run giọng nói:

‘Hả...Bộ ông tính bắt nó bây giờ hả?’

Ngược lại với phản ứng của Đức, Mạnh nói một cách rành mạch như thể đã chuẩn bị từ trước:

‘Chứ sao! Nếu mở cửa ra mà không có gì thì thôi. Còn nếu nó phản ứng. Tao tóm đầu, mày tóm đuôi!’

Mạnh liền đưa tay lên ấn vào nút mở cửa trước cái há hốc mồm kinh hoàng của Đức. Cánh cửa kính giữa chúng và con vật trượt chạy qua một bên, thứ duy nhất còn ngăn cách giữa hai bên có lẽ là không khí.

Con vật vô cùng bất ngờ khi thấy vách kính giam *** mình đã biến mất. Nó ngược đầu lên nhìn ra ngoài với đôi mắt đầy kinh ngạc. Nhưng sau phút chốc sững sờ, con vật nhận ra rằng tự do đang chờ đợi ở phía trước và nó phải chớp lấy cơ hội thoát khỏi đây ngay. Nó lập tức vùng lên lao người về phía cửa, hướng thẳng tới chỗ Mạnh với Đức đang đứng. Trong mắt con vật, hai đứa nó chẳng khác gì thứ ruồi muỗi nhãi nhép đang đứng ngáng đường mình. Nó cứ thế âm ỉ lao tới như tàu lửa đứt phanh.

Nếu mà chúng không né cú tông trực diện này thì chắc chắn con chiến kích khuyến mãi ngay ổi đứa một cái vé một chiều vô nhà thương.

Lúc con chiến kích chỉ còn cách mình vài mét, Mạnh nhảy vù lên, quăng sợi dây tự động vào cổ con vật. Sợi dây xoắn mấy vòng rồi siết lại, Mạnh liền lôi đầu nó xuống đất để dễ khống chế.

Nhưng hiển nhiên là mọi thứ đâu có dễ vậy, con vật quấy đuôi đập xuống đất để lấy đà lồng người lên. Đức liền trối gô đuôi nó lại, lôi ra sau khiến cho nó mất đà ngã nhào xuống cái rầm.

Vụ lộn xộn của tụi nó nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, trong đó có cả lũ bạn chung lớp của Mạnh. Ở hành lang bên kia, thằng Tú ngờ ngợ:

‘Ê, hình như là thằng Mạnh mà phải hông? Qua phụ nó cái đi tụi bay!’

Trong lúc đó, con vật vẫn không chịu thua, nó gồng người dậy cố quăng quật Mạnh với Đức ra xa. Mạnh cũng không kém, nó xoay tay trái quanh sợi dây mấy vòng rồi nắm chặt, nhảy lên tóm cổ nó bằng cả cánh tay còn lại và lôi đầu con chiến kích xuống.

Con vật uốn người hất Mạnh vô tường một cái rầm khiến ắt kính của nó rơi xuống đất. Đức thì may mắn hơn, nó thộp chặt đuôi và ghì chặt chân xuống đất để trụ lại nên không sao.

Mạnh không bỏ cuộc, nó nhanh chóng nhảy lên, tóm cổ con vật, ôm chặt rồi dùng hết sức mạnh cơ bắp ghì xuống sát đất. Cả người con chiến kích ngã khụy xuống. Nhưng con vật vẫn rất hung hăng, nó cố lồng lên tiếp. Mạnh kẹp chặt cổ con vật dưới nách tay phải, cũng hăng máu không kém để giữ chặt nó.

Con vật chớp mắt hung tợn nhìn quanh trong lúc đôi co, lồng lộn với hai đứa nó, cố cách thoát thân. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh mắt phản kháng của con vật chạm phải ánh mắt tóe lửa của Mạnh. Đột nhiên, con vật thả lỏng người ra, nó nhìn xuống đất và chấp nhận thua cuộc.

Mạnh từ từ bỏ tay ra và nói lỏng sợi dây trên cổ con vật. Đức liền nhảy dựng lên:

‘Ê ê... Ông làm gì vậy?’

Mạnh bình thản:

‘Được rồi, cứ tháo dây ra đi. Không sao đâu!’

Mấy đứa bạn chung lớp với Mạnh kéo ào ào tới cả đám. Đám con trai thì có thằng Tú, Minh, Long, Luân... rồi tới đám con gái gồm Phi Yến, Ngọc Ngân, Bích Hòa...

Thằng Minh xắn tay áo tới trước:

‘Sao, cần giúp gì hông vậy?’

Mạnh đứng dậy phủi tay, lụm lại mắt kính đeo lên:

‘Khỏi. Xong rồi!’

Cả đám thấy hết chuyện liền leo đèo kéo nhau bỏ đi. Còn Mạnh kéo vạt áo cho thẳng lại và làm bầm trong miệng:

‘Đúng là chờ được vạ thì má đã sưng!’

‘Ông nói cái gì vậy?’ Đức lại gần tò mò.

‘Hổng có gì!’

Nó chỉ chỉ ngón cái ra cửa ra lệnh:

‘Rồi, dắt nó ra khu đất dạo vài vòng cho quen đi!’

Tự nhiên bị sai bảo, Đức vặn hỏi lại bằng giọng gây gổ:

‘Sao ông hồng dất mà kêu tui?’

Mạnh chống nạnh, cao ngạo nói:

‘Xin lỗi nha. Nhưng tao nhớ hình như tao hồng có đăng kí môn chạy ma ra tông với thần lùn!’

‘Ồ há, lộn. Tui quên!’ Đức nhe răng cười khì khì.

Đức vừa chạm tay vào sợi dây thì con vật bỗng giật mạnh người và rống lên một tiếng rõ to khiến nó hốt hoảng lùi lại. Ánh mắt của con vật chợt trở nên dữ tợn trở lại. Mạnh phải kéo sợi dây lại phía mình con vật mới dịu lại một chút.

Nó vỗ vỗ vô người con vật và cười khẩy:

‘Gì kì vậy? Hình như nó thù mày thì phải?’

Đức vặc lại với giọng hơi tức tối:

‘Cái đó phải hỏi ông đó!’

Để đảm bảo an toàn ọi người trong hành lang, Mạnh tạm thời dắt con chiến kích ra ngoài hộ Đức. Chúng nó tạm dừng khi đi ngang chỗ đám bạn quây phá của Mạnh, xem ra tụi nó cũng đã lựa được một con ngựa phù hợp. Ờ, nhưng mà ai trong số chúng nó đăng kí tham gia vậy.

Mạnh còn đang đứng trề môi suy nghĩ, ngay tức thì nó biết ngay câu trả lời. Thằng Tú lại góc hành lang xách cái ghế xoay lại và chọn rộ:

‘Đây, mấy em coi anh mà học hỏi nè!’

Thằng Tú xoay lưng ghế về phía cửa chuồng, ngồi chễm chệ lên đó, làm động tác chỉnh sửa lại vạt áo, phỉu thẳng hai ống quần. Trông cứ như là nó sắp sửa phát biểu một cái gì đó rất ư là quan trọng và không muốn có bất kì sai sót nào xảy ra.

Thằng Luân lên giọng chọc quê:

‘Ông làm cái gì nữa vậy ông nội?’

Tú cố tình bóp méo giọng và nói với tần số cao tít:

‘Từ từ, cái gì cũng phải từ từ!’

Nói xong, nó đưa tay lên miệng hắng giọng ‘hờ hem’ mấy cái liên tục khiến cho đám bạn đứng cười rúc rích không ngừng. Ai mà không biết chắc còn tưởng nó bị ho hay là bị hen suyễn nặng. Cả đám bạn nó bầu xung quanh chờ đợi coi nó tính giở trò gì ra.

Anh Tú bất ngờ đẩy chân xuống sàn, xoay ghế lại đối mặt với con chiến kích bên kia vách kính, dang rộng hai cánh tay ra và hào hứng la lên:

‘Em yêu. Anh chọn em. Hãy về với đội của anh!’

Trò khỉ của nó khiến cho cả đám bật ngửa ra cười hô hố. Thằng Tú đập tay cái bóp và nút mở cửa trên vách kính, cánh cửa ngăn cách bật mở. Liền kề đó, nó đứng dậy, đá cái ghế qua một bên, với tay lấy cuộn dây trên tường.

Con chiến kích ở bên trong chỉ vừa nhồm dấy, nó nhìn quanh ngơ ngác chưa kịp hiểu gì cả. Cả một đám đông ồn ào đang nói cười nhí nhố ở trước cửa khiến cho con vật bị phân tâm và rối trí.

Thằng Tú liền tranh thủ thời cơ chạy thẳng vào trong, thông sợi dây qua cổ con vật và nhảy phốc lên lưng nó. Con chiến kích lông lên, định lao ra ngoài, Tú kéo căng sợi dây giật ngược ra phía sau để kiềm lại, khiến con vật trở lui lại vô chuồng.

Con chiến kích không chạy ra nữa nhưng nó cứ chạy vòng vòng trong chuồng và nhảy dựng lên không ngừng, cố tìm cách hất tên cứng đầu đang cười trên lưng mình xuống. Thằng Tú thì cắn răng bầu chặt cả hai tay lẫn hai chân vào lưng nó để chống chịu lại.

Nhìn cái cảnh đó, ai cũng thấy hồi hộp không biết kết quả sẽ như thế nào. Thằng Tú mà bị hất xuống thì phải liệu mà chạy ra cho lẹ nếu không muốn bị con vật to tướng đó dẫm thành tương.

Và sau chừng chục phút đôi co qua lại, con chiến kích thấm mệt, ngã quỵ xuống mặt đất, nằm dài ra há miệng thở phì phò. Còn thằng Tú thì trông cứ như là vừa tắm mưa xong, mồ hôi mồ kê chảy ướt hết áo sơ mi. Nó hớn hờ lết ra ngoài cửa với nụ cười không thể bị dập tắt trên môi:

‘Thế nào...Mấy em phục anh chưa? Thấy anh giỏi không?’

Vừa khoe khoang thành tích của mình, nó vừa lần lượt đập tay với với từng đứa xung quanh. Đến chỗ Bảo Kha, cái thằng mà người cao cao, gầy gầy, mặt dài như mặt ngựa thì Tú không đập tay, nó lên giọng cười chọc quê:

‘Thôi mặt mày thấy ghét quá!’

Thằng Kha háng giọng, giơ ngón tay ra cảnh báo:

‘Cái gì, sĩ nhục tao hả mày! Xử nó bà con!’

Và cả lũ xung quanh liền bầu vào oánh thằng Tú khiến cho nó la lên eo ** không ngừng. Đứng gần đó, thằng Hồng Ngân cũng bỏ con chiến kích lại cho hai thằng bạn coi hộ rồi nhào vô la lên:

‘Cho tao ăn ké với!’

Tụi nó chỉ chịu dừng lại khi có hai nhân viên trông coi khu chuồng đi qua. Cả đám đứng im như thóc nổ một nụ cười ngây thơ vô tội. Ngoại trừ việc có một đứa ướt như chuột lột ra thì chẳng có gì lạ cả.

Thằng Đức thục cùi chỏ vô Mạnh bảo:

‘Ê, công nhận cái lớp ông vui dễ sợ đó!’

Mạnh miễn cưỡng cười:

‘Ừ, vui lắm đó. Ngày nào mà tụi nó chả vậy, quậy phá cứ y như là lũ khỉ trong rừng!’

Nghe giọng nói thì hình như Mạnh không tự hào lắm về cái lớp của mình.

Thằng Tú hí hửng đánh tên mình lên tấm kính bên hông rồi đóng cửa chuồng lại.

‘Ừa, sao ông đóng cửa lại vậy?’ Con Phi Yến ngạc nhiên.

Tú treo cuộn dây lên tường ung dung bảo:

‘Thôi, để nó nghỉ, mai anh mày mới dắt nó ra sân tập!’

Duy Minh ngoác miệng cười châm chọc:

‘Cái thằng ông nội, coi nó ác dễ sợ chưa. Hành thằng nhỏ nằm thoi thóp rồi đóng cửa nhốt con người ta lại.’

Nói thoi thóp thì có hơi quá. Trong lúc tụi nó đứng ở ngoài đùa giỡn, con chiến kích đã lấy lại sức và bắt đầu chạy nhảy trở lại. Nó lắc lắc nhẹ người, ngược đầu nhìn ra đám đông bên ngoài, sau đó rúc đầu ra sau gãi gãi đám lông bóng mượt của mình một cách thoải mái như chưa có gì xảy ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-dau-cua-binh-minh>